

ENDİŞE / MARY WIBBERLEY

B İ R İ N C İ B Ö L Ü M

Ve işte oradaydı. Sık fıstık çamlarının arasında kaybolmadan önce, Sacha, La Valaise'in çatısını yalnızca bir an görebildi. Ama yeterliydi bu. Sonunda başarmıştı.

Küçük Citroen'in direksiyonunu daha sıkı kavrarken gülümsedi. Arabayı kiraladığı Nice havaalanından bu yana yolun en tehlikeli ve güç bölümüydü burası. Ama kırmızı kiremitli çatının görünmesiyle o yorucu uçak ve araba yolculuklarının izleri silinip gitmişti. Bütün bu yorgunluğa değmişti doğrusu. Rahatça arkasına yaslanarak Madam Cassel'in orada olup olmadığını düşündü. Çünkü geleceğini biliyorsa/evde yapılmış limonata', ekmek, jambon ve zeytin hazırlayarak karşılardı onu.

Uzanıp bir kâğıt mendil alarak yüzünü kuruladı. Mayıs ayının sonlarına yaklaşıyorlardı gerçi, ama yine de mevsim normallerinden çok daha sıcak günler yaşamaktaydılar. Ne var ki gökyüzünün aşırı parlaklığı, beklenmedik bir sağanağın habercisi olabilirdi. Hem böyle bir şey, dayanılmaz sıcaklığın azalmasına da yol açardı kuşkusuz. Vücuduna yapışan nemli elbisenin etkisiyle yüzünü buruşturdu. Serin bir duşu öyle özlemişti ki... La Valaise'de bulunmayan modern hayatın gereklerinden biri de buydu. Banyo yoktu. Ama küçük bir duş odası her zaman kullanılabilirdi.

Girdiği daracık ara yolun her iki yanında yük selen iyice harap olmuş kalın duvarlar insanın üzerine yıkılıverecekmiş izlenimi uyandırıyordu. Ne var ki bunlar, Sacha'nın ilk gördüğü gün den beri hep aynı durumdaydılar. Yani sekiz yıldır...

Birdenbire o hiç beklenilmeyen ve olanaksız şey gerçekleşti. Duvarın tepesine konmuş olan tumbul ardıç kuşunu daha iyi görebilmek için başını hafifçe yana çevirmişti Sacha. Ama yeni den önüne baktığında tam karşıdan gelen motosikleti görmesiyle frene bütün gücüyle basması bir oldu. Araba, tekerlekleri yerleri kazıyarak dururken, yana doğru kaymış olan motosikletle Citroen'in çamurluğu arasında bir karış bile yoktu.

Ürküntü veren bir sessizlik oldu. Sacha ancak saniyeler sonra yeniden soluk almaya başladığını hissetti. Aynı anda motosikletten inen adama da şöyle bir baktı. Ama gördüğünden gözünü alamadı nedense. Çünkü en azından çok ilginç biriydi bu. Uzun boyluydu. Bir doksan vardı herhalde. Hayli yapılıydı. Zaten esmer olan tenini güneş daha da koyulaştırmıştı. Bacakların da rengi solmuş mavi bir şort, sırtında da düğ meleri yansına kadar açık bir gömlek vardı. Çıplak ayaklarına espadriller geçirmişti. Göğsü gayet geniş, kıllarla örtülü; kol ve bacakları ise hayli kaslıydı. Yüzü... Yüzü oldukça yakışıklıydı adamın. Kömür karası parlak saçlar alınına dökülmüştü. Çıkkı elmacık kemikleri, gri gözler, yay gibi yükselen kaşlar ve geniş, alaycı bir ağız, bu yüzün güç ve kudretini yansıtıyordu. Üstelik kızmamıştı da. Hatta gülümsüyordu.

Sacha kapıyı açarak kendisine bembeyaz dişlerle gülen adamla konuşmak için arabadan indi. Kendisi de bir kadın için hayli uzun boyluydu, ama karşısındaki bir kule gibi yükseliyordu önünde. «Bağışlayın matmazel,» dedi adam. Fransızca konuşuyordu. «Sizi korkutmadığımı umarım. Ama herhangi birisinin karşısına çıkacağını sanmıyordum. Bu yol özeldir de.»

Sacha da Fransızca, «Evet, biliyorum,» diye karşılık verdi. Ama daha fazla devam edemeden adam atıldı.

«İngiliz misiniz?»

Şimdi de İngilizce konuşmaya başlamıştı. Sacha, «Evet, ama siz nereden...» diye başladı, ne var ki devam edemedi. Adamın gülümseme sine dayanılmazdı doğrusu. Sonra birden güldü. Esmer teninde dişleri olduğundan daha da be yazdı.

«Telaffuzunuzdan anladım,» dedi. «Yanılmıyorum, öyle değil mi?»

Ama bir şey kesindi. Adam ne İngiliz'di, ne de Fransız. Sacha, 'ne milletten acaba? diye düşünürken sorusuna, «Hayır,» diye karşılık verdi. «Bağışlayın. Biliyor musunuz, ben de herhangi birisiyle karşılaşacağımı ummamıştım. Bu yolun yalnızca La Valaise'e gittiğini sanıyordum.»

«Doğru, ama neden...» Birden sustu. Sacha, kısa bir süre, yüzünde bir huzursuzluk ifadesi sezindi adamın. Ama bu yalnızca bir saniye sürdü ve hemen kayboldu. Sacha tereddütle, «Ben La Valais'e gidiyorum,» dedi. Sonra gülümsedi. Gayet erkekçe ve sert bir yakışıklılığı vardı adamın. Evet, sert... Onu tanımlayabilecek tek kelime buydu. Belkemiğinin hafifçe ürperdiğini hissetti: Ama nedenini sorsalar, açıklayamazdı.

Adamın gülümsemesi değişmiş gibi geldi. San ki içinden geldiği için değil de, kendisini zorlayarak gülümsüyordu. Sonra, «La Valaise, ben ve... Ailem tarafından kiralandı,» dedi. 'Ailem, derken hafifçe durakladığı Sacha'nın dikkatin den kaçmamıştı. «Hem birkaç hafta daha bura da kalmaya niyetimiz var. Bu nedenle...» Hafifçe omuzlarını silkerek sustu.

Sacha son derece kaygılanmıştı. Kendinden emin bir tavırla, «Olamaz,» dedi. «Hayır, olamaz bu. Bağışlayın ama, yer ayırttığımı gösteren mektup hemen şurada. İzinizle çantamdan...» Çantasının fermuarını açmak için başını önüne eğdi ve bu nedenle birkaç saniye neler olduğunu göremedi. Aynı anda bir erkek sesinin bağırdığını duyarak olduğu yerde sıçradı.

«Tor, prinesite mne malen...»

Şaşkın bir tavırla başını kaldırdığı zaman dört beş metre ötelinde duran kır saçlı bir adam gördü. Evden, gelmiş olmalıydı herhalde. Paket taşlarıyla kaplı yolda hayretle kendileri ne bakıyordu. Sanki... sanki...

Aynı anda motosikletten inmiş olan esmer adam ona dönerek öfkeyle, hızlı hızlı bir şeyler söylemeye başladı. Konuştukları dil yabancı gelmiyordu, ama ne olduğunu birden çıkartamadı. Sonra kır saçlı adam hafifçe dönerek, adeta, başışlanmasını istercesine kollarını havaya kaldırdı. Ve La Valaise'e doğru gerisingeri yürümeye başladı.

O zaman motosikletli adam yeniden Sacha'ya döndü. Aynı anda Sacha iki şeyi birden hatırladı. Kır saçlı, yaşlıca adamın yüzü hiç de ya bancı gelmemişti ona. Onu bir yerde görmüştü. Belki yalnızca bir defa, ama görmüştü. Ayrıca motosikletli adamın adı da Tor'du. Ne ilginç ve çekici bir isimdi bu! Tor...

Bir şeyler değişmeye başlamıştı. Çantasının içerisini karıştırırken adam, önemli değil,' gibilerden elini salladı. Sonra uzanarak Sacha'nın kolunu tuttu. «Bilmem anlatabildim mi? Herhalde bir yanlış anlama olmuş. Benimle birlikte eve kadar gelerseniz, bir kadeh içkinin de yardımıyla bu sorunu çözebiliriz.»

Sacha, adamın yüzüne bakması için adeta kendisini zorladıklarını sandı. Elinin dokunduğu yer, koluna bir ateş parçası değmişçesine yanıyordu sanki. Ama o kurşuni gözlerde fark ettiği bir şey onu hayli kaygılandırmıştı. Adam, «Çok sıcak bir gün, değil mi?» diye sordu.

Sacha birdenbire, buradan hemen uzaklaşması gerektiğini anladı. Aslında neler olduğunu bilmiyordu. Ama bilinçaltında uyarıcı bir zil çalmaya başlamıştı. Son derece sakin ve doğal bir sesle konuşmaya çabalayarak, «Bakin...» dedi. Bu şekilde konuşmak, birden son derece önem kazanmıştı gözünde. «Belki de ben yanılmış olabilirim. Cannes'da bir teyzem var. Bari oraya gideyim de...»

Adam gayet yumuşak bir sesle, «Hayır,» diye kızın sözünü kesiverdi. «Böyle olmasını istememiştim. Bunca yoldan geldikten sonra sizi geri çevirmek hiç de uygun bir davranış değil. Benimle beraber gelin. Daha sonra da...» Yine hafifçe omuzlarını silkti, «Ne yapılabileceğine karar veririz. Doğrusu çok üzgünüm.»

Sacha Gitroen'e bir göz attı. Ana yola çıkın caya kadar bu dar sokaktan geri geri gitmek zorunda kalsa bile, burada durmak istemiyordu artık. Çevresindeki güzellikler, pırıl pırıl güneş ışıkları, uzak ağaçlarda ötüşen kuşlar, her şey o kadar doğaldı ki, bütün bunlara son derece aykırı düşen o garip uyan, büyük bir korkuya dönüşmeye başlamıştı. Elini arabanın kapısına uzatırken güçlkle adama gülümsedi. Onu önceleri çok yakışıklı bulmuştu. Aslında şimdi de yürekleri yerinden hoplatacak kadar yakışıklıydı. Ne var ki, buna yeni bir nitelik daha eklenmişti artık. Gerçi bunun ne olduğunu şimdilik kestiremiyor, ama gerçekten de korkuyordu. «Gitmem gerek,» dedi.

Tor# denilen adam büyük bir çeviklikle ara banın açık camından içeri uzanıp kontağın üzerindeki anahtarları alarak doğruldu. Sonra, «Daha değil,» diye karşılık verdi.

Sacha becerikli ve cesur bir kızdı. Yaşlı bir kadına saldırarak onu soymak isteyen bir seriyi yumrukla devirip polis gelinceye kadar üzerinde oturduğunu hatırlıyordu. Ama anla yamadığı bir şey, bu adamın o serserinin sınıfından olmadığını söylemekteydi. Bu nedenle omuzlarını gerip başını kaldırarak sert bir ses le, «Ne yapmak istediğinizi bilmiyorum,» dedi, «Ama anahtarlarımı hemen verin lütfen.» Aynı anda elini uzatmış, karşısındaki bir çift sert bakışlı gri göze bakıyordu. / Adam hafifçe gülümsedi. «Ne yapmak isteye bilirim? Bağışlayın, anlayamadım. Ben yalnızca.... »

Sonra Sacha ilk yanışlığı yaparak atılıp Tor un parmakları arasından dikkatsizce sallanan anahtarları kapmak istedi. Adam öteki eliyle bileğini yakaladı bir anda. Ama sıkmadı. Hafifçe tuttu, o kadar. Sacha gene de bu elin ne kadar güçlü olduğunu anlamıştı.. Kurtulmak için çırpınmaya başladı. Sık soluklar arasında göğsü hızla inip kalkıyor, korkunun yarattığı buz gibi bir ürperti sırtında dolaşıyordu. Son bir çabayla bileğini kurtarıp çantasını sımsıkı kavrayarak döndüğü gibi koşmaya başladı. Artık neler ola bileceğini kestirmişti. Kaçmalıydı. Her ne paha sına olursa olsun... Ana yol alt tarafı bir mil uzaktaydı. Oraya varabilecek miydi acaba? Ayak sesleri, sağlı sollu yükselen taş duvarlara çarparak o daracık sokakta yankılanıyordu. Bir an/bu bir kâbus mu, diye düşündü. Yoksa uçak ta uyukluyor muydu hâlâ? Ama arkasından yakalanıp sımsıkı tutulduğunu hissedince, her şeyin gerçek olduğunu anladı. Bütün gücüyle çırpınmaya, esmer adamın kollarından kurtulmak için tekmeler atmaya başladı.

Ama boşuna. Sacha, bunun bir yararı olmayacağını zaten biliyordu. Ne var ki, her şeye rağmen denemesi de gerekti. Adam, «Lütfen... Lütfen çabalamayın,» dedi. «Bu şekilde, yalnızca kendi canınızı acıtacaksınız. Anlamıyor musunuz, benimle gelmeniz gerek. Eğer görmeseydiniz... Eğer bir başka zaman gelmiş olsaydınız...»

Sonra birdenbire sustu. Gereğinden fazla konuşmuş gibi... Onu belinden sımsıkı kavrayarak eve doğru götürmeye başladı. Sacha acı acı, 'bizi bir gören olsa, sevgili olduğumuzu sanır' diye düşünüyordu. Adam, onun yürüyüşüne uya bilmek için adımlarını yavaşlatmış, kolu belin de, yan yana ilerliyorlardı. Sacha hırsla, «Ellerini üzerimden çek, »'dedi.

Adam derhal onun dediğini yerine getirdi. Ama «Yalnız bir daha kaçmaya çalışırsanız dinlemem, anlaşıldı mı?» diye uyardı.

O sırada eve iyice yaklaşmışlardı. Ne kadar bildik, her zaman olduğu gibi nasıl da güven vericiydi. Ama ya şimdi... Ve Sacha kapıda bekle yen yabancıyı görünce hiç şaşırmadı. Ne var ki duraladı hafifçe. Tor fısıldadı: «Merak etmeyin. Zararsızdır.»

Madam Cassel uzaklarda olmamalıydı. Aklındaki tek düşünce buydu şimdi. Bu umuda sımsıkı sarılmalıydı, çünkü kadın bu evin yöneticisiydi ve hiçbir zaman buradan ayrılmazdı. Her şeyi en iyi şekilde yapan bir insandı Madam Cassel. Ve şimdi de aynı şekilde davranmak zorundaydı.

Öteki adam ortadan kaybolmuştu. Sacha derin bir soluk aldı. Tor kapıyı iterek, «Lütfen içeri buyurun,» dedi. Sacha içeri girer girmez, gözlerinin alışabilmesi için duraklamak zorunda kaldı. Ayaklarının altındaki kırmızı, serin rnozayikler yine de güven vericiydi. La Valaise'di burası. Yabancılarla dolu olabilirdi ama herhangi bir değişikliğe uğramamıştı. Adamın kalın sesi düşüncelerini dağıttı. «Lütfen oturun. Çay ya da kahve alır mısınız?»

Fena halde susamış olduğunu fark etti Sacha. Ama birden içine düşen korkunç bir kuşkuyla, «Tabii, ama kendim hazırlarsam,» diye atıldı. Adam gülmekten katıldı. Ama başını arkaya

atarak gök gürültüsünü andıran kahkahalarını bir türlü durduramazken, Sacha hayretle bu gülüşün hiç de sinsice olmadığını hissetti. Bir süre sonra kendisine zorlukla hâkim olabilen esmer adam,

«Demek içeceğiniz şeye uyuşturucu koymamı engellemek istiyorsunuz,» diye mırıldandı. Sonra eliyle mutfak tarafını işaret etti.

Sacha dışarı çıktı. Adam da peşinden. Az sonra mutfakta çevresine bakmıyordu Sacha. Ama hatırladığı kadarıyla hiçbir şey değişmemişti. Hatta duvardaki parlak renkli tablonun yanın da asılı duran soğan demetinin bile aynı olduğuna yemin edebilirdi. Kaba sıva geçilmiş duvarlar mavi boyalıydı. Ama biraz solmuştu galiba. Fırın ve raflar da eski yerlerinde duruyorlardı. İçini çekerek çayın nerede olduğuna bakınırken raflardan birine uzanan Tor, oradan aldığı teneke kutunun kapağını açtı. «Çay,» diye söylendi. «Siz İngilizler çay içersiniz, değil mi? Bunu beğeneceğinizi umarım.»

«Evet,» dedi Sacha. Ama herhangi bir hareket yapmasına fırsat kalmadan, adam demliği ocağın üzerinden alıp musluktan su doldurmaya başlamıştı bile. Sonra gazı yakarak demliği mavi alevlerin üzerine yerleştirdi. Sacha onun çevik ve becerikli hareketlerini dikkatle izliyordu. Sonunda, «Nerelisiniz?» diye sordu. Az önce kolunun belini kavradığı yer hâlâ hafifçe ürpermekteydi.

Tor dönüp ona bakarken yavaşça başını salladı. «Önce çayımızı içelim. Soru sorma sırası bundan sonra gelecek sanırım.»

Sacha, «Ben şimdi öğrenmek istiyorum,» diye dayattı. Aynı anda da, dolap kapaklarından birine dayalı duran kaim sopayı gördü. Kuvvetle savrulduğunda çok etkili bir topuz görevi yapabilirdi bu. Sopayı kullanmaktan korkmuyordu ama acaba evde daha kaç kişi vardı? Şimdiye kadar iki erkekle karşılaşmıştı. Ama bu ara ortalıkta kimse görünmüyordu. Tor, La Valaise'de ailesiyle beraber kaldığını söylemişti. Eh... Sacha'nın bir an önce gitmesini istediği sırada böyle bir bahane uydurması çok doğaldı. Bu nedenle, diğerlerinin kolay kolay meydana çıkmayacakları konusundaki tahmini de herhalde doğrudu. Ama ya onu tek başına kaçarken görürlerse? Kır saçlı adam altmış yaşlarında vardı galiba. Hem yüzü, neden Sâcha'nın bir türlü aklından çıkmıyordu? Her neyse... Öteki kabak kafalı olan ise hızlı koşamayacak kadar şişmandı. Demek ki... Köşede dayalı duran sopaya bir daha göz attı. Gerçi Tor büyük bir titizlikle çayın demlenmesini gözlüyordu, ama onun ne kadar hızlı olduğunu bilen Sacha yine de çok dik katli davranmaktaydı. Polise ne kadar önce başvurursa o kadar iyiydi kuşkusuz. Peki ama, Tor anahtarları nereye koymuştu? Tamam... Anahtarlar, şortunun sol arka cebindeydi. Öyleyse, her şey harekete geçmeye bakıyordu. Adamı bayılt, anahtarları al ve koşup arabaya atlayarak rüzgâr gibi buradan uzaklaş. Marie teyzeye git tikten sonra polise onun evinden telefon açarak La Valais'deki delillerden söz edebilirdi.

Birden adamın kendisine bir şeyler söylediğini fark ederek irkildi. Daldığı düşünceler yüzünden onu duyamamıştı. «Bağışla, anlayamadım,» dedi.

«Şeker? Şeker istiyor musunuz?»

«Şey... Hayır, teşekkür ederim.»

Nasıl olsa çayı içmeyeceği için şeker konulup konulmaması önemli değildi. Çantasını tezgâhın üzerindeki içi meyve dolu kâsenin yanına koyarak çok doğal bir tavırla dönüp duvarda asılı duran takvime baktı. Ellerini yumruk halinde sıkarken o güzel sopayı bunlarla tutacağını hayal ediyordu. Ama harekete geçme zamanı daha gelmemişti. Çünkü adam kendinden yana bakıyordu. Onun, «Su kaynadı,» dediğini işitti. «Çaydanlığa çay koyar mısınız?»

«Pe... peki...» diye kekeledi Sacha. Adam döndü, yüksek raflardan birinde duran fincanları almak için uzandı. Hareket zamanı gelmiş ti işte. Şimdi... Ve Sacha, sopayı yakaladığı gibi korku ve umutsuzluğun daha da güçlendirdiği bir hızla bunu adamın kafasına vurdu. Daha doğrusu kafasına vurduğunu sandı. Çünkü Tor saniyenin onda biri kadar önce döndüğü için sopa olanca ağırlığıyla omzuna gelmişti. Sacha çaresizlikle, hareketimi hissetti! diye düşündü.

Aynı anda sopa elinden kuvvetle çekilerek mutfağın bir köşesine fırlatıldı. Şimdi sol kolu sarkan, vahşi bir öfkeyle yüzü bembeyaz kesilmiş Tor'a bakıyordu. Korku, damarlarında akan kanı buza dönüştürmüştü sanki. Kapıya, özgürlüğe doğru atıldı. Ama omzunu kavrayan el hızla geri çekince, sırtı adamın sert gövdesine çarptı.

Tor, «Demek, beni kandırıp masum olduğuna inandırmak istedin,» diye homurdanıyordu.

Daha bu şifreye benzeyen sözlerin anlamını çözmeden oturma odasından şiddetle içeri doğru itildi. Bir saniye sonra odadaki tek koltukta oturuyordu. Tor karşısında, ayakta idi. Hiç kıvıldamaması gerektiğinin farkındaydı Sacha. Sağ eliyle sol omzunu ovan adamı süzüyordu. Korkusu yavaş yavaş

dağılmaya başlamıştı. Eğer kendisini dövecek olsa, bunu herhalde mutfakta kapıldığı öfke sırasında yapardı.

Tor, «Şimdi...» diye mırıldandı, «Kim olduğu nu ve nereden geldiğini söyleyeceksin. Bunların gerçek olmalarına dikkat et. Pasaportun nere de?»

Sacha, kupkuru dudaklarını diliyle ıslatırken, «Mutfakta, çantamın içinde,» diye karşılık verdi.

Hava daha da sıcaklaşmıştı. Adam hiçbir şey söylemeden mutfağa geçip birkaç saniye sonra krem rengi hasır çantayla geri döndü. Bunu kızın kucağına atarak, «Şunu aç ve pasaportunu çıkart,» dedi. «Başka bir şey almaya kalkışma, anlıyor musun?»

Sacha tek kelime etmeden çantayı açtı. Buradan kurtulmak istiyorsa, elinden geldiği kadar sakin ve mantıklı davranması gerekiyordu. Pasaportu uzattı ve adamın bunu okuduktan sonra bir resmine, bir de kendisine dikkatle baktığını gördü. Bu bakışlar kendisini bayağı rahatsız etmişti. «Burada, gazeteci olduğun yazılı,» dedi adam. Ses tonu pek iç açıcı değildi.

Sacha, «Evet ama, bu yalnızca...» diye başladı. «Yerel bir gazetedir,» diye devam edecekti. Ne var ki, Tor elini kaldırarak onu susturdu.

«Ve senin buraya, yalnızca tatil için geldiğine inanmamızı istiyorsun, öyle mi?» Kurşuni gözler hâlâ öfkeli öfkeli bakıyordu. Üstelik sert bakışlarında tehlikeli bir pırlıltı belirmişti. Sacha yeniden korkmaya başladı. Neler olup bitiyordu? Ama gene de elinden geldiği kadar sakin bir ta vırla cevap verdi.

«Elbette. Madam Gassel'in mektubu burada.»

«Onu bırak şimdi. Çantam yere boşalt, lüt fen.»

Sacha içinin birden bir savunma duygusuyla dolduğunu hissetti. «Hayır, boşaltmayacağım. Hem sen kim oluyorsun?»

«Kim olduğumu biliyorsun sanırım. Çantayı açacak mısın, yoksa ben mi açayım?»

«İçinde seni ilgilendirecek hiçbir şey yok.»

«Güzel. Öyleyse bir saniye bile sürmez. Hadi, hemen şimdi...»

Son kelimeleri usulca söylemişti, ama bunların gizlediği tehdidi anlamamak olanaksızdı. Sacha çantasını açarak içindekileri yere boşalttı he men. Uçak biletleri, arabanın kiralık makbuzu, sözünü ettiği mektup, şoför ehliyeti, bir paket aspirin ve makyaj malzemeleri, kırmızı mozayik zemin üzerinde ufak bir küme meydana getirmişti. «Hepsi bu kadar mı?» diye sordu adam.

Cevap olarak Sacha çantanın ağzına alabildiğine açıp yukarı kaldırarak boş olduğunu gösterdi.

«Peki. Bunları yerine koyabilirsin.»

Sacha'nın şakakları zonkluyordu. Öfke, korku ve sığının oluşturduğu karışım korkunç bir baş» ağrısı vermeye başlamıştı. Çıkardıklarını yeni den çantaya yerleştirdi. Sonra titreyen parmaklarıyla açtığı aspirin kutusundan iki tablet aldı. Ama daha bunları ağzına atmadan, «Ne yapıyorsun?» diye sordu Tor.

«Başım ağrıyor.» Bakışlarını adama çevirdi. «Onun için iki tane aspirin alacağım. Bir sakıncası mı vardı?»

Tor hafifçe başını salladı. Keskin hatlı çene sinde bir kas seğiriyordu. Belli belirsiz bir gülümsemeye, «Herhalde omuzum kadar acımı-yordur,» diye mırıldandı. «Hadi gel. Şu çayı hazırlayalım. Sen önden yürü. Bundan böyle seni gözümün önünde istiyorum.»

Az sonra kapının pervazına dayanmış, Sacha' nın çaydanlığa kaynar su doldurmasını izleme ye başlamıştı. Ama Sacha onun kurulu bir zemberek gibi, kendisinden tek bir yanlış hareket yapmasını beklediğini biliyordu.

Sonunda, «Taze limon suyu var yalnızca,» dedi Tor. «Süt yok.»

«O da yeter,» diye mırıldandı Sacha. Sonra iki fincanı demli çayla doldurup üzerlerine limon suyu ekledi.

«Burada içeceğiz,» dedi Tor. «Fincanları masaya bırak.»

Sonra Sacha'nın karşısındaki iskemleye oturarak şortunun cebinden bir paket Gauloise çıkarttı. «Sigara ister misin?»

«Ben sigara kullanmam,» dedi Sacha. Aspirinleri yuttuktan sonra çayını yudumlarken ada mı süzmeye başladı. Neler oluyordu? Hayatı boyunca hiç böylesine şaşırılmamıştı. Üç sakin hafta boyunca resim yapmak, güneşlenmek, denize girmek ve Nigel'i tamamen unutmak özlemiyle gelmişti buraya. Ama şimdi, bir an önce gitmek ten başka isteği yoktu. Marie teyzenin Cannes eteklerindeki tertemiz, küçük dairesi inanılma yacak kadar harika bir cennet gibi gelmeye başlamıştı artık. Zaten tatili sırasında onu bir ya da iki gün için ziyaret etmeye söz de vermiş ti- Ama bu olasılık şimdi pek uzak görünüyordu.

Birdenbire, «Lütfen...» diye fısıldadı. «Lütfen söyleyin, beni neden burada tu... tuyorsunuz? Bir şey yapmış değilim ki. Buraya sadece... ta... tatil için geldim.» Ve gözleri yaşlarla doluverdi. Aslında bu yaşların bir nedeni de, hızla içtiği kaynar çaydan ileri geliyordu, ama adam bunu bilemezdi.

Tor'un yüzü eski sertliğini az da olsa kaybetmiş gibiydi. Sigarasının külünü, cilalı masanın üzerindeki cam tablaya silkeledi. Odanın içi, kuvvetli Fransız tütününün kokusuyla dolmuş tu. Sonra, «Sana inanabilirim,» dedi. «Aslında inanmak da istiyorum, çünkü seni burada tutmak hiç de uygun bir davranış değil. Ama ne yazık ki hiçbir şeyi şansa bırakmam. Birkaç gün sonra, tatilini bu evde geçirmeye başlayabilirsin. Ama biz gidinceye kadar konuğum olmak zorundasın.»

Sacha buz kesildiğini hissetti. Konuşmak istemesine rağmen ağzından tek kelime bile çıkmıyordu. Sonra güçlkle kendini toplayarak, «Peki ama neden?» diye fısıldadı. «Neden... Ne den...»

«Eğer düşündüğüm doğruysa, bunun nedenini zaten biliyor olmalısın. Yok, bilmiyorsan, o zaman söz konusu nedeni hiç öğrenme, daha iyi.»

Sacha, «Olamaz,» diye başını salladı. Gerçek gözyaşlarının az sonra akmaya başlayacağını hissediyordu. Nigell'e o müthiş kavgadan sonra dayanmak zorunda kaldığı yorgunluk ve açlık, artık kaldıramayacağı kadar ağır gelmeye başlamıştı. «Ben hiçbir şey bilmiyorum,» diye inledi. «Yemin ederim. Madam Cassel bana kefil olur. Aslında buraya her yıl temmuz ayında babamla birlikte geliriz. Bu yıl daha önce ve...» Neredeyse, 'yalnız olarak,' diyecekken tam zamanında kendisini toparlayarak son kelimeleri yuttu. «Madam Cassel doğru söylediğimi onaylayacaktır. Hem o nerede?»

Adam gülümsedi. «Frejus'a, kızını ziyarete gitti.»

«Olamaz. Birisi geldiği zaman asla ayrılmaz buradan.» Sonra birdenbire sustu. Ama Tor, sanki aklından geçenleri okuyormuş gibi yavaşça başını salladı.

«Ona bir kötülük etmiş değiliz. Kendisi ger çekten Frejus'da ve çok da iyi.»

Sacha bakışlarını, büyük çay fincanını sımsıkı kavrayan ellerine dikti. Belki de işittiklerin den ötürü baş ağrısı daha da fazlaşmıştı. Ama devam etmek, soru sormak zorundaydı. «Ne olursa olsun,» dedi. «Müşterisinin geleceğini bildiği takdirde gitmemesi gerekirdi.»

«Bu ay gelecek olanlara mektup yazdı. Sana da yazmış olmalı herhalde. 'Hastalığından' ötürü, ayırılmış yerlerin iptal edildiğini bildiriyordu.» Birdenbire gülümsedi. «Ve sen bana, Madam, Cassel'den böyle bir mektup almadığını söylüyorsun.»

Sacha başını salladı. «Hayır. Bana yalnızca bir mektup gönderdi. Onda da gelebileceğimi, yani babamla birlikte gelebileceğimizi, yazmıştı. Anlayamadığım şey...» ,

«Bu çok basit bir şey aslında. Madam Cassel'e balayında olduğumu, bu nedenle, ne pahasına olursa olsun, kimse tarafından rahatsız edilmek istemediğimi söyledim. Bir hayli de para verdim tabii. O köylü ruhu, bu davranışından çok hoşnut kaldı. Fransızlar, romantik oldukları kadar da pratik insanlardır.»

«Peki, balayınızı mı geçiriyorsunuz?»

Tor yeniden gülümsedi. Hiç istememesine rağmen hayran olmaktan kendini alamadı Sacha.

Gülümsediği zaman belki de dünyanın en yakışıklı yüzüne sahip oluyor, hatta gri gözlerinin sertliği bile biraz yumuşuyordu. «Sen ne düşünüyorsun?» diye sordu.

«Pek sanmıyorum. O iki adamla birlikte...» Şöyle bir duraladı. Aslında burada bir kadın olması, onların açısından çok daha iyi bir izlenim uyandırabilirdi. Ve birdenbire gerçek olanca çıplaklığıyla çıkıverdi ortaya. Tor, onu burada birkaç gün daha tutmak istediğini söylememiş miydi? Büyük bir heyecanla ayağa kalkıp pencerenin yanına giderek ateşler içerisinde yanan alnını cama dayadı. Ne yapacaktı şimdi?

«Başın hâlâ ağrıyor mu?»

«Evet.» Sacha gözlerini yumdu. Korktuğunu kabul etmemeye çalışmaktaydı. Ama üç erkeğe karşı şansı ne olabilirdi ki? Yaşlıca olanı nazık, hatta şefkatli bir izlenim uyandırıyor. Ama ya kabak kafalı... Çaresizlikle titredi. Aynı anda Tor'un elinin hafifçe koluna dokunduğu nu duydu.

«Burada kaldığın sürece sana hiçbir kötülük yapılmaz. Ama söylenenleri yerine getirmen gerek.»

Ona inanmayı öylesine istiyordu ki. Ama yapamadı. Hafifçe dönüp başını kaldırınca, elini çekti adam. Sacha, «Ama neden?» diye yalvardı. «Neden??...»

Tor onu birkaç saniye hiç konuşmadan süzdü. Sonra, «Çünkü istemeden, görmemen gereken bir şey gördün,» dedi. «Nedeni, bu işte. Hem bir an için bütün söylediklerinin doğru olduğunu varsayıp seni serbest bıraksam bile, bu olayı kimlere anlatacağınızı bilebilir miyim?»

Sacha, «Söz veriyorum, hiç kimseye tek kelime bile...» diye başlarken adam başını sallayarak sözünü kesti.

«Bu olanaksız. Çünkü olay, hiçbir şeye inanmamı gerektirecek kadar önemli. Aslında tatilini geçirmek için burada kalmaya geldin. Kalacaksın da... Ama birkaç gün için...»

Sacha ümitsiz bir yalana başvurdu. «Babam bu gece gelecek.»

Tor birkaç saniye kadar duraladı. Sonra hafifçe omuzlarını silkti. «Elden ne gelir? Onu da en iyi şekilde ağırlamaya çalışırız.» Ama alayla gülümsemeye başlamıştı. «Ancak, bence doğru konuşmuyorsun. Neden?»

«Söylediklerimin gerçek olup olmadığını yakında göreceksin.»

Büyük bir inançla konuşmuştu Sacha.

Ama bir türlü gözlerine bakamıyordu.

Adam çenesinin altından başını yukarı doğru itip onu kendine bakmaya zorlarken, «Belki de doğrudur,» diye karşılık verdi. «Her neyse... Çok yorgun görünüyorsun. Duş yapmak ister misin? Valizlerini hemen arabadan getirteyim. Sen burada bekle.»

Dışarı çıkarken elindeki anahtarlar şingirdiyordu. Merdivenlerden yukarı doğru seslendi.

Yalnız kalmış olmakla birlikte, Sacha yerinden kımıldamayacağını düşünmedi bile. Tek kolu çalışma sına rağmen, bu adamla başa çıkmasına olanak olmadığını biliyordu. Bu yüzden yalnızca konuşulanları dinlemekle yetindi ve birdenbire bunun hangi dil olduğunu anladı.

Anlamak bile rahatsız ediciydi. Tor geri döndüğünde onu, bıraktığı yerde oturuyor buldu.

«Eşyalarının getirilmesi bir dakika sürmez,» dedi.

«Yemek yemek istiyor musun?»

"Evet. Havyar var mı?"

«Ah...» Sacha'nın hemen yanına oturdu.

«Demek anladın? Rusça biliyor musun?»

«Hayır,» dedi Sacha. Doğruydum bu. Yalnızca tahmin etmişti. Ama adam ona nasıl olsa inanmayacaktı. Tor başını salladı «Öyle bile olsa, artık kendi aramızda çok dikkatli konuşmalıyız, değil mi?»

Ne var ki, Sacha onu dinlemiyordu. Milliyetini anladığını açıklamakla yanlışlık yapmıştı. Aslında bunu daha önceden de kestirebilirdi. Çünkü tipik Slav özelliklerine sahipti adam. Çıkık elmacık kemikleri, derin göz çukurları ve o ırka özgü ismarlama bir gülümseme...

Artık oradan kaçması daha da büyük bir önem kazanmıştı. Üstelik bu sırada, ne kadar korktuğu nu adamın hiç fark etmemesi gerekiyordu. Kaderine bütünüyle razı olmuş bir insan rolünü büyük bir başarıyla oynamak zorundaydı. Daha sonra odasında yalnız başına otururken, bunları daha etraflıca düşünebilirdi.

Sonunda, fazla da abartmadan, onun yanın da artık rahatsız olmadığı izlenimi vermeye çalıştı.

Çaydanlıkta daha çay olduğunu hatırlıyordu. Eşyalarını getiren adamın ön kapıdan girdiğini duyunca,

«Bir fincan çay daha içebilir miyim?» diye sordu. «Biraz da yemek yemek istiyorum. Nice'den bir şeyler almıştım. Çok acıktım doğrusu.»

Tor ayağa kalktı. «Tabii. Burada bekle.» Dışarı çıkıp gözden kayboldu.

Az sonra döndüğünde, elinde plastik bir çan taşıyordu. Sacha, aynı zamanda sert ayak seslerinin oturma odasının önündeki merdivenlerden yukarı kata çıktığını işitti ve derin bir soluk aldı. O kabak kafalı adamda tüylerini diken diken eden bir şeyler vardı nedense.

Bunları kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Nice'den aldığı uzun Fransız ekmeği, peynir ve salmamin hepsini birden yiyebilecek gibi hissediyordu kendisini. Ama adam çantanın içerisindekileri tek tek çıkartıp kontrol edene kadar sabırla bekledi.

Sonunda, «Tamam,» dedi Tor. «Ama neden önce bir duş almıyorsun? Yukarıda güzel bir banyo var.»

«Biliyorum. Buraya daha önceleri de geldiği mi söylemişim, hatırlarsan?» Elinden geldiğince kendini zorlayarak rahat bir tavır takınma ya çalışıyordu. «Öyleyse yukarı çıkayım. Valizlerim nerede?»

«Dışarıda. Ben onları yukarı taşıyorum.»

Sol kolunun çalışmamasına rağmen, bunu nasıl becereceğini bayağı merak etti Sacha. Aslın da aldıracağı falan yoktu. Bütün isteği, eşyalarının hepsini bırakmak pahasına da olsa, bir an önce buradan uzaklaşabilmektir.

Mutfaktan çıktığı zaman Tor'u merdivenlerin önünde buldu. Adam büyük valizi sol eline almıştı. Daha hafif olan diğer ikisi ise sağ elindeydi. Ama gene de her an için harekete geçebilecek çelik bir yay kadar çevik ve ürktüçüydü.

Az sonra Sacha'nın o güne kadar defalarca kaldığı, evin ön bölümündeki odalardan birisine girdiler.

Yatak takımından yükselen hafif lavanta kokusu eski anılan bir anda dalga dalga geri getirmişti. Sacha yan yana uzanan ikiz karyolanın önünde hafifçe duraladı. Böyle bir şeyi hayalinden bile geçirmiş değildi. Ama şimdi başına gelmişti işte. Eşikte duran adama doğru döndü. Duyguları yüzünden anlaşılıyor olmalıydı ki, Tor gözlerini kısarak sordu.

«Bir sorun mu var?»

Aslında İngilizcesi çok iyi, ama hayli aksanlıydı. Hele o seyrek karşılaşılan ses uyumunu Sacha'nın hemen anlaması gerekirdi. Ama anlamamıştı işte. Zaten anlamış olsaydı da bunun kendisine bir yararı dokunmayacaktı. Hafifçe başını sallayarak, «Hayır, bir şey yok,» diye karşılık verdi. «Burada mı kalacağım?»

«Evet. Duşun nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Hemen yanda.»

«Tabii biliyorum.» Dikleşerek adama baktı. «Duşa girmek için hazırlanırken, burada mı durmak niyetindesin?»

Tatlı bir gülümseme, yüzünün sert hatlarını yumuşattı Tor'un. Şimdi çok daha yakışıklı bir görünüşe sahipti. Ama bu seyrek karşılaşılan özellikleri fark edecek durumda değildi Sacha. Korku, hâlâ içini kemiriyordu. Bunu gizlemeye çalışmak ise çok daha güçlü. Ancak, korkmuyor muş gibi davranmanın kendisine büyük yararı dokunacağını da biliyordu.

Tor'un, «Hayır, ne münasebet,» dediğini duydu. «Ama bak, uyardı deme. Yeniden kaçma ya kalkışmak yok. Zaten buradaki pencere geçemeyeceğin kadar küçük.»

«Konuğun olduğumu sanıyordum,» diye meydan okudu Sacha. Çenesini gururla yukarı kaldırmıştı.

«Bir konuk, kaçmaya çalışmaz herhalde, öyle değil mi?»

Tor, bir eli kapı tokmağında olduğu halde döndü. «Doğru, haklısın. Bağışla.» Sonra, tam Ruslara özgü bir davranışla hafifçe başını eğerek onu selamladı. Durduğu, yere vuran ışık nedeniyle gözleri, yağmurda ıslanmış kaldırım taşları kadar koyu gri görünüyordu.

Usulca, «Öfkeli olduğun zaman çok güzelsin,» dediği zaman bunlar tuhaf bir ifadeyle ılıdamaya başladılar. «Ama öfkeli olmadığın sıralar daha da güzel sin.»

Ve kızın herhangi bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapıyı çekerek gözden kayboldu. Sac ha, olduğu yerde çakılıp kalmıştı. Bu sözler rahatsız etmişti onu. Bu yabancı Rus kimdi? Dostlarıyla birlikte La Valais'de ne işleri vardı? Birçok nedenlerden ötürü buraya yabancı kişileri onlar.

Geçirdiği sarsıntıyı bir türlü üzerinden atama yan Sacha, titrek elleriyle valizlerini açmaya başladı...

İ K İ N C İ BÖLÜM

Ne duş almaya giderken kimseyle karşılaştı, ne de yatak odasına dönerken. Kendini bir hayli rahatlamış hissediyordu. Ama tam bir güvenceye kavuşabilmek için içeri girer girmez kapının sürgüsünü sürdürdü. Yol yorgunluğu ile duyduğu korkunun büyük bölümünü, inanılmaz bir şekilde üzerinden atmıştı.

Eski zamanlardan kalma aynalı büyük gard-robun tam karşısına düşen yatağa oturarak ipek yumuşaklığındaki koyu renk saçlarını geriye tarayıp kırmızı bir kurdeleyle arkadan tutturdu. Bu sırada, aynadaki aksinde kendi gözlerini seyretilmekteydi. O esmer Rus, bunlarda ne görmüştü acaba? Sonra adamın iltifatını hatırladı. Ne kadar da doğal konuşmuştu.

-Söylediklerine gerçekten kendi de inanıyor gibiydi. Dudakları isyanla büzüldü. Bu tür sözlere ne kadar aldırılmazsa o kadar iyiydi kendisi için. Çünkü bütün zekâsına ihtiyacı vardı. Hem de derhal... Eğer her iri yarı yakışıklının kendisini o adam gibi süzen bakışlarıyla heyecanlanıverirse, bunu asla başaramazdı. Sacha'nın mavi gözleri, koyu renk kaş ve kir piklerinden ötürü daha da parlak görünüyordu. Hafifçe kalkık düzgün bir burnu ve biçimli dudakları vardı. Güzelliğinin bilincindeydi. Bu iltifatı, gereğinden bile fazla duymuştu şimdiye kadar. Ama son zamanlarda o parlak mavi gözler hüzünlü olmuştu.

Nigel'le tanışmaları bir harikaydı. İkisinin de birbirlerini daha o an beğendikleri belli olmuştu. Tam üç ay boyunca aralarındaki ilişki inanılmayacak kadar güzel ve mutlu bir şekilde sürmüştü. Ama yalnızca üç ay... Sonra o gün, o korkunç gün... Telefonun çaldığını hatırlıyordu. Hayatını o telefon yıkmıştı işte. Boğuk, yabancı bir ses yalnızca altı kelime söylemişti. «Erkek arkadaşının evli olduğunu biliyor musun?..»

Hepsi bu kadardı. Ama Sacha öylesine sarsılmıştı ki, cevap bile verememişti. Kadınlara özgü sezgileriyle, bu sözlerin gerçek olduğunu hemen anlamıştı.

Duraladı. Bundan sonra olanları da hatırlıyordu yavaş yavaş. Nigel'in yalvarışlarını... «Sana söylemeyi o kadar istemişim ki sevgilim — Evliliğim mi?.. O hikâye çoktan kapandı. Yani... Olanak bulduğum an hemen boşanacağım.»

Bu ve buna benzer mazeretlerin o güne kadar arkadaşlarına defalarca tekrarlandığını çok iyi biliyordu. Ama bir gün kendisinin de bunları duyacağını hiç ummamıştı. Çünkü hiçbir zaman budala yerine konulamayacak kadar akıllı olduğunu düşünürdü. Birden buraya Nigeli de beraberinde getirmek istediğini hatırladı. Bu düşünceyle her yanı buz kesildi.

Derin bir soluk alarak dudaklarına ruj sür dükten sonra kalkıp valizlerini kilitledi ve anahtarları çantasına koydu. Az önceki bütün huzursuzluk veren düşünceleri kafasından uzaklaştırmıştı. Dikkatle dışarısını dinledi.

Derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Yavaş ça odasından çıktı, tırbazını tutarak aşağıya in meye başladı. Birdenbire bastırın Akdeniz akşamına ek olarak gökyüzünü kaplayan simsiyah bulutlar yüzünden iyice loşlaşmıştı içerisi. Birinci kata geldiğinde mutfağın ışıklarının yandığını görerek o yana yöneldi. İçeriye girdiği zaman masanın üzerine bir göz attı. Az önce burada duran yiyecekler yok olmuştu. Yerinde dört tabakla çatal bıçak duruyordu. Aynı anda Tor denilen adam ocak başından ayrılarak kendisine döndü. Beline, önlük diye bir deniz havlu su sarmıştı. Sacha dudaklarına kadar yükselen bir kahkahaya zor engel oldu.

«Güzeel...» dedi Rus. «Hazırsın. Ben de yemeği hazırladım. Çorba... Biraz içersin değil mi?»

Sacha nefis yemek kokusunu içine çekerken merakla sordu. «Benim getirdiğim yiyecekler nerede?»

«Ah... Bak, onları buzdolabına koydum, çünkü» eliyle işaret etti, «Çevrede çok sinek var. Ama önce çorbayı içersin herhalde?» Sonra ciddi bir ifadeyle ekledi. «Ben de seninle birlikte içeceğim. Bu şekilde, çorbana herhangi bir ilaç katılmamış olduğuna inanabilirsin.»

Sacha oturdu. «Diğer iki adam nerede?» Sesinin elinden geldiğince doğal olmasına çalışmıştı. Adet yerini bulsun diye sorulmuş bir soruydu sanki. Ama çok önemliydi aslında. Eğer uzaktaysalar, kaçmak için şimdi' ya da kısa bir süre sonra eline fırsat geçebilirdi.

Tor, «Yürüyüşe çıktılar,» diye karşılık verdi. Sonra gizli bir şeyi açıklamak istercesine, «Hava kararı ya,» diye ekledi. Ama Sacha bundan bir anlam çıkartamamıştı. Hem zaten şimdi kendisi için en önemli şey aç oluşuydu. Bomboş bir mideyle kaçması olanaksızdı.

«Oh, anlıyorum,» diye karşılık verdi. «Yağmur yağacak galiba, değil mi?»

«Öyle sanırını. Evet, yakında yağacak galiba.» Tor pencereden dışarıya bir göz attıktan sonra yine ona döndü. «Ekmeklere tereyağı sürer mi sin?»

«Tabii. Tereyağı nerede?» Ayağa kalktığı zaman tahta sopanın artık orada olmadığını fark etti. Elbette... İstememesine rağmen dudakları bir gülümsemeyle büküldü. Bunca şeyden sonra onu orada bırakmak büyük budalalık olurdu. Aynı şeyi denemesi için ona bir fırsat daha vermezlerdi tabii.

Kahverengi koyu çorbayı kâselere koyusuna bakılırsa. Tor sol kolunu hâlâ tam anlamıyla kullanamıyordu. Sacha, kabuklu ekmeği masanın ortasına doğru itti. Davranışından ötürü duyduğu pişmanlık duygusu nedeniyle, ne diyeceğini daha düşünmeden dudaklarından, «Omuzun çok acıyor mu?» kelimeleri döküldü.

Adam hafifçe duraladı. «Evet. Neden soruyor sun?»

Sacha yutkundu. «İstemeyerek... Yani aslın da... Şey... Üzgünüm, lütfen bağışla.»

Bu sözleri söyler söylemez, af dilediği için büyük bir dehşete kapıldı. Ama kendini tutamamıştı nedense.

Adam çorbayı kâselere paylaştırdıktan sonra gelip Sacha'nın karşısına oturdu. Bir süre hiç konuşmadan süzdü onu. Sonra, «Eğer senin yap tığını bir erkek yapsa ne olurdu, biliyor musun?» dedi. Uzanıp kaşığını aldı. «Şimdiye kadar her halde çoktan ölmüştü.»

Hiç sesini çıkartmadı Sacha. Tor'un gerçeği söylediğini anladığı için yalnızca tepeden tırnağa kadar buz gibi bir soğuk korku dalgasının vücudunu kapladığını hissetti. Kimdi bu adam? Ne iş yapıyordu? Başını çorba tabağına doğru eğdi. Buradan yükselen sıcaklığın, tüylerini ürperten duyguyu yok etmesini umuyordu. Bir parça ekmeğ alarak ısırıldı. Bu kendi aldığı ekmeğ değildi. Ama ona benziyordu. Az ötede bir kabin içine konulmuş tombul, parlak zeytinlerle üzüm peyniri dur maktaydı.

Kendini, paniğe kapılmanın eşiğinde hissediyordu. Az sonra öteki iki adam da geleceklerdi herhalde. Acaba arabası, ilk park etmiş olduğu yerde miydi? Ama sanmıyordu. Karşısında oturan adama gizlice

bir göz attı. Tor hızlı hızlı yemeğini yiyordu. Üstelik gayet rahat bir hali vardı. Birdenbire başını kaldırıncaya göz göze gel diler. «Az önce söylediklerim korkuttu mu seni» diye sordu Tor.

Sacha, «Yoo... Hayır,» diye yalan söyledi.

«Buna sevindim. Çünkü seni korkutmak gibi bir isteğim kesinlikle yoktu. Ben her zaman gerçeği konuşurum. Benden ya da arkadaşlarımdan korkman için hiçbir neden yok. Sana zarar verecek değiliz.»

Sacha duygularını belli etmemeye çalışarak, «Bundan nasıl emin olayım?» diye sordu.

«Basit. Çünkü patron benim.» Kremalı peynir den kendisine bir dilim kesti. «Ve kadınlarla savaşmaktan hoşlanmam.» Yakışıklı yüzü birdenbire tatlı bir gülümsemeye aydınlandı. «Adım Nikolai Torlenkov. Ama beni her zaman Tor» diye çağırırlar. Sen de Miss Sacha Donnelly'sin.» Diline çok yabancı gelen bu ismi, tamamıyla bir Rus adı gibi telâffuz etmişti. Son derece terbiyeli bir ifadeyle sordu. «Eğsi izin verirsen, sana Sacha, diyebilir miyim?»

Uzulca, «İsteklerinize hayır demeye ne hakkım var?» diye mırıldandı Sacha. '

«Bizimle birkaç gün, yalnızca çok kısa bir süre için kalmak zorundasın. Ama eğer adınla hi tap etmemi istemiyorsan, ben de etmem.»

Birkaç kelimeyle Sacha'nın kendisini son derece toy bir insan gibi hissetmesini sağlayıvermişti. Bu duygunun etkisiyle huzursuzlaştı Sac ha. «Eğer istiyorsan beni adımla çağırabilirsin,» dedi. «Öteki arkadaşlarının isimleri ne?»

«Genç olanın, hani ondan ürkmüştün ya... İşte onun adı Janos. Yaşlının ise...» Hafifçe duraladı, «Serge...»

«Anlıyorum. Onlar daha gelmeyecekler mi?»

«Az sonra gelirler.» Omuzlarını silkerek bileğindeki saate baktı. Hayli geniş bir gümüş kayışa takılı, son "derece yassı, siyah yüzü, gümüş bir saatt "bu". Sacha oturduğu yerden vaktin sekize yaklaştığını gördü.

İçine küçük kızarmış et parçaları ve doğranmış sebze atılarak pişirilmiş olan çorba hem çok lezzetli, hem de gayet doyurucuydu. Sacha ta başını iterek yapacağı planın ilk taslaklarını hazırlamaya çalışırken hafifçe esnedi. Sonra utangaç bir gülümsemeye, «Oh, başışla,» diye mırıldandı. «Öyle yorgunum ki.»

Adam uzanıp önünden tabağını aldı. «İngiltere'den bugün mü geldin?» «Evet.»

Doğrusunu söylemek gerekirse, duştan sonra bütün yorgunluğunu atmıştı. Ama 'bırak, yorgun olduğumu sansın, diye düşündü.

O zaman kendisini bu kadar dikkatli izlemezdi herhalde. «Yolculuklar beni hep yorar,» diye ekledi.

«Havaalanından buraya kadar araba sürmek de bayağı güç oldu.» Yüzünün ifadesini gizlemek için ileri doğru uzanarak bir parça peynirle zeytin aldı.

Tor, «Öyleyse hemen yatmalısın,» dedi. «Pek tabii» Tuhaf bir konuşma şekli vardı. Çoğunlukla kısacık cümleler kuruyordu. Bunların da, kendilerine göre zarif bir havaları vardı. Tıpkı kendisi gibi.

Sacha, 'neden böyle düşünüyorum acaba' diye düşündü. Oysa Tor'la arkadaşları, herhalde hiç de yasal olmayan bir nedenle La Valais'de bulunuyorlardı. Bu olasılık onu ürktü. Yoksa gangster falan mıydı bunlar? Ya da kaçakçı, belki de katil... Aslında La Valais, zamana ihtiyacı olan ve yalnız kalmak isteyen bir çete için biçilmiş kaftandı. Her yerden uzak ve sakın bir bölgede bulunuyordu. Üstelik Madam Cassel'in sağ ve esen olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktu Tor'un sözlerinden başka. Sevgili Madam Cas-sel... Müşterilerini ağırlamak için her zaman hazır bulunur ve ya burada, ya da birkaç yüz metre ilerdeki küçük kulübede kalırdı. Ne... Bir den toparlandı Sacha. Küçük kulübeyi hatırlar hatırlamaz gözleri fal taşı gibi açılıvermişti. Tabii... Neden şimdiye kadar düşünmemişti bu nu? Oraya kadar gidip yaşlı kadının elleriyle ayakları bağlı, hapsedilmiş olup olmadığını görmesi gerekti. Hapsedilmiş ya da... Ya da...

Daha kötü şeyler düşünmek istemiyordu, Allahtan az sonra beklediği fırsat doğdu. Tor'un iki arkadaşı yürüyüşten dönmüşlerdi. Bu defa onları daha yakından ve iyiden iyiye gördü. Janos, saçları tamamen dökülmüş, şişman, elli yaşlarında bir adamdı. Hiçbir duygu yansıtmayan yüzündeki soluk mavi gözler buz parçaları kadar soğuktu. İçeri girer girmez ani ve kısa bir baş hareketiyle Sacha'yı selâmladı. Bu sırada Sacha, hiç ilgilenmediğini gösteren sakın bir havaya bürünmeye çabalıyordu. Tor, «Janos İngilizce bilmez Sacha,» dedi.

Janos'un hemen arkasından Serge girdi içeri ye. Aslında öylesine değişik bir adamdı ki, Sac ha birdenbire, bu yorgun yüzde beliren tatlı gülümsemeye karşılık verdiğini fark etti. Altmışını geçmiş olmalıydı. Çok zayıf gözleri iyice çukura kaçmış, kır saçlı bir adamdı bu. Yüzü hafif ten esmerleşmişti.

Janos'un aksine, yanlarına gelerek bir kâğıt kadar kuru ve ince elini uzatıp Tor'a kısaca bir şeyler anlattı. Tor hemen çevirdi.

«Serge, tatilin için iyi bir başlangıç yapamadığından ötürü üzüntülerini bildirmemi istiyor.» Sacha gülümseyerek teşekkür etti. Ama söyleyecek başka bir şey bulamadığı için susmak zorunda kaldı. İki adam sofraya oturdular. Sac ha bakışlarını Tor'a çevirdi. Şimdi ne olacaktı? Aklından çeşitli planlar geçiyordu, ama daha hepsi de şekilsizdi bunların. Ancak beklenmeyen herhangi bir olay bunlardan birini uygulanabilir hale getirecekti. O nedenle sabırlı olup beklemesi gerekiyordu. Bu, gazetecilik eğitiminin kendisine kazandırdığı bir nitelikti aslında. - Tor'un, dönen iki adamla onu mutfakta beraber bulundurmamak istemediği belli oluyordu.

Oturma odasını işaret ederek onlara, anlamadığı bir şeyler söyledikten sonra elini uzatarak kolu nu tuttu. «Gel,» dedi. «Şimdi onlar yemek yiyecekler.» Oturma odasına geçtikleri zaman da ekledi. «Yorgunsun, değil mi?»

«Evet,» diye karşılık verdi Sacha ve deminden beri beklediği çare birdenbire aklına gelerek atıldı.

«Ama önce bir yürüyüşe çıkmak istiyorum. Yatmadan önce yürümezsem bir türlü uyuyamam.»

Sonra soluğunu tutarak Rus'un cevabını bekledi. Bu girişimi bir işe yarayacak mıydı acaba? Tor omuzlarını silkti.

«Eğer istiyorsan... Ama hava şimdi daha serinledi. Ceketin var mı?»

Sacha'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Ama kendisini ele verebilecek hiçbir şeyi belli etmemesi gerekiyordu. Duştan sonra, elbiselerinin en koyu renklerinden olan bu blucinle mavi kazağını giymişti. Bir de kırmızı ceketini vardı valizin de. Bu renklerin, karanlıkta uzaktan kolay kolay seçilemeyeceğini umarak gülümsedi.

«Yukarı çıkıp kendime bir ceket bulurum. Bu yürüyüşte benimle beraber olacaksın herhalde, değil mi?»

Adam birdenbire gülümsedi. «Yalnız çıkmaya izin vereceğimi mi sanıyorsun yoksa? Hem de böyle karanlık bir gecede... En iyisi birlikte yürümeyiz. Kimlerle karşılaşacağını insan nere den bilebilir?»

Kendine göre bir espri anlayışıyla konuştuğu için Sacha gülümsemek zorunda kaldı. Onu kızdırabilecek herhangi bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu.

Birkaç dakika sonra ön kapıdan çıktılar. Onun ince, beyaz bir süveter giymiş olduğunu gören Sacha kendi kendine gülümsedi. Bütün karanlığa rağmen adamı rahatlıkla görebilecekti. Sonra, gayet doğal bir şekilde Madam Cassel'in kulübesinin bulunduğu yöne doğru yürüdü. Bahçeler insana, gece vakti ne kadar da değişik geliyordu. Karanlık ve gölgeli... Eğer yalnız olsa, tek başına yürüyüşe çıkacağı yerde, eve kapanıp sürgüleri de çekerek kuşkusuz. Ama şimdi durum farklıydı. Eğer kaçmayı başaracaksa, bu kurşuni karanlığın içinde kilometrelerce yürümeye çoktan hazırlanmıştı kendisini. Çevrelerinde uzanıp giden siyah ağaçlar, sessizlik içerisinde yükseliyorlardı. Gökyüzü hâlâ bulutlarla örtülüydü. Okalipütis ve çam kokularının birbirlerine karıştığı keskin gece kokusu nu ciğerlerine çekti. Ayaklarının altında otlar hisirdiyordu. Az ötede bir dalın çıtırdadığını işi terek hafifçe ürperdi.

Tor mırıldandı. «Hava biraz fazla serin galiba.»

«Ondan değil. Bir ses duydum da. İyi ki... iyi ki benimle berabersin. Karanlıkta çevre, hiç de tekin gibi görünmüyor.»

Adam hafifçe güldü. «Tekin gibi görünmüyor. .. Ne demek bu?»

«Yani... Korkutucu. Sanki hayaletler varmış gibi.»

Aslında korktuğu falan yoktu Sacha'nın. Karanlıkta kendi kendine gülümsedi. Bütün amacı, karşısındakine kaçamayacak kadar korkak bir kız olduğu izlenimi uyandırmaktı. Bunu başarıp başaramayacağını daha bilemiyordu. Hemen yanı başında yürüyen adam öyle iri yarıydı ki. Bu da, durumun ne kadar nazik olduğunu durmadan hatırlatıyordu ona. Asıl isteğini gizlemek amacıyla, «Ne kadar zamandır buradasın?» diye sordu. Sesi tamamıyla doğaldı. Sanki yalnızca terbiye gereği konuşuyordu. «Yoksa bu da bir başka sır mı?»

-Birkaç gün oldu. Söylesene Sacha, İngiltere' nin neresinde yaşıyorsun?»

Demek hiçbir soruya karşılık vermek istemi yordu. Bunun şaşılacak bir şey olmadığını düşündü Sacha. Çünkü suçlular, hayat hikâyelerini anlatmaktan pek hoşlanmazlardı. Ama yine de Sacha'yı rahatsız eden bir şeyler vardı bun da, Rus, pek öyle suçlu bir insan gibi davranmıyordu. Gerçi o güne kadar bu tür kişilerle her hangi bir yakınlığı olmuş değildi. Ama adam bendinden gayet emin, hatta mağrur bir şekilde hareket etmekteydi. Bu da, Sacha'nın kafasındaki suçlu insan tipine pek yakışmıyordu. Bütün bu düşünceler arasında, «Vvalsall'da yaşıyorum,» diye karşılık verdi. «Birmingham' ın yakınında bir yerdir. Bilir misin?»

O sırada kulübeye iyice yaklaşmışlardı. Ama adamın heyecana kapıldığını gösteren hiçbir belirti yoktu. Başka bir yere yürümek niyetinde de değildi. Oysa Sacha küçük evi görmüştü bile. Gayet sessiz, karanlık ve terk edilmiş bir hali vardı. Yavaşça soluğunu tuttu. Bundan sonra çok akıllıca davranması gerekemekteydi.

Tor'un, «Ne yazık ki, hayır,» dediğini belli be lirsiz duydu. «Senin ülkene hiç gitmedim. Ama bir gün muhakkak... Çünkü İngilizleri seviyorum.»

Genç kız, demek seviyorsun, diye aklından geçirdi. Gördüğün bütün İngiliz kızlarını da kaçırır mısın böyle...!

Ne var ki bu düşüncelerine rağmen, «Korkarım, orası Cannes kadar sıcak değildir,» diye cevap vermek zorunda kaldı. «Ama zaman zaman Rusya da çok soğuk olur, değil mi?»

Tor ciddi bir tavırla, «Evet, zaman zaman...» dedi. Sonra birdenbire kolundan tutarak Sacha' yi durdurdu. «Bekle...» diye fısıldadı.

Sacha dondu kaldı sanki. Soluk gibi bir sesle sordu.

«Ne var?»

«Şşş... Bir şey duydum. Dinle.» Ulu bir ağacın gölgeleri altındaydılar. Çevrelerini saran koyu karanlık sanki olanca ağırlığıyla üzerlerine çökmüş, onları eziyordu. Sacha yalnızca Tor'un hafif soluklarıyla birbirlerine sürtünen dalların kuru sesini duyabilmekteydi. Ama korkunun soğuk bir el gibi yüreğini sıktığını hissederek soluğunu tuttu.

Birden Rus hafifçe güldü. «Ah, olamaz... Unutmuşum...»

«Neler oluyor?»

Adam kolundan çekerek ilerledi. «Gel. sana da göstereyim.»

Şimdi Madam Cassel'in kulübesinin önündeydiler. Az ötede hafifçe hareket eden tombul gölgeleri fark etti Sacha. Ve derin bir rahatlamayla dizlerinin başının çözüldüğünü hissederken,

«Tavuklar...» diye mırıldandı. -Tavukları unutmuşum.»

Sonra iri iri açılmış gözlerini Tora çevirerek, «Ama bunları kim besliyor?» diye sordu. «Madam Cassel bunları dünyada bırakmaz.»

Adam gülmesini zor tuttuğu belli olan bir sesle

«Ben besliyorum,» diye karşılık verdi.«Karşılığında da yumurta alıyoruz. Her yemekte yumurta yememizin nedeni bu. Bunları değişik şekilde pişirmesini biliyor musun?»

«Evet. Ama bu akşam çorbadan başka bir şey yemedik.»

•Doğru. Ne var ki bundan sonra sürekli omlet yiyeceğiz. Akşam yemeklerinde omlet sever irisin?»

Sacha hafifçe titremekten kendini alamadı. Akşam yemeği için omlet. Ne düşünce...

«Hayır, teşekkür ederim,» dedi adama. «Be nim için hafif bir içki yeterli sayılır.»

Bir yandan da, tabii yarın akşam burada olur sam, diye içinden ekledi.

Karanlık kümesin yanından yürüdüler. İçeriden hafif gıdıklamalar duyuluyordu. Ağır havanın birdenbire sıcaklaştığını hisseden Sacha ceketini çıkartarak koluna aldı. Bu sırada bahçelerin sınırına gelmişlerdi. Durdular. Deniz çok yakınlarındaydı.

Havanın durgunluğunda gayet berrak ve pırl pırl görünüyordu. Yoldan yansıyan araba ışıkları, bulutların arasından tek tük fark edilen yıldızlarla rekabet etmek istercesine, siyah kadife üzerine yerleştirilmiş pırlanta bir gerdanlık gibi parıldayarak uzayıp gitmekteydiler. Hiç kımıldamayan Sacha derin bir soluk aldı.

Deniz manzarası onu her zaman etkilerdi. Gece karanlığında ise bunun daha da güzel ve esrarlı bir görünüşü vardı. Çok uzaklarda bir yat gördü. Işıklarının hepsi yanıyordu. Belki bir parti veriyorlardı... Çaresizlikle titredi.

Tor, «Üşüdün,» dedi usulca. «Dönelim.»

Sacha onu neredeyse unutmuştu. Neredeyse...

Hemen, «Hayır üşümedim,» diye karşılık verdi. «Yalnızca şu gemiye bakıyordum.» Göstermek için kolunu uzatınca ceketi yere düştü. Daha genç kız davranamadan adam eğilip bunu yerden almıştı. Ama ona vermedi. «Ben taşıyayım,» dedi Sacha.

«Yoo... Senin için taşıyabilirim. Yoksa, giymeyi mi tercih ederdin?»

«Hayır, teşekkür ederim.»

Garip, anlaşılmasız bir şeyler oluyordu. Bunun geceyle, ya da romantik ortamlarla hiç ilgisi yoktu aslında. Ama bilinmeyen ve etkili bir duyguyla yüreği daha kuvvetli çarpmaya başlarken Sac ha birdenbire, adeta erircesine, Tor'u bir erkek, hem de dayanılmayacak kadar yakışıklı bir er-kek olarak hissettiğini anladı.

Ve hemen yanından uzaklaştı. Yakınlıkları kendisini tedirgin ediyordu. Hangi çılgın düşünceye uyarak onunla birlikte buralara gelmişti acaba. Sonra birden hatırladı. Madan. Cassel' in kulübede tutsak olup olmadığını anlamak istemişti. Bir başka neden de, fırsatını bulup ora dan kaçma arzusuydu.

Bakışlarını tekrar uzaklara çevirerek, denizi seyretmeye başladı. Bu adamdan kurtulma şansı neydi? Sağlıklı ve güçlü olduğundan emindi ama Tor'la başa çıkmasının olanaksızlığını iyi biliyordu.

Duruşundan, kaslarla kaplı güçlü vücudundan, hatta başını tutuşundan bile belliydi. Çenesini meydan okurcasına yukarıya kaldırırsa, «Tehlikeye atılacaksan, dene,» diyordu adeta.

Sacha, yalnızca hile ve kurnazlıkla kaçabileceğini anlamıştı. Ama o aşamada da başarılı olabilmek pek kolay görünmüyordu. Tor'un hiç de budala olmadığı açıkça ortadaydı. Ayrıca gözlerini de kendisinden hiç ayırmıyordu.

Ümitsiz bir iç çekişle arkasına döndü. Ama adama bakmamaya dikkat ediyordu. Düşünme-ve başlamak için sağ ve esen olarak odasına gidinceye kadar sabretmeliydi en iyisi. Pencere, yerden pek yüksekte sayılmazdı örneğin... Hem, zemin de taş değil, aksine yumuşak topraktı.

Birden Rus'un kendisine bir şeyler söylediğini fark ederek hafifçe yerinden sıçradı. «Bir şey mi oldu?» diyordu adam.

«Hayır. Düşünüyordum da... Burada böyle oturacağım yerde...»

Sonra, sanki fazla konuşmuş gibi sustu. Gerçek düşüncelerinin anlaşılabilmesi için elinden ne gelirse yapmalıydı. Tor, «Anlıyorum,» dedi. «Çok da üzgünüm. Ama bu uzun sürmeyecek. Yakında...» Omuzlarını silktiler.

Bir an, 'İkide bir omuzlarını silkme,' diye bağırarak geldi içinden. Ama dudaklarını kuvvetle ısırarak bu hareketi engelledi.

Rus, «Yakında »bütün isteklerine kavuşacaksın,» diye mırıldandı «Birkaç güne kadar.»

Sacha cevap vermedi. Bir yararı yoktu nasıl olsa. Hem artık ona inanmıyordu. Daha doğrusu, neye inanması gerektiğini bilememekteydi. Olanlar kendi yaşadığı hayatın tamamen dışında, inanılmaz" ve hayal ürünü şeylerdi. Böyle olaylar, kendi tanıdıklarının başına gelmezdi nedense. Bunları yalnızca kahvaltı masasında, ya da işinizde dostlarınızla konuşur, sonra da unuttur giderdiniz.

Çalıştığı büroda bu hikâyeyi anlatsa, herkes onun çıldırdığını sanırdı herhalde. Gazetesinin editörü, otoban ışıklarını yakmadan park eden arabalardan, duvarda yetişen sekiz metre uzunluğundaki çiçeklerden ya da güzellik kraliçesinin annesinin kızı için söylediklerinden söz ederdi, ama böyle bir şeyden asla. Hırsıyla Tor'a döndü.

«Sen öyle diyorsun ama, eğer bu akşam babama telefon etmezsem adam meraklanıp, ne oldu diye buraya polis gönderir.»Son derece cesur bir yalan girişimiydi bu. Üstelik elden geldiği kadar da ikna edici bir şekilde söylenmişti. Ama

Tor kolundan çekip döndürerek dikkatle yüzüne bakınca yanlışı anladı.

«Hani baban buraya gelecekti?»

Sacha başını kaldırdı. Gözlerinden korku ya yılıyordu. «Tabii gelecek... Yani... Bugün değil ama... Ona telefon etmem gerek. Şimdi... Paris'te. Şey... Nice'e yarın uçacak. Kaçta geleceğini, telefonla ken... kendisinden öğrenecektim.»

Bir yandan da, 'ne akla hizmet böyle saçma bir yalan uydurdun, diye düşünüyordu.

Tor, «Anlıyorum,» dedi. «Öyleyse ona ben telefon ederim. Numarasını ver.»

«Hayır. Hiç olur mu? Benim yerime bir erkek telefon ederse ne düşünür?»

Adamın parmakları kolunu yakıyordu sanki. Yakıyor ve duygulandırıyor. Uzaklaşması gerekti. Ama nedense yapamıyordu işte. Son derece garip bir şeydi bu.

Bu sırada Rus, «Ama ben, Madam Cassel'in yeğeni olduğumu söyleyecektim,» dedi. «Çok yorgun olduğun için benim telefon etmemi istediğini anlatabilirdim.»

«Hayır. Olanaksız. O benim sesimi duymak is ter.»

Adam, Sacha'yı hafifçe sarstı. «Yalan söylüyorsun. Çok çabaladın, ama bir yalanı, daha duyar duymaz anlarım. Ah, seni suçluyor değilim tabii, ancak...»

Sacha büyük bir öfkeyle, «Dokunmabana,» diye homurdandı. Eğer Tor kolunu hemen bırakmasa, avazı çıktığı kadar bağıracaktı belki de. Artık dayanamıyordu.

Adam merakla onu süzdü. Sonra, «Seni kırdım mı?» diye sordu. «Yoksa sana bir kötülük yapacağımı mı sanıyorsun?» İnanılmayacak kadar ciddi idi.

Sacha soluklarını düzene sokmaya çalıştı. Son derece sakin olması gerekti. «Ben yalnızca... Yani... İnsanların bana dokunmasından pek... Pek hoşlanmam,» diye mırıldandı. «Hepsi bu.»

Adam gülümserken karanlıkta bembeyaz dişleri parladı. «Ah, anlıyorum. Siz İngilizler, insanların dokunmalarından hoşlanmıyorsunuz öyle mi? Evet, hatırladım. Ama biz Ruslar... Biz öyle değiliz, ha?»

«Belki de. Bilemiyorum. Artık eve dönsek mi?»

«Eğer istiyorsan, peki. Ceketini alıyor mu sun?»

Sanki Tor'un sormasını bekliyormuş gibi, yağmur yağmaya başladı. İkisi de hayretle başlarını gökyüzüne kaldırdılar. İngiltere'deki yağmur gibi sert ve iğneleyici değildi bu. Yumuşak ve neredeyse ılıktı. Kocaman damlalar, okşar gibi Sacha'nın yüzünden süzülüyordu.

«Ne kadar harika,» dedi. Sonra birdenbire hatırlayarak, «Saçlarım ...» diye bağırıldı.

Tor, elini tuttu. «Gel,» dedi. Gülüyordu. Ne dense, el ele tutuşmuş olmalarını aldırmadı Sacha. Hızla, kulübeye doğru koşmaya başladılar. Az sonra sarımsak ve ot kokan sundurmanın altına sığınmışlardı.

Adam sordu.

«Saçlarına ne oldu?»

Sacha başını sallayarak güldü. Yağmur, az önceki gerginliği yok edici bir etki yapmıştı. «Saçlarımı daha dün yaptırtmıştım,» dedi. «Şeklini,- bir süre korusun istiyorum. Ama ıslanırsa hemen bozulur.»

Bunları neden anlattığını bilmiyordu aslında Adam, «Anlıyorum,» dedi. Sonra elini uzatarak bu ipek yumuşaklığındaki saçları okşadı. «Ne kadar güzel. Tıpkı senin gibi Sacha...»

Sacha, «Hayır,» diye mırıldandı. «Hayır, sen...» Ama daha fazla devam edemedi. Tor ceketini kaldırmış, omuzlarına yerleştiriyordu. Ama neden bu kadar yaklaşmıştı? Böyle sokulmasına hiçbir neden...

Aynı anda dudakları, Rus'un yağmur yüzünden serinleyen, yumuşak dudakları arasında eridi. Ama hemen dehşetle kendine gelerek kurtulmaya çalıştı. Ne var ki olanaksızdı bu. Güçlü eller omuzlarından kavramıştı. Bu iri ellerin sıcaklığını, ceketıyla süveterinin üzerinden bile hissedebiliyordu.

Sacha kafese hapsolmuş bir kuş gibi çırpınırken Tor'un dudakları yanaklarını ve saçlarını okşamaya başlamıştı. Sonunda, «Hayır...» diye bağırıldı Sacha. Adam güldü.

«Neden? Siz İngilizler, öpüşmekten de mi hoşlanmıyorsunuz yoksa? Eğer böyleyse, ben de ülkenize geleceğimi hiç sanmam.»

Sesi neşeli çıkıyordu. Ona ne olduğu belliydi.

Bir saniye süren duygu, romantik ortama eklenen yağmur altındaki yakınlık... Bunlar kısa, zararsız bir kucaklaşma ve öpücükle sonuçlanmıştı. Hepsi o kadar... Ama Sacha'nın kalp atışları düzenini kaybetmiş, dudakları adeta acıma ya başlamıştı. Öfkeliydi: Bundan da öte, korkmuştu. Hem kendinden, hem de bu uzun boylu, saygısız yabancından.

Soluklarının her zamanki düzenine kavuşmasını bekledi. Buldukları yer karanlıktı. Öyle ki, ıslak ağaçlar bile önceye kıyasla daha aydınlık görünüyordu. Arkasındaki kaba taş duvara yaslanarak aklını basma toplamaya çalıştı. Kulübenin kapısı solunda kalıyordu bu şekilde. Yağmur da hayli kuvvetlenmişti. Ilık ve iri dam lalar hızla yere çarpıyor, karanlık kapı girişini korunmasız bir sığınak haline getiriyordu. Ama bu daha ne kadar sürebilirdi? Hafifçe kımıldanarak yer değiştirirken Tor fısladı.

«Çok güzel dudakların var. Seni öpmekten hoşlanıyorum. Neden bu kadar çırpıyorsun?»

Sacha, «Budalalık etme,» diye homurdandı. «Yalnızca canı istedi diye, senin gibi bir yabancının öpmesine' neden izin vermeliymişim?» Doğrusu bu saygısızlığa çok şaşmış, dahası, kaygılanmıştı. Kanunsuz işlere bulaşmış böyle bir adamla o güne kadar ilk defa karşılaşılıyordu. Rus ciddi bir sesle, «Haklısın,» dedi. «Çok kötü davrandım, Miss Sacha Donnelly... Lütfen bağışlanmamı kabul edin.» Sonra, o daracak yerin izin verdiği ölçüde hafifçe eğildi.

Sacha, bu sözlerin yarattığı öfke duygusunu önlemeye çabaladı. Kendisini bu şekilde etkilemesine kesinlikle izin vermemeliydi. Eğer bir fırsatını bulur bulmaz kaçacaksa, serinkanlılığını koruması gerekiyordu. Çünkü adamın, tahminlerinden çok daha kurnaz olduğunu anlamıştı. Ama onu tokatlamak için de avucunun da yanılmaz bir arzuyla kaşındığını hissediyordu.

Arkasını dönerek bu isteğe engel olmak amacıyla yumruklarını sıkarken, bir yandan da farkına varmadan hakaret etmemek için dudaklarının ucuna gelen kelimeleri yuttu. Adam, sanki çok şaşırması gibi bakmaktaydı kendisine. Ama bu karanlıkta fazla, bir şey görebilmesi olanak sızdı. Son derece yavaş bir hareketle sol *elini* uzatarak açılıp açılmadığını anlamak için kapı tokmağını tuttu. Ne var ki, açıldığı takdirde ne yapacağına daha karar vermemişti. Aynı anda Tor'un avucu hızla elinin üzerine indi.

«Ne yaptığını söyler misin lütfen?»

Sacha silkerek elini onun avucundan kurtardı. Sonra, «Hiçbir şey,» diye cevap verdi. «Kapının ne yöne açıldığını anlayamadım da.»

Ancak Tor, Sacha'ya bile saçma gelen bu açıklamayı duyunca gülmeye başladı.

Sonra, «Hayır,» dedi. «Doğru söylediğini sanmıyorum. Bana hâlâ güvenmiyorsun değil mi? Evden çıkar çıkmaz neden aceleyle bu yana yürüdüğünü şimdi anladım. Herhalde yaşlı hanımefendinin burada olup olmadığını öğrenmek istedin.» Hafifçe Sacha'nın yanağına dokundu. «Cevap ver sene.»

Bu hafif, okşamaya benzeyen" dokunuş, barutu ateşleyen bir kıvılcım gibi etkiledi onu. Adamın elini hızla iterken avazı çıktığı kadar, «Çek şu pis pençelerini üzerimden,» diye haykırdı. «Bana dokunmaktan artık vazgeç. Bundan hoşlanmadığımı söyledim. Sen kendini ne sanıyorsun?»

Rus, duyulmayacak kadar hafif bir ıslık çaldı. «Hah... Böylesi daha iyi oldu. Yine eski haline döndün değil mi? Az önce o kadar uysaldın ki, bir entrika çevireceksin diye bayağı ürktüm.»

Bu sözler Sacha için ummadığı bir darbe oldu. Demek hiç aklına gelmeyen bir izlenim uyandırmıştı adamın üzerinde. • Öyleyse dayanamayıp öfkeyle patlaması çok işe yaramıştı. Ama hemen kendisini toplaması gerekiyordu. Tor, umduğundan çok daha akıllı bir insandı. Öylesine sarsılmıştı ki, bir süre tek kelime bile edemedi. Ancak bu sırada harıl ne yapacağını düşünüyordu.

Ama bundan sonraki sözler, Sacha'yı tam an lamıyla şaşkına çevirdi. Adam, elinde bir sihirbaz gibi beliriveren anahtarları sallıyordu. Büyük bir iyi niyetle, 'acaba anahtarlarımı geri mi verecek, diye düşündü. Ama bunlardan birini kilide soktuğunu görünce yanıldığını anladı.

«Herhalde Madam Cassel'in tutsak olmadığını gözlemlerle görmek istersin,» dedi Tor. «Lütfen içeriye gir.» Sonra kapıyı iterek lambayı yaktı.

Sacha kulübeden dışarı süzülen sarı ışığın altında mıhlanmış gibi kalakaldı. Hiç kımıldamadan duruyordu. Sabırsızlıkla dişlerini birbirine vuran adam,

«Ömrünün sonuna kadar burada dikilecek misin?» diye homurdandı.

Sacha, usulca kekeleydi. «Anah... Anahtarlarını neden sana bıraktı?»

«Basit... Tavuklara yem verebilmem için.» Dudaklarında alaylı bir gülümseme belirmişti.

«Şimdi, girip içeriye bakacak mısın, yoksa bundan vaz mı geçtin?»

Sacha derin bir soluk aldı. Kararını vermişti. «İçeriye gireceğim,» diyerek yürüdü.

Bu ufak kulübeyi gözden geçirmek birkaç dakikadan fazla zamanını almamıştı. Hiçbir canlı ya da ölü yaratık yoktu içerde. O çevreyi araştırırken, Tor kapıda durmuş bekliyordu.

Tam dışarı çıkarken Sacha'nın kendisine sürtünmemesi için büyük bir dikkatle yana çekildi. Sonra lambayı söndürüp kapıyı kilitledi. Kısa süre yanan ışık yüzünden karanlık şimdi çok daha koyulaşmış gibi geliyordu.

Yağmur aynı hızla devam etmekteydi. Ama bu iri yarı adamla beraber, göz gözü görmeyen kapı girişlerinde oylanmak istemiyordu artık.

Ceketini başına çekerek, «Ben La Valais'e dönüyorum,» dedi. «Sen de ceketimin altına girmek ister misin?»

Rus, şok geçirmiş gibi, «Aman Tanrım...» diye haykırdı. «Böyle bir şeye nasıl cesaret edebilirim? Kesinlikle olmaz. İstemeyerek sana dokundum diye gözlerimin oyulmasını istemiyorum.»

Sacha hiç cevap vermeden hızlı hızlı yürümeye başladı. Az sonra eve gelmişlerdi. İçeri girdikleri zaman adamların orada olmadıklarını gördü Yalnızca hafif bir tütün kokusu duyuluyordu. Ama ön kapıya yaklaşırlarken en büyük yatak odasının lambasının yandığını fark etmiş ti.

Tabaklar yıkanıp kurulanmıştı. Mutfak tertemizdi. Sacha, oturma odasında duraladı. Ne yapması gerektiğinin söylenmesini bekliyordu.

Tor, mutfağa girerken ona işaret etti. «Lütfen, Bir içki alır mısın? Ya da biraz yiyecek...»

Bir şeyler yemek fena fikir değildi doğrusu. Eğer kaçmayı başarabilirse, o uzun yolu yürümek için hayli enerjiye ihtiyacı olacaktı.

Gülümseyerek, «Ekmele kendi jambonumdan yiyeceğim,» dedi. «Sen de biraz ister misin?»

«Hayır, teşekkür ederim. Ben omlet yapacağım.»

Sonra beyaz kazağını çıkartarak iskemlelerden birinin üzerine fırlattı. Yağmurla ıslanan yüzü ve saçları parlıyordu. Çenesini eliyle kurularken, barış dolu bir gülümsemeyle Sacha'ya baktı. Sacha da onu süzüyordu. Ne kadar terbiyeli? diye geçirdi aklından. Davranışları aslında fazlasıyla mükemmeldi.

Tor, «Sen otur,» dedi. «Her şeyi ben hazırlıyacağım. Konuğumsun, unuttun mu yoksa?»

«Acaba bunu bir an bile unutmama olanak var mı?» diye tatlı tatlı gülümsedi Sacha. Demek uysal davranmadığı zamanlar adam, kendisini daha güvencede hissediyordu. Bu, genç kız için de kolay olacaktı.

Çünkü ona nazik davranmak hiç işine gelmiyordu. Hele kulübeyi ziyaretlerinden sonra... Üstelik içinde, yüzüne gülünüyormuş gibi bir duygu vardı. İyi huylu, terbiyeli, ama kendini beğenmiş bir şeytandı bu. Masaya oturarak Rus'u seyretmeye başladı. Daha hiçbir şeye dokunmadan ellerini yıkamış, şimdi de Sacha'nın jambonuyla ekmeğini getiriyordu. «Çay yapacağım,» dedi. «Yoksa şarabı mı tercih ederdin?» Kaşları sorar gibi yukarı kalkmıştı.

Sacha'nın bütün zekâsını kullanması gerekiyordu. Oysa şarap, genellikle uyku ilacı etkisi yapardı üzerinde. Ama ya biraz da ona içirtmeyi başarırsa.

«Çok az şarap alayım,» dedi. Aslında yarım bardaktan fazla içmesine gerek yoktu. Ama reddederse onun da içmeyeceğini hissetmişti.

Tor, taş kilerden bir şişe şarapla iki de kocaman bardak getirdi. Fransa'nın her yerinde rahatça bulunan ucuz kırmızı şaraptı bu. Ama çoğu yiyeceklerle gayet iyi giderdi. Bardakları dol durup birini Sacha'nın önüne koyduktan sonra kendisininkini kaldırarak, «Sağlığına,» dedi. Ve bir dikişte hepsini yuvarladı.

Sacha usulca derin bir soluk aldı ve küçük bir yudum içti. Durum iyiye gidiyordu. Birkaç bardak daha içerse, belki de Sacha'nın ne yapacağına aldırış bile edemezdi.

Ekmeğine yağ sürerken adam da bir sahana yumurtaları kırmış, siyah demir tavanın içinde tereyağı eritiyordu. Sacha çok doğal bir sesle, «Biraz daha şarap alır mısın?» dedi.

«Teşekkür ederim, lütfen.»

Konuşurken arkasını dönmemişti bile. Genç kız bir saniye içerisinde kendi bardağındaki şarabın yarısını onunkine boşalttıktan sonra üzerini şişeden tamamladı. Rus hiçbir şeyin farkını da değildi. Sacha, kalbinin yerinden fırlayacak gibi hızla çarptığını duydu. Ağzının içi kupkuru kesilmişti. Ama başarmıştı işte.

Az sonra yemeğe başladılar. Sacha, adamın omlet önerisini kabul etmediğine pişman oldu. Hem hafifti, hem de gayet iyi kabarmıştı omlet. İçine çentilen azıcık sarımsağın karışımıyla çevreye çok lezzetli ve iştah açıcı bir koku yayıyordu. Tor ikinci bardağı da bitirdikten sonra şişeye uzandı.

«Daha şarap vereyim mi?»

Sacha gözlerini kırıştırdı. «Hayır, teşekkür ederim. Fazlası uykumu getiriyor.»

Adam, Sacha'nın neredeyse boşalmış bardağına bir göz atarak, «Demek öyle?» dedi. «Mükemmel. Daha iyi uyursun.» Ve hemen ardından, bomba gibi patlayan şu sözleri ekledi. «Korkarım, seninle beraber yatmam gerek.»

Sacha başını kaldırdı. Ne söylendiğini anlayamamıştı birden. «Nerede yatacağım dedin?» diye sordu. Rus af dilercesine omuz silkti.

«Senin odanda.»

«Ne...»

Sacha yerinden öyle bir fırladı ki, oturduğu iskemle havalanarak paldır küldür yere devrildi. Rengi uçmuş bembeyaz yüzüyle adama bakıyordu. Bir an için, acaba şarabı fazla kaçırdım da olmayacak şeyler mi duyuyorum*, diye duraladı. Ama yarım bardaktan fazla içmediğine emindi.

Serinkanlılığım elde etmeye çabalarken, zorlukla, «Ne demek istediğini anlayamadım,» demeyi başardı.

«Aksine, anladığını biliyorum.» Parmağıyla kızın bardağına vurdu. «Bana kendi şarabından vermen çok nazik bir davranış. Ama böyle bir şey yapmana hiç gerek yoktu. İkram ettiğim zaman, istemiyorum, demen yeterliydi.»

Bunu nasıl anlayabilmişti acaba? Ne var ki Sacha, nedenini araştıramayacak kadar sarsılmıştı. Gözü, az ilerdeki dolabın üzerinde duran el çantasına kaydı bir ara. Acaba çantayı, Oradan kapıp bir koşu... Ama hayır... Bu, olanak sızdı. Başını çaresizlikle sallayarak yerinden doğruldu. Karşılıklı oturdukları masada birbirlerini süzmeye başladılar. Mutfaktaki hava, patlama derecesinde gerginleşmişti.

Sacha, diliyle çatlayacak kadar kurumuş olan dudaklarını ıslattı. Sonra, «Gerçekten, se... seninle aynı odada uyu... mamı mı bekliyorsun?» diye kekeledi. «Orada,» eli yaklaşık olarak Madam Cassel'in kulübesini işaret etmekteydi, «Olan... olanlardan sonra... Herhalde, şaka ediyorsun?»

«Ne demek istediğini anlıyorum ama bağış la...»

Ancak hiç de bağışlanmak ister gibi bir hali yoktu; Sacha öfkeyle masadan kalktı. Sonra dolabın üzerinden çantasını alıp uzun adımlarla oturma odasına geçerek ön kapıyı açtı. Özgürlük... Öylesine yakın, ama aynı zamanda o kadar uzaktı ki.

«Gidemeyeceğini biliyorsun.»

Hafifçe irkildi. Tor hemen arkasındaydı. Kendisine dokunmuyordu, ama öylesine yakındı ki Sacha'ya, sanki dokunuyormuş gibi geldi. Adama döndü. Tane tane, her kelimenin kafasına girmesini istediğini açıkça belirterek, «Seninle... seninle kalmayı reddediyorum,» dedi.

«Başka seçeneğin yok.»

Ses tonunda bir değişiklik mi olmuştu? Daha sert, çarpışan çelikler gibi katı ve soğuk bir ifade var gibi geldi Sacha'ya- Evet... Adamın bütün gücü ortadaydı artık. Bunu daha önceden de biliyordu, ama şimdi maskeler atılmış, o nefret ettiği alay dolu nezaket cilâsı tamamen yok olmuştu. Tor'u gerçek yüzüyle görmekteydi. Bütün isteksizliğine rağmen onu süzmekten kendini alamadı adam bir mıknavis gibi çekiyordu onu. Işık arpasından geldiği için, gölgelerin gizlediği yüzünde gözleri görülemeyecek kadar koyuydu ama o sert hatları, o güç ve kudret apaçık beliydi. Rus'un olağan bir insan olmadığı hemen anlaşılıyordu. Ve söylediği, gerçeğin ta kendi siydi. Başka seçeneği yoktu.

Ama Tor'un elini arka cebine attığını görünce korkuyla titremeye başladı. Elinde, deri kılıflı bir bıçak vardı şimdi. Sacha kaçmak istedi ancak kımıldayamadı bile. Adam bıçağı kınından çekerken dehşetle, büyülenmiş gibi gözlerini ondan ayıramıyordu. Soğuk çelik ışıpta parıldarken Tor bunu hafifçe kaldırdı...

Ü Ç Ü N C Ü BÖLÜM

Sacha, bacaklarının sanki felç olmuşçasına gövdesini taşımadığını hissetti. Ama bıçağı savurduğu takdirde kendisini koruyabilmek için el çantasını sınıksız kavramıştı. Ancak inanmaz gözlerle adamın bıçağı yeniden kınına yerleştirdiğini gördü ve heyecanla soluğunu tuttu Tor bunu, kabzası ona dönük olarak uzattı. Çok doğal bir şey söylüyormuşçasına, «Al şunu...» dedi.

«Ben... Ben...» diye kekeledi Sacha.

Tor onun dehşetle kasılmış yüzünü o an fark etti. Gözleri hafifçe kısılrken, «Yoksa seni bıçaklayacağımı mı sandın?» diye sordu.

Sacha başını salladı. Geçirdiği sarsıntı öyle etkileyiciydi ki, daha konuşamıyordu.

Tor onun elini tutup bıçağı avucuna koyduktan sonra parmaklarını kıvrarak kapattı. Sonra kararlı bir sesle, «Bu, senin...» dedi. «Eğer sana tecavüz etmeye kalkarsam, onurunu bununla koruyabilirsin.» Dudaklarında hafif bir gülümseme göze çarpıyordu.

Sacha, «Yani... Demek istediğin...» diye fısıldadı.

Sonra derin bir soluk alarak sözlerini tamamlayamadan bakışlarını bu uzun ve ucuna doğru kıvrılan bıçağa çevirdi. Ve bunu ağır ağır kınından çıkarttı. Beyaz çelik, ışığın altında korkunç bir görüntüyle parlıyordu. Ustura gibi keskindi.

Sacha hafifçe titreyerek bunu yeniden kınına sokarken, «Seni... Bıçaklayıp sonra da kaçmayacağımı nereden... Biliyorsun?» diye sordu.

«Böyle bir şey yapmayacağımdan eminim.» Hiç kırpmadığı gözleri, onunkilerle kaynaşmıştı adeta.

«Beni... Kullandığınız deyim neydi bakayım... Şey... Taammüden öldüremezsin. Doğru mu söyledim?»

Tamam... Ama öyle sanırım ki, kendini savunman gerekirse, o zaman bunu rahatça kullanırsın. Bu nedenle,» omuzlarını hafifçe silktilti, «Herhangi bir delilik yapacağımı düşünmüyorsun değil mi? Hayır... Benimle güvencedesin. Ve elinde bu bıçak varken kendini daha da güvencede hissedeceksin.» Adamın ne söylemek istediğini anlamıştı. Hem de tam anlamıyla... Ve bunlar tümüyle gerçektir. Asıl şaşılacak nokta, kızın ruhunu nasıl çözebildiğiydi? İşte bu, içinden çıkılacak gibi değildi. Elleriyle yüzünü kapattı. Yorgunlukla dolan gözlerini Rus'un görmesini istemiyordu. Her şey boşunaydı aslında. Kendisini asla salıvermeyeceğine artık tamamen inanmaya başlamıştı. Ya Nigel de beraberinde gelseydi? O zaman neler olurdu acaba? Başa çıkabilir miydi? Ama bunları tahmin etmek çok güçtü. Ya babası... Sacha bir yolculuğa çıktığı zaman, gideceği yere varduktan hemen sonra ya kart atar, ya da telefon ederdi. Adam kızından birkaç gün haber alamasa bile pek aldırılmazdı. Ama ya sonra...

Tor sakın bir sesle, «Yukarıya çık,» diye düşüncelerini böldü. «Git artık. Az sonra ben de gelirim.» Sacha hiç cevap vermeden oturma odasını geçerek merdivenlere doğru yürüdü. Giderken arkasına bakmadığı için ne adamın yüz ifadesini, ne de çenesinde seçiren kası görebilirdi.

Az sonra yatağına uzanmış yatıyordu. Bıçak, yastığının altındaydı. Elbiselerini çıkartmamış, üzerine yalnızca lavanta kokulu çarşafı çekmişti. Yağmur hâlâ devam ediyordu. Kapı hafifçe açılınca, aralık duran pencere nedeniyle hafif bir rüzgâr doldu odaya. Vücudu iradesi dışında kasılırken elini uzatarak başının altındaki bıçağı yokladı. Gözlerini hiç açmıyordu. Yukarı çıkmalı yarım saati geçmişti. Ev boş olmalıydı her halde.

Banyoya gidip elini yüzünü yıkadıktan sonra bir süre hiç kımıldamadan sahanlıkta durmuş, kapısının altından ışık sızan odadaki sesleri dinlemişti. Konuşmalar, hafif bir müzik ve sanki taşların satranç tahtasına vurmasından doğan tok sesler geliyordu içerden. Belki de ger çekten satranç oynuyorlardı. Rusların büyük çoğunluğu bu oyuna düşkün olduklarından bu şekilde vakit geçiriyor olabilirlerdi. Ama acaba neyi bekliyorlardı? Bunu anlayamamıştı. Ve Tor bir süre sonra da, ayaklarının ucuna basa basa odasına dönmüştü. Sacha onun kapıları kilitleyip sürgülerini de sürdürdüğünü duyduğundan, ses sizce aşağıya süzülüp kaçma girişiminde bulunmanın çok gereksiz olduğunu biliyordu. Odaya giren adamın hiç kımıldamadan kendisini seyrettiğini sezmişti. Serinkanlılığını bozmadan derin soluklar almaya devam etti. Belki de kandırmıştı onu. Ama hemen sonra Rus'un yanı başında bittiğini anladı. Ne var ki adam büyük bir dikkatle üzerini ince bir battaniyeyle örtüyordu. Hem de hiçbir yerine dokunmadan... Daha sonra espadrillerin seslerini ve öteki yatağın gıcırdağını işitti. Gözlerini açmadı. Yağmurun sesini dinleyerek kendisini olabildiğince sakinleştirmeye çalışıyordu. Çünkü bu son derece garip ortam onu ürkütmekteydi. Daha yedi saat öncesine kadar varlığından bile habersiz olduğu gayet sert ve sinirli bir yabancıyla yan-yanaya yataklarda yatıyorlardı.

Kafasını zorlayarak düşünmeye çalıştı. Ama bu çok güçtü.. Geçirdiği gerginlik dolu gün onu hayli yormuştu. Uykuyla savaşmaya, çabaladı. Ne var ki gözkapakları giderek ağırlaşıyor, içtiği az miktardaki şarap bile etkisini gösteriyordu. Gözlerini yummak, açmaktan daha kolaydı artık. Ama sağ eli bıçağın kabzasında, herhangi bir saldırıya karşı tetikteydi. Eğer adam yatağından kalkar da... Gözlerini yeniden açtığı zaman yağmur dinmişti. Ayın solgun ışığı, odanın içerisini hafifçe aydınlatıyordu. Sacha çevresine bakındı. Yandaki karyolada uyuyan adam o kadar yakınındaydı ki, uzansa ona değebilirdi. Birdenbire nerede olduğunu ve yanda yatanın kimliğini hatırlayarak dimdik oturdu yatağında. Uykusunda gördüğü kâbus hâlâ etkisini sürdürüyordu. Rüyasında birisinin kendisini bıçakla kovaladığını görmüş, ter içinde kalmıştı. Ani bir hareketle elini yastığın altına soktu. Bıçak oradaydı.

Başını çevirip kendisine sırtı dönük olarak bir yanı üzerinde yatan adama baktı. Rus'un uykusu derin ve süreliydi. Sağ kolunu başının altına sokmuştu. Sol kolu ise yataktan aşağıya sarkmaktaydı. Gömleğini çıkartmış, çıplak gövdesini yalnızca bir battaniye ile örtmüştü. Ay ışığı teninde parlıyor, bunu gümüş rengine dönüştürüyordu. Usulca yataktan kayarak indiği sırada adamın sol omzundaki siyah çürüğü fark etti. Sonra yalınayak, parmaklarının ucuna basa basa kapıya doğru yürüdü. Öyle sessiz hareket ediyordu ki, bunu Tor'un duymasına...

«Nereye gidiyorsun?»

Tor'du bu. Tam anlamıyla uyanamamış olduğu için yabancı lehçesi şimdi daha da belirgindi. Sacha dondu kaldı. Büyük bir güçlkle, «Ban... Banyoya,» diye mırıldanabildi. Şiddetle çarpan kalbinin gümbürtüsünü duymasın diye içinden dualar ediyordu.

Adam doğrularak ona döndü. «Git öyleyse,» dedi. «Ama unutma. Aşağıdaki kapıları kilitledim. Açmaya çalışırsan duyarım. Onun için, sakın kaçma girişiminde bulunmaya kalkışma.»

«Merak etme, kalkışmam,» diye karşılık verdi Sacha. Sonra kapıyı açarak dışarıya çıktı. Ama bıçağı yanına almadığı için pişman olmuştu.

Odaya döndüğü zaman Tor yeniden yatmıştı. Sacha dışarısını seyretmek ve yağmurla yıkanmış gece havasını yüzünde hissedebilmek amacıyla pencereye sokuldu. Saat sabahın üçü falan olmalıydı. Nice, Cannes gibi büyük yerleşme alanlarında hayat daha bütün hızıyla devam ediyor, herhalde halkın büyük çoğunluğu dans edip içki içerek eğleniyordu. Pencerenin önünde dururken bile çok uzaklardan yansıyan hafif bir müzik sesi duyduğunu sandı. Hayalinin bir oyu nu, olmalıydı bu aslında. Ama yine de kendisini son derece yalnız ve adeta kaybolmuş hissetti. Dikkatle pencereden aşağıya doğru sarktı. Karanlık zemin, ne kadar da yakın görünüyordu. Ah, bir ip olsaydı şimdi.

Rus'un, yeniden uyuyabilmek için olduğu yer de sabırsızca döndüğünü duydu. Ama yerinden kımıldamadı. Adamın uykusuz kalması umurun da bile değildi.

Az sonra Tor, «Sacha,» diye seslendi. Sacha aldırmadı. Ama adam yeniden kendisini çağırınca bu defa başını çevirip,

«Ne istiyorsun?» diye sordu. Bir yandan da aralarındaki uzaklığı aklından ölçüp biçmekteydi. Hele bir şey yapmaya kalkışsın...

«Uyuyamadın mı Sacha?»

«Hayır.»

Doğruydu bu. Ama yalnızca o an için. Çünkü kendisine gereken asıl derin uykudan az önce uyanmıştı. Bu nedenle uykusunu tam anlamıyla almış gibiydi.

«Dışarıya çıkıp yürümek istiyorum,» diye sızlandı. Bir yandan da, 'bakalım bu fikrimi nasıl bulacak' diye düşünüyordu. Duygusuzca, onu rahatsız etmeye uğraşmaktaydı.

Hattâ belki de başarmıştı bunu. Ama adam belli etmedi. Yalnızca güldü.

«Hadi git, yatağına yat.»

«Olmaz. Burada durmak hoşuma gidiyor.»

«Sahi mi? Pekâlâ... Öyleyse ben de yanma gelirim. Böylece mehtabı birlikte seyredebiliriz. Olur mu?»

Aynı anda bir çarşaf sesi duyan Sacha telaşla arkasına döndü. Çünkü bu, hayatta isteyebileceği en son şeydi. Adam güldü. Sanki gizli duygularını anlıyordu. Ve Sacha'nın bu çaresiz, ümit siz, dayanılmaz öfkesi sonunda taşiverdi. Ne yaptığını bilmeden adamın üzerine saldırdı. Davranışının ne kadar aptalca olduğunu aklına bile getirmeden ufaklık yumruklarıyla Rus'un kaslı, çıplak göğsünü yumruklamaya başladı.

Ama Tor bu saldırıya hazırlıklıydı. Hem onun her türlü davranışına hazırlıklıydı galiba. Zaten bunu Sacha'nın da düşünmesi gerekirdi. Daha ne olduğunu anlayamadan kendini adamın üzerinde buldu. Daha doğrusu, onun üzerine yuvarlanırken havada bir çember çizdi ve bir saniye sonra Tor'un altında yatıyordu. Onun sert vücudu kendisini tutsak etmişti. Ağın içinde kalan bir kelebekten hiç farkı yoktu.

«Nasıl?..» diye sordu adam. Artık gülmüyordu da. «Bunu beğen diniz mi Miss Sacha?»

Sacha hiç kımıldamadı. Ama işin garip yanı Rus'un altında yatmak hiç de tatsız gelmemişti. Canı yanmıyordu. Ama kafası bir motor gibi çalışmaktaydı. Şimdi ne yapması gerekiyordu acaba? Ve... Ve o bıçak neredeydi?

Onun nasıl olsa cevap vermeyeceğini bilen Tor, «Görüyorsun ya,» diye devam etti. «Ben, judo ve karatede siyah kemer sahibiyim. Ama bu yeteneklerim olmasaydı bile, benimle gerçekten başa çıkabileceğini sanıyor muydun?»

Sacha hâlâ susuyordu. Konuşmak ya da tartışmak yararsızdı. Başını yana çevirerek adamın kendisini serbest bırakmasını beklemeye başladı. Rus'un elleri yavaş yavaş yukarılara çıktı ve yanaklarını okşadı sonunda.

«Çok güzel,» diye mırıldandı. «Çok güzel Miss Sacha Donnelly. Ve şimdi de...» Uzanıp dudaklarını yavaşça' öptü. Ama dudakları yumuşak değildi artık. Üstelik ateş gibi de yakıyordu.

Sacha fena halde ürkmüştü. «Oh, ne olursun, lütfen...» diye yalvardı. Adam birdenbire doğruldu. Aynı anda elinden çekerek kızı da ayağa kaldırmıştı.

«Öyleyse, şansını bu kadar zorlama küçüğüm,» diye karşılık verdi. «Ne yaptığının farkın da değil misin? Yoksa erkeklerin bazı hallerde ki durumlarını anlayamayacak kadar saf mısın?»

Sulukları sıklaşmıştı Tor'un. Sesi de boğuk boğuk çıkıyordu. Elini bırakmadan, «Cevabını bekliyorum,» dedi.

Üzerinde yalnızca şortu vardı. Sacha bu sırada kendi anahtarlarıyla bir cüzdanın, yatağın yanındaki iskemlenin üzerinde durduğunu görmüştü. Ama bunları düşünecek zaman değildi şimdi. Tor ise hâlâ sorusuna bir karşılık bekliyordu.

Sacha dikkatle, «Ne demek istediğini anlayamadım,» dedi. «Burada senin deyimle, konuştuğum için canın ne isterse onu yapabileceğini sanıyorsun. Ama ben konuk değil, bal gibi tutsağım aslında. Senden nefret ediyorum.»

Bu son üç kelimeyi söylerken sesi titremeye başlamıştı.

«Hayır. Nefret etmiyorsun Sacha.. Beni, nefret edebilecek kadar yakından tanımiyorsun ki. Yaptıklarım nedeniyle benden hoşlanmayabilir sin. Ama nefret... Kötü bir kelime bu. Hayatın boyunca hiç kimseden nefret etmemeni umarım.»

Sacha bir süre onun ay ışığında gümüşsü bir renge bürünmüş olan yüzünü süzdü. Sonra, «Sen beni yakından uzaktan, kesinlikle tanımiyorsun ya,» diye karşılık verdi.

«Yanıyorsun. Aksine, seni çok iyi tanıyorum. Ve sen, soruma daha hâlâ cevap vermiş değilsin. Bir kız kendisini, yatağında yatan bir erkeğin üzerine fırlatıp atarsa acaba neler olur, hiç düşündün mü? Söyle... Eğer düşünmediysen, bir daha böyle davranarak başını gerçekten derde sokmadan önce öğrenmeye başlasan iyi edersin.»

Sacha elini onun avucundan çektikten sonra, «Bunları senden öğrenmeye hiç niyetim yok,» diye homurdandı.

Tor gülümseyince karanlıkta dişleri parlamış tı. «Sahi mi? Ne kadar üzücü. Ama yine de... Sözüm söz. Hem üstelik bıçak da sende.» Alay edercesine hafifçe titredi. «Gerçekten, bunu neredeyse unuttuyordum. Size satışmak bana çok pahalıya mal olabilir, öyle değil mi küçük hanımefendi?»

Alay ettiği açıktı. Ama bunun acımasız bir alay olmadığını anlamıştı Sacha. Sırtını dönerek kendi yatağına doğru ilerledi. Tor atıldı.

«Eğer yanılmıyorsam, yürüyüşe' çıkmak istediğinden söz etmiştin, öyle değil mi?»

Sacha derin bir soluk aldı. «Evet ama...»

«Öyleyse, gidiyoruz. Hadi gel... Ben de artık uyuyamayacağımı hissediyorum. Dönüşte, senin İsteğine göre, çay ya da şarap içer, sonra da çıkıp yatarız.»

Sacha acı acı, her şeyi de ne kadar güzel bir biçime sokuyor' diye düşündü. Sanki gerçekten tatildeydi. Ama için için heyecanlanmaya başladığını da hissediyordu. Sabahın üçünde ay ışığında yürüyüş..,

O güne kadar hiç böyle bir şey yapmamıştı. Hoşlanmadığı bir insanla beraber olması yalnızca yarım saatlik bir süre için önemli sayılmazdı. Zaten o da uyuyabileceğini pek sanmıyordu. Özellikle az önceki o küçücük olaydan sonra...

O küçücük olayı hatırladığı an vücudunun ateş gibi yanmaya başladığını hissederek duygularını belli etme korkusuyla hemen arkasını döndü, «Peki,» diye mırıldandı. "Sırtımdakinin üzerine giyecek bir kazak daha alayım.»

Eğilip bavulunu karıştırmaya başladığı sırada Tor da elektrik düğmesini çevirmişti. Oda birdenbire öylesine aydınlandı ki, gözleri kamaşan genç kız eliyle yüzünü kapamaktan kendini alamadı.

Az sonra doğrulduğunda, elinde uzun bir yün hırka vardı. Beyazdı bu, ama gecenin bu saatin de kaçma planları yapması da olanaksızdı nasıl olsa. Adam sordu.

«Hazır, mısın?»

Sırtına yalnızca gömleğini giymişti. Ayağına da espadrilleri... Sacha meraklandı. «Böyle üşümeyecek misin?»

«Kazağım aşağıda. Hadi gidelim.» Durdu, par mağını şaklattı. «Ah... Bıçak... Nereye koymuştun onu?»

«Yastığının altına. Ama neden...»

Tor cevap vermeden uzanıp bıçağı yastığın altından aldı. Ama bunu yanma almak isteyişi Sacha'nın içine kurt düşmesine neden olmuştu. Kuşkuyla karışık bir ürküntüyle,

«Bıçağı ne yapacaksın?» diye sordu.

«Ne mi yapacağım? Hiç, ama... Belli olmaz. Geceler tehlikelidir. Hadi gel.»

O önde Sacha arkada merdivenlerden indiler. Aşağıda Tor parmaklarını dudaklarına dayayarak susma işareti yaparken, «Gidip mutfaktan kazağımı alayım,» diye fısıldadı. «Lütfen burada bekle.» Ve kayar gibi sessizce uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra, paket taşlarıyla kaplı ara yoldan ana caddeye doğru yürüyorlardı. Ön kapıyı o eski büyük anahtarıyla kilitleyip cebine atmıştı Rus. Tam alinyazılarının kendilerini karşılaştırdığı noktaya geldikleri zaman Sacha durup merakla sordu. «Benim arabam nerede?»

«Evin arkasındaki garajda. Merak etme, güvencededir.»

«Resim malzemelerim de içinde.»

«Biliyorum. Onları yarın alırsın. Eğer istersen resim de yapabilirsin.»

Sacha kuru bir sesle, «Nerede?» diye sordu. «Aşağıda plajda mı?»

Adam tatlı tatlı gülümsedi. «Hayır, bahçede. Seni görebileceğim bir yerde.»

«Böyle söyleyeceğini biliyordum.»

Bir şeyler değişmişti. Sacha bunun ne olduğunu tam bilemiyordu, ama Tor'la ilgili bazı de

ğişiklikler vardı. Hem ürkütücü bir şey değildi bu. Aksine, aralarındaki gerginliği azaltıyor, yumuşatıyordu.

Yürüdükleri yol irili ufaklı taşlarla kaplıydı. Ay ışığının yetersiz oluşu ve çeşitli yerlerde karşlarına çıkan gerçeğe aykırı gölgeler nedeniyle bunların hepsini görebilmek hayli güçlü. Ama adam bir kedi kadar çevik ve emin adımlarla yürüyordu.

Onun judo ve karate hakkında söylediklerini hatırladı. İnanmamak elde değildi. Hem Rus'un söylediği öteki şeylere de inanma ya başlıyordu. Yani bilerek ve isteyerek Sacha'nın canını asla yakmayacağı ile ilgili olanlara... Tor ne kadar kötü bir insan olursa olsun, kadınları ezip kırmayacak: bir şövalye ruhuna sahip ti. Hissettiği bu duygu rahatlatıcı bir şeydi aslında. Ama geride insanı korkutan, Rus'un açıklamadığı ya da açıklayamayacağı çeşitli olaylar vardı.

Bir ara sendeledi ve düşmemek için adamın koluna sımsıkı sarıldı. Hem de sol koluna... Ve aynı anda Tor'un canının yandığını fark etmek ten çok duygularıyla sezdi. O simsiyah çürüğü hatırladı elinde olmadan. Dudaklarını ısırıldı.

«Evde bir ilk yardım çantası var mı?»

Adam şaşırmişti. Ama «Evet var,» diye karşılık verdi. «Neden sordun?»

«Omzunu bandajlayacağın.»

«Boş ver,» diye güldü Tor. Sonra kolunu onun beline sardı. «Bak, kolum hâlâ genç kızlarla başa çıkabilecek kadar güçlü.»

Sacha artık bu davranışların kendisini rahat sız etmediğini hissediyordu. Ama o bunu bilmemeliydi. Bu nedenle mahsustan şöyle bir duraladı.

Gecenin ya da sabahın bu saatinde dolaşmak gerçekten çok hoştu. Bulutlar tamamıyla kaybolmuş, gökyüzünün kadife yumuşaklığındaki koyuluğunda yıldızlar parıldamaya başlamıştı. Ölgün beyaz ışıklarıyla ay, çok uzaklarda sanki yüzüyor gibiydi.

Birdenbire durup, «Şuna bak, diye fısıldadı. «İnsan ayağı bastığından beri ayın değiştiğini sanıyordum. Ama böyle bir şey olmamış işte. Yine her zamanki gibi.»

Tor başını ona çevirerek gülümsedi. Ama konuşmadı. Bir süre o kaba taşlarla kaplı tozlu yolda yan yana gökyüzünü seyrettiler. Ancak Sacha birdenbire her yanının buz kestiğini hissetti.

Usulca, «Geri dönmek istiyorum,» diye fısıldadı.

«Neden? Ne oldu?»

Tor'un sesi hayli sert çıkmıştı. Sacha ona döndü.

«Bir şey yok. Yalnızca... Yalnızca...» Ama ne demek istediğini bir türlü açıklayamıyordu. Ne var ki hiç hareket etmeden bekleyen bir şeyin havaya sinmiş olan varlığını fark etmişti Sanki birisi ya da bir şey onları gözetliyordu.

Bu duygu, belirttiği gibi aynı hızla yok olup gitmiş, ama bir şeyler kalmıştı geride. Sacha,

«Korkuyorum,» diye mırıldandı. Rus gülümsedi.

«Benden mi?»

«Hayır, senden değil. Ne olduğunu bilmiyorum, ama herhangi bir şey olabilir. Sanki gözleniyormuşuz gibi bir duyguya kapıldım.»

Adamın yüzündeki gülümseme birdenbire yok oldu. Sonra garip bir şey yaptı. Kolunu Sacha'nın beline dolayıp onu kucaklayarak Rusça bir

şeyler söyledi. Ve daha ne olduğunu anlayama dan Sacha'yı şapır şupur öptü.

Aynı anda, «Doğal davran,» diye fısıldadı. «Kolunu belime dola yavaş yavaş eve doğru yürüyelim. Anlıyor mu sun?»

«Ev... Evet...»

«Tamam. Hadi, gel.»

Birlikte geri döndüler. Bir iki defa, sanki Sacha komik bir şey anlatmış gibi kahkahalarla güldü Tor. Ama Sacha'nın korkudan içi titri yordu. Adamdaki değişikliğin artık farkındaydı. Kendisiyle yürüyüşe çıkma nedenini de anladığı için bir anda ondan tiksinimişti.

Eve girdikleri zaman kapıyı sürgüleyip kendi sine doğru dönmesini bekledi. Sonra elini kaldırarak kolunun bütün gücüyle yüzüne müthiş bir tokat attı.

Bir saniye kadar süren sessizlik korkunçtu. Sonra bastırmaya çalıştığı bir öfkeyle Tor, «Bunu neden yaptın?» dedi.

«Nedeninin çok iyi farkındasın. Çünkü beni kullandın. Amacına yardım olsun diye sokağa çıkarttın beni.»

Adamın yanağındaki parmak izleri beyazdan kırmızıya dönmeye başlamıştı. Ama bunlara dokunmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı Tor.

Yalnızca tehlikeler saçan kopkoyu gözlerle onu süzüyordu. «Öyle hile olsa, ne çıkar?» diye homurdandı.

«Bundan hoşlanmıyorum. İyi bir şey peşinde olmadığının farkındayım. Bu evi ve bizi gözetleyen kişi de doğru dürüst biri olmayabilir. Ama kullanılmak istemem. Benim, balayını birlikte geçirmen gereken eşin olduğumu düşünüyorlar. Bunu anlıyor musun?»

Konuşabilmek için harcadığı güçten dudakları titremeye başlamıştı. Tor omuzlarını silkti.

«Belki söylediğin doğrudur. Ama belki de birinin gözetlediğini hayal ettin. Siz kadınlar bir gölge görseniz insan sanır, bir ses duyduğunuzda da...»

Sacha öfkeyle haykırdı. «Öyleyse sen de o sözünü ettiğin kadınlar gibisin. Çünkü sokakta yüzünün nasıl değiştiğini çok iyi fark ettim. Bıçağı da bu nedenle aldın herhalde...»

Mide bulantısını bastırmak için eliyle ağzını tıkadı. O sırada Rus, cebinden çıkardığı bıçağı ona doğru uzatmıştı. «Al şunu,» dedi.

Sacha elinin tersiyle vurduğu gibi bıçağı bir kaç metre öteye fırlattı. «Sende kalsın,» diye homurdandı sonra. «Benden çok daha iyi kullanacağından eminim. Ayyy... Bırak... Kolumu bırak...»

Tor'un parmakları, çelik bir mungeneden fark sızdı. Çok da öfkeleniği açık seçik belli oluyordu.

«Bazen düşünüyorum da,» diye homurdandı, «Eğer kadın olmasaydın, her şeyi ne kadar rahat çözümlerilebilirdim.»

«Sahi mi?.. Bırak şu kolumu. Herkesten daha güçlüsün, öyle değil mi?»

Rus, parmaklarını gevşetince, tuttuğu yeri ovarak suçlarcasına ona baktı.

«Bir kimseden nefret etmeden önce onu iyice tanıman gerekir demiştin. Hatırladın mı? Artık seni çok iyi tanıdım. Ve... Senden nefret ediyorum.»

Sonra döndü, koşa koşa merdivenleri çıkma ya başladı.

Tor o gece bir daha yatak odasına girmedi.

Sacha ise uzun süre uyuyamadı. Daldığı zaman aradan yüzyıllar geçmiş gibiydi.

Uyandığı zaman odanın içi, pencereden giren güneş ışıklarıyla pırıl pırıldı. Rus'un yatağı ise o gece yürüyüşü sırasında nasıl bırakıldıysa öyle duruyordu.

Korku dolu birkaç saniye ona bir Şey olup olmadığını merak etti. Sonra dönüp yastığına kapandı. Tor'a ne olabilirdi ki? Baharat ve daha anlayamadığı çeşitli kokuların ora ya kadar gelmesinden, yemek pişirildiği anlaşılıyor, kahve hazırlanırken çıkan sesler rahatça duyuluyordu.

O geceki acı olay hiç gerçekleşmemiş olabilirdi aslında. Kapının aralık durduğunu fark etti.

Dışarıda bir yerde tahtalar hafifçe gıcırdadı. Bir martının alaylı çığlıkları duyuluyordu. Sacha doğrulmaya çabalayarak gözlerini ovuşturdu.

Kesinlikle emin olduğu tek Şey vardı Şimdi. O da lesiyeye a oluşuydu. Ama aralarında hiçbir tatsızlık geçememiş gibi aşağıya inmesi de olanaksızdı. Çünkü yavaş yavaş her Şeyi, neler olduğunu, neler söylediğini ve daha da kötüsü, neler yaptđını hatırlıyordu.

Bacaklarını toplayıp ellerini dizlerinin altın da kavuşturarak düşünmeye başladığı sırada kapısının vurulduğunu işitti. Arkasından da Tor'un sesini duydu: «Gelebilir miyim?»

Sacha kapıdan yana bir göz atarken Şöyle bir yutkunduydu. Sonra usula, «Evet,» diye mırıldandı.

Tor girdi. Elinde, dumanları tüten kocaman bir fincan vardı. Soğuk ve mesafeli bir sesle,

«Günaydın,» dedi. «Sana kahve getirdim. Kahvaltını burada yapmak ister misin?»

"Hayır. Eğer izin verirsen, aşağıya ineceğim.»

«Peki. Ama hemen değil. nce Şunu içip son-ra duş al.»

"Oldu.»

Adam iskemleyi karyolanın yanına çekip kahveyi üzerine koydu. evresine bakman Sacha, anahtarlarla cüzdanın yok olduğunu fark etti. Demek uyurken o buraya gelmiş, ama kendisi duymamıştı. aresizlikle rahatsız rahatsız kımıldadı. Cumaydı günlerden. Ve tatili daha yeni başlıyordu. Hava çok güzeldi.

Aslında her Şeyin hoş ve düzenli olması, kendisinin de Marie teyzesini ziyaret etmesi gerekiyordu. Belki bir süre de resim yapardı. Ama Şimdi ne olacaktı? Sıcak Őekerli kahveden birkaç yudum içti. Güzel yapılmıştı kahve. Koyuydu. Tor, içine süt de eklemiş-n. Belki de çevredeki çiftliklerin birinden bul muştu sütü. Tam istediği gibi bir kahveydi ama bunu adama söyleyecek değildi tabii.

Kahveyi bitirirken kafasında bir düşünce biçimlenmeye başladı. Derin derin içini çekti. Sonunda kaybedilecek bir Şey olmadığına göre denemeye değerdi aslında. Alt tarafı Tor, önerisini reddederdi, o kadar. Zaten bunu beklemiyor da değildi.

Bu nedenle, aşağıdaki masada otur muş kahvaltı ederlerken, «Teyzeme, bugün kendisini ziyaret edeceğime söz vermiştim,» diye konuyu açtı. «Beni bekleyecek. Çok da yaşlıdır. Onu... Onu zmek istemem.»

Ama Tor'un cevabıyla neredeyse yerinden fırlayacaktı. «Olur,» dedi. «Gidebilirsin ama... Tabii benimle beraber.»

Sacha yan Şaşkın bir biçimde ayağa kalktı. Tor fincanını, elindeki içki kadehiymiş gibi alayla kaldırdıktan sonra içerken, «İsteğini reddedeceğimi mi sanıyordun?» diye sordu.

«Evet.»

«İyi ama, etmedim işte. Nedenini biliyor mu sun? Çünkü bu defa sana inanıyorum. Babanın buraya geleceği hakkında yalan söylüyordun İyi bir yalancı değilsin Sacha. Ama Şimdiki sözlerinin doğruluğundan eminim.» Neşesiz bir biçimde gülümsedi. «Zaten yakında anlaşılır, değil mi?»

Sacha, yüzünde bir an beliren zafer ifadesini Tor'un keskin bakışlarından gizlemek için başını hemen önüne eğdi. Hızla alışan beyni, az sonra olabilecekleri hesaplamaya başlamıştı bile. Tor, «Ama hiçbir girişimde bulunmaman için seni uyarmadım deme,» diye ekledi. «Seni dikkatle izleyeceğim.»

Sacha gülmeye çalıştı. «Aman Tanrım... Ne girişimde bulunabilirim ki? Marie teyze çok yaşlıdır. Böyle bir Şey... Onun ölümüne yol aa bilir. Aklımdan bile geiremeyeceğim...»

Fazla itiraz ediyor izlenimi uyandırmamak için hemen sustu. Marie teyze gerçekten hayli yaşlıydı. Ama öyle olur olmaz olaylarla heyecanlanıp kriz geçirecek hali de yoktu. Önemli olan da buydu zaten. O sırada Tor sordu.

«Bir Fransız teyzeye nasıl sahip olabildin?»

Sacha adama artık uygarlık kuralları çerçevesinde davranmaya karar vermişti. Tor da az önceki soğuk ve ciddi havasının bir bölümünü kaybetmiş bulunuyordu zaten.

«Aslında gerçek teyzem değil,» diye karşılık verdi. «Babam ikinci dünya savaşı sırasında burada birçok iyi dostlar edinmiş. Fransa'da gizli bir görevle bulunuyormuş. Marie teyzeye de o sıralar tanışmışlar, Kadın, buradaki serviste çalışan Fransız ajanlardan birinin annesiymiş. Ama oğlu ne yazık ki ölmüş. Ancak, babam bu ihtiyar hanımefendiyle aralarındaki bağı hiçbir zaman kesmedi. Her zaman kendisini ziyarete geliriz. Seksen yaşından fazladır sanıyorum.»

Sonra birdenbire aklına gelen bir düşüncenin yarattığı korkuyla,

"Sakin onu da kaçırıp buraya...» diye başladı.

Ama Tor'un gri gözleriyle karşılınca sustu. Adam hafifçe gülümsedi.

«Yani... Onu da kaçırıp buraya getireceğimi düşündün herhalde? Evde fazla oda olduğunu sanmıyorum, ne dersin? Zaten her şey, senin davranışlarına bağlı. Ne demek istediğimi anlı yorsun değil mi?»

Sacha her şeyi çok iyi anlıyordu. Usulca, «Evet, anlıyorum,» diye mırıldandı.

«Güzel.» Ayağa kalkıp tabakları tezgâha götürdü. «Bana, akıllanmaya başladın gibi geliyor. Hatta sana herhangi bir kötülüğüm dokunmaya çağına artık inanıyorsun galiba.»

Ama Sacha'nın böyle sorulara cevap vermeye hiç niyeti yoktu. Kendi tabaklarını kaldırırken, "Bunları ben yıkarım,» dedi.

«Nasil istersen. Teşekkür ederim.»

Sonra yürüyüp dışarı çıkarak Sacha'yı orada yalnız bıraktı. Onu arkasından gözleyen Sacha neler hissettiğini kesinlikle açıklayamadı o sıra. Benliğinde karmakarışık duygular çaresizlikle çarpışıyordu. Ama bunların hepsinin dışında, Tor denilen adamı asla anlayamayacağını düşündü.

İşini bitirip yukarı çıkarak acele acele beyaz yakasız şifon bir elbiseyle sandaletlerini giydi. Sonra bir gün önce yıkamış olduğu kıyafetleri evin arkasındaki ipe astı. Öylesine sıcak bir gündü ki, insan kendini fırına atılmış sanıyordu. Berrak, mavi gökyüzünde güneş pırıl pırıldı. Astığı elbiseler bir saat geçmeden kuruyacaktı herhalde. Uzaklardan bir uçak geçti. Sabahtan akşama kadar bıkıp usanmadan bağırarak ağustos böceklerinin sesleri duyuluyordu. Okalipütüs kokusuyla karışan havayı derin derin içine çekti Sacha. İnsanın kulağı alıştıktan sonra ağustos böceklerinin sesleri fark edilmezdi. Ama da ha yeni duyduğu için hoşuna gidiyordu.

Hayli erken bir öğle yemeğinden sonra yola çıkmaya karar verdiler. Tor sabahın büyük bölümünü öteki iki adamla odalarında konuşarak geçirmiş, Sacha da, kendisini her zaman göre bilecekleri bir yerde onu beklemişti. Az sonra Tor'un merdivenleri ikişer, ikişer atlayarak aşağıya indiğini duydu. Adam inanılmayacak kadar başkalaşmıştı. Gerçi basit değişikliklerdi bunlar, ama artık onu rahatça bir başkası sanabilirdi insan.

Sacha'nın hayretle kendisine bakakaldığını görünce alayla, «Gördüğün kişi benim,» diye gülümsedi Tor. «Sakin başkasıyla karıştırma.»

Sacha kuru bir sesle, «Sokağa çıkarken her zaman kendini böyle değiştirir misin?» diye sordu.

«Değiştirmek mi?» Tor bir hamlede, aslında Riviera'da yaşayanların üniforması sayılabilecek hasır şapkasıyla gözlüklerini çıkartıverdi. «Sen buna değişiklik mi diyorsun?»

Ama her şeye rağmen bunlar, ona gerçekten hayli farklı bir görünüş veriyordu. Bacaklarına soluk bir blucin, üstüne de beyaz bir gömlek giymişti. Yine aynı espadriller vardı ayaklarında.

Bıçağın arka cebinde yaptığı kabarıklığı görünce Sacha hafifçe ürperdi, ama kendisini Marie teyzeye götürmekten vazgeçer korkusuyla ağzını açamadı.

Tor gözlükleri yeniden taktıktan sonra şapkayı çapkın bir biçimde önüne doğru çekti. Sonra uzanarak Sacha'nın kolunu tuttu. Evin çevre sinden dolaşarak arkaya geçtiler. Sacha Citroen'e bineceklerini umuyordu, ama adamın araba yerine motosiklete yöneldiğini görünce kalbi durdu sanki.

«Oh, hayır, lütfen...» diye inledi.

Tor döndü. Kaşları çatılmıştı.

«Şimdi de ne var?» diye sordu.

«Arabayla gideceğimizi sanıyordum da.»

«Bu daha iyi Hem daha da hızlıdır. Bak... Ar kama bin ve belime sarıl.»

Sacha büyük bir ihtiyatla motosikletin arka selesine yerleşti. Tor arkasına döndü. «Sana kollarınla belime sarıl dedim. Eğer böyle yapmazsan sonra düşersin.»

Sacha öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Ama istediği yere gitmek istiyorsa, onun söylediklerini yerine getirmek zorunda olduğunu da biliyordu. «Bugüne kadar motosiklete hiç binmemiştim,» diye mırıldandı.

«Sahi mi?» Tor güldü. «Öyleyse bu, unutamayacağın bir deney olacak. Hazır mısın?»

«Hazırım,» diye cevap verdi Sacha. Beline sarılmak için ister istemez öne doğru kaykıldığından ağzı adamın sırtına dayanmış, bu nedenle sesi boğuklaşmıştı. Tor'un vücudu sıcak ve taş gibi sertti. Bir gram bile fazla yağı olmadığı he men anlaşılıyordu.' Her yanı kemik ve kasti. Sacha onun beline sarılmanın hoşuna gittiğini fark ederek dehşete düştü. Bu yüzden hafif bir suçluluk duygusuyla geriye doğru kaydı. Duyduğu tedirginliği Tor anlamamış gibiydi. «Sıkı tutun Sacha,» diye bağırdı. «Gidiyoruz.»

Sonra ayak pedalına vurarak motoru çalıştırdı. Sacha korkuyla gözlerini yummuş, neler olacağını bekliyordu. Ama tahminlerinden de korkunçtu olanlar. Evin önündeki eğri bûğrü yoldan ana caddeye doğru bir mermi gibi fırladıkları zaman Sacha adama, hayalinden bile geçiremeyeceği bir güçle sınımsız sarılmak zorunda kaldı.

Her an düşecekmiş gibi hissediyordu. Bir ara kendini lunaparkta, tren raylarının en tepesinden, giderek artan bir hızla yere doğru adeta uçan bir vagonun içinde sandı. Ama uçtukları yer lunapark değil, iri ufaklı taşlarla kaplı daracık yoldu. Bu çok daha kötüydü aslın da. Çünkü büyücek taşlardan sakınmak için Tor gidonu durmadan oynatıyordu. Ama yine de hopyaya zıplama yol almaktaydılar. Ömründe hiçbir kimseye sarılmadığı güçle Tor'a yapıştı ve her an bir çarpışmaya hazırlandı.

Allahtan az sonra Tor birdenbire yavaşlama ya başladı. Sacha da bunun üzerine yumulu gözlerinden birini açmaya cesaret etti. Bu kadar kısa sürede Cannes'a gelmemişlerdi herhalde. Tor bağıarak sordu;

«Sacha... Beğendin mi? Beni sıkı tut.»

«Olur. Zaten dua ediyorum.»

Aslında söylediklerinde ciddiymi. Ama Tor bir kahkaha attı. O sırada durmuşlardı, ama bunun nedeni, ara yolun ana caddeye bağlantısına gelmiş olmalarındandı. Trafiğin açılmasını beklerlerken Tor arkasına döndü.

«Gerçekten korktun mu?»

Sacha yalan söylemek için herhangi bir neden göremediği için, «Evet,» diye karşılık verdi. Bunun üzerine adam motosikletin kontağını kapattı.

«Bağışla. Eğer istersen geri dönüp arabayı alalım.»

Sacha Tor'un kendisiyle alay ettiğini sanarak onu dikkatle süzdü. Ama adamın yüzü son derece ciddiydi ve kendisinden bir cevap bekli yordu. Bunun üzerine yavaşça başını salladı.

«Hayır. Buna gerek yok. Az sonra kendimi toparlarım. Motosikletle yolculuğun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum, hepsi bu.»

«Aslında bunun, gerçekten korkunç bir yolculuk olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.» Eliyle arkalarında kalan ara yolu işaret etti. «Burası çok kötüydü. Ama yol artık düzgün. Hem fazla hızlı da gitmeyeceğim.»

Sacha birkaç defa yutkundu. Sonra, «Anlıyorum,» diye mırıldandı. «Budalalık ettim. Lütfen devam et.»

Bir ayak darbesiyle motosiklet yeniden canlandı. Kalp gibi vuruşlarıyla kendini belli eden motor birikip toplanan olanca gücüyle ileri atılmak için sabırsızlanıyordu sanki. Ve korktuğu nu adama söylediği için. Sacha, içinde bulunduğu garip dehşet duygusundan tamamiyle kurtulmuştu. Yeniden Tor'a tutundu. Ama bu önce ki gibi ümitsiz bir sarılma değildi. Aynı anda trafiğin biraz gevşediğini gören Tor, gazladı. Şimdi durum daha iyiydi. Adam gerçekten dümdüz yolda motosikleti ortalama bir hızla sürüyordu. Eğlenmeye başladığını hissetti Sac ha. Her yanı kapalı bir arabaya kıyasla çok da tehlikeli bir araç olan motosikletin verebileceği heyecan dolu zevki şimdi yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

Tor bu duygusunu hissetmiş olmalıydı. «Artık hayatından hoşnutsun değil mi?» diye bağırdı arkaya. Sacha aynı şekilde cevap verdi.

«Evet. Bu şahane bir şey.»

Cannes'in dış eteklerine yaklaştıkları sırada benzin almak için durdular. Garajın karşı kaldırımında arkasındaki badanalı alçak duvarı ve parlak renklerle boyanmış kocaman şemsiyeleriyle küçük bir kafe göze çarpıyordu. Tor'la birlikte benzinin doldurulmasını beklerlerken Sac ha, durmadan sığı için bacalarının titreme ye başladığını hissetti. Tor ona döndü.

«Bir şeyler içmek ister misin?»

Sacha, «İçebilir miyiz?» diye mırıldandı. «Yani...» Sonra dudaklarını ısırarak sustu.

Tor gülümsedi. «Elbette. Ama davranışlarına dikkat ettiğin sürece tabii. Anladın mı?»

«Çok iyi anlıyorum,» dedi Sacha. Öyle susamıştı ki, hangi konuda isteseler rahatlıkla söz verebilirdi... Hem adamın anlamasının olanaksızlığına rağmen, iki adım bile atamayacak kadar yorgundu.

«Gel gidelim öyleyse,» dedi Tor. «Burada vakit geçirirken sen de bana teyzenin adresini verir sin.»

Benzin parasını ödeyip, motosikleti garaja bıraktıktan sonra kol kola girerek karşı kaldırıma geçtiler. Onu korur gibi bir hal takınmıştı Tor. Sacha ise kendini pek ufak tefek hissediyordu onun yanında.

Yeşil kapıyı açarken, «İstersen bahçede oturalım,» dedi Tor. «İçerde pişmekten iyidir.»

Sacha kendi kendine, hem bizi görebilecek kimsecikler de yok değil mi, söylendi. Ama Tor' un keskin kulakları bunu duymuştu.

Güldü, «Yavaş yavaş eski neşene kavuştuğunu görmek beni sevindiriyor. Biliyor musun Sacha...»

Beyaz boyalı oyma maden iskemlelerden birini otur sun diye uzattı. «İçindeki 'ateşi kaybediyorsun diye bayağı üzölmeye başlamıştım.»

Sacha ona doğru dönerek, «Sahi mi?» dedi.

Çünkü kendisinin de daha çıkartamadığı bir nedenle bunu anılarına kazımak istiyordu. Sonra arkasına baktı. Fazla yüksek olmayan duvar kaba, gri taşlardan yapılmıştı. Çatlaklarında büyümüş mavi çiçekler dikkati çekiyordu.

O sırada İtalyan garson büyük bir nezaketle yanlarına yaklaşarak, «M'sieur?» diye mırıldandı. Ama bir an önce siparişi alıp dışarıdaki masada tek başına oturan sarışının yanına koşmak istediği açıkça belli oluyordu. Tor hafifçe göz kırparak, «Ne içersin?» dedi.

«Bilmem. İçmesi uzun sürecek soğuk bir şey lütfen.»

«*Deux menthes avec limonade, s'il vous plait.*»

Tor'un ne ismarladığını duyan Sacha yüzünü buruşturdu. Bunu gören adam kaşlarını çatarak, «Suratını asmadan önce bekle de içkinin bir tadına bak,» diye homurdandı.

Sonra sigara paketini çıkartarak ona uzattı. Onun almadığını görünce bir tane kendisi yakarak çakmağını kırmızı yüzeyle masanın üzerin de duran midye kabuğundan yapılmış kül tablasının yanına koydu. Sonra lakayt bir tavırla kaykılarak hasır şapkayı çıkarttı. Sacha, göz lüklerinden ötürü onun bakışlarını göremiyor, ama sürekli kendisini seyrettiğini bildiği için fena halde rahatsız oluyordu.

Çevresine bir göz attı. Kaldırımdaki sarışını saymazsa, az ötede yalanan siyah kediyile beraber bahçede yalnızca üç canlıydılar.

Çantasını açarak aynasını aramaya başladı. Çünkü yolculuğun başlangıcından beri dudaklarını ısırarak ısırarak bütün boyasını çıkarttığından emindi. Ama birden çantasından bir şeyin ek sildiğini anladı. Kaşlarını çatarak içindekileri yeni bahşan karıştırdı Tor yavaşça sordu. «Bir şey mi var?»

Ve Sacha aynı anda neyin kaybolduğunu fark ederek soluğunu tuttu. «Pasaportum...» diye bağırdı.

«Burada olması gerekiyordu ama yok.» Bakışlarını karşısındaki adama çevirdi. «Yoksa sen mi aldın?»

«Ben mi?» Bu şakadan pek hoşlanmış gibi bir hali vardı Tor'un. «Neden ben alayım?»

«O gözlüklerin arkasına gizlenmen şart mı? Seni göremiyorum.»

Tor gözlükleri yavaşça çıkarttı. «Şimdi iyi mi?» Bunları masanın üzerine koydu. Hareketleri çok doğaldı.

«Pasaportunu herhalde eve döndüğün zaman bulursun.»

«Herhalde... Ama bunun çantamın içinden dışarıya zıplamasına olanak yok ki. Yani, biraz sonra bunu iddia edeceksen...» Yanlarına gelen garson servis yaparken sustu. İçerisinde limon ve portakal dilimleri yüzen koyu yeşil bir içkiydi bu. Adam gidince, «Sana inanmam.» diye devam etti. «Uyurken odama girdiğini biliyorum. Yani kahve getirmeden önce. Çünkü anahtarlarla cüzdanın, iskemlenin üzerinden yok ol muştı.»

Tor, «Ah...» diye başını salladı. «Doğrusu güzel düşünüyorsun. Hem de çok güzel.»

«Bu işi sen mi yaptın?» Öyle kaygılıydı kademinden beri beklediği içkiyi içmeyi unutmuştu.

«Neyi yapıp yapmadığımı öğrenmek istiyor sun?» diye sordu adam.

«Pasaportumu alıp almadığını...» Çaresizlik, müthiş bir öfkeye dönüşüyordu yine. Hayatı boyunca öfkelenip de bir şey yapamadığı böyle bir adamla hiç karşılaşmamıştı. Ne olursa olsun, kozlar hep ondaydı sanki.

Tor hafifçe başını salladı. «Evet, aldım. Ama merak etmene gerek yok. Sana geri verilecek. Yalnızca kısa bir süre için bizde kalacak, o kadar.»

Sacha, «Neden?» diye sordu. Yüzünün renginin solmuş olduğunu biliyor, iri iri açılmış gözleriyle ona bakıyordu. Tor çok sakın bir tavırla açıkladı.

«Senin, gerçekten iddia ettiğin kişi olup olmadığını öğrenmek için.»
«Ama nasıl...» Birden cümlenin gerisini getiremediği için durup naneli, yeşil içkiden bir yudum aldı. Ne var ki bunun ne kadar lezzetli olduğunu fark edemeyecek kadar heyecanlanmıştı. Sonunda,
«Nasıl yapabilirsin?» dedi.
«Bunun çeşitli yollar vardır.»
Sacha, «Ben Sacha Donnelly'yim,» diye ısrar etti. «Bak...» Ani ve ümitsiz bir hareketle beş yıl önce daha on yedi yaşındayken, annesinin ölüm döşeğinde verdiği madalyonu boynundan çıkartarak uzattı. «Aç ve oku. Bunu bana annem ölümünden hemen önce vermişti. Benim için çok değerlidir.»
Adam incecik altın zinciri eline aldığı zaman, kopacak korkusuyla Şacha'nın soluğu kesilmiş ti. Ama Tor madalyonun kapağını büyük bir dikkatle açarak Mrs. Donnelly'nin küçük oval resmine baktı. Sonra altındaki yazıyı okudu: 'Annesinden. Sacha'ya...'
Sacha, ona yeteri kadar zaman verdikten sonra uzanıp madalyonu geri aldı. «Lütfen...» diye mırıldanırken bu duygusal davranışından daha o an pişman olmuştu, ama çok geçti artık. «Bu yazıyı oraya ben mi kazıttım sanıyorsun? Ha??.. Söyle...» Birden gözleri dolmuştu. Adam sanki, 'evet sen kazıttın', demişçesine şaşırırverdi sonra.
Ama Tor ağır ağır, «Hayır,» diye karşılık verdi. «Bu, gerçek.»
Sacha başını eğerek zincirin kelepçesini takmaya çalışırken ister istemez gözleri önündeki bardağa takıldı. Bir limon çekirdeği parlak yeşil renkli içkinin yüzeyinde yüzüyordu. Ağlamamak için gözlerini kırıştırdı birkaç defa. Kendisine itaat etmeyen parmakları, madalyonun kelepçesini bir türlü takamıyordu. Sonun da Tor ayağa kalkarak arkasına geçti, saçlarını iterek ensesini meydana çıkardı. «İznille ben yapayım,» dedi. Bu dokunuş ürperti Sacha'yı. Adam, «Ama bilmemiz gerekiyordu,» diye devam etti. «Çok önemli bir durum var.»
Aynı zamanda madalyonu da takmıştı. Dönüp yerine otururken Sacha, yüzüne bakmadan sordu.
«Bunun nedenini anlayamıyorum.»
«Yakında anlayacaksın. Şimdi bana teyzenin adresini ver lütfen. Ondan sonra da yola çıkalım»
«Tissot Caddesi, numara on dört. Çok büyük bir bloktur.»
«Tamam, biliyorum.»
Sacha kadehini aldı. «Şunu hemen içeyim, sonra da gideriz.»
«Aceleimiz yok.» Dönüp garsona işaret etti. «Bir kadeh daha içmek ister misin?»
«Yoo, hayır, teşekkür ederim. Ama istiyorsan sen iç tabii.»
Tor omuzlarını silkti. «Önemli değil.» Sonra hesabı ödedi. Garson, paranın içerisinden bahşişi hafif bir gülümsemeyle ayırmıştı. Sacha dudaklarını ısırıldı. Akıllıydı Tor. Bahşiş tam yeteri kadar verilmişti. Ne her zaman hatırlanacak kadar çok, ne de garsonu öfkeliendirecek ve bu nedenle yine hatırlanabilecek kadar az.
Şacha içkisini bitirerek ayağa kalktı. Birlikte dışarı çıktılar. Adam yine gözlüklerini takmış, karşıdan karşıya geçerlerken de Sacha'nın koluna girmişti. Sacha, «Kaçmaya kalkışacak değilim,» dedi acı bir sesle. «Sen işin içindeyken bunu denemenin gereksiz olduğunu artık anladım.»
Tor gülümsedi. «Güzel. Bu da benim işlerimi kolaylaştırır.»
Hiçbir sözün altında kalmıyor, Sacha'nın söyledikleri onu kesinlikle utandırmıyordu. Çok hazırcevaptı. Onu rahatsız etmeye çalışmakla Sacha boşuna nefes tüketiyordu aslında.
Motosiklete bindikten sonra Tor, Sacha'nın kendisine iyice tutunmasını bekledi. Az sonra Cannes'ın daha yüksek bölümlerine doğru hızla yol alıyorlardı. Sacha büyük bir heyecana kapıldığını hissetti. Neler olacaktı acaba? ...

D Ö R D Ü N C Ü BÖLÜM

Kısa bir süre sonra Sacha kafasını kurcalayan şeylerin karşılığını öğrendi. Tor, dairesinin bal konusunda kendilerini bekleyen yaşlı hanımefendiye karşı son derece nazik davranıyordu. Onu tanıtırken dikkatle izlemekten de geri kalmadı. Bu adamın, o güne kadar tanıdığı Tor'la hiçbir ilgisi yoktu, Kıyafetinde

yaptığı basit bir iki değişiklik kendisini nasıl farklılaştırmışsa, içeri girer girmez davranışları da değişmişti.

Binaya girdikleri zaman asansörün bozuk olduğunu gördüler. Merdivenlerden çıkarlarken adam, «Ben, Madam Cassel'in evinde tek başına kalan bir turistim,» dedi. «Anlıyor musun?»

«Evet.»

«İyi. Ve lütfen herhangi bir girişimde bulunmaya da kalkışma. Gözüm her zaman üzerinde olacak.»

«Söylemiştim. Marie teyze yaşlı bir kadındır.»

«Biliyorum. Haa... Onunla Fransızca mı, yoksa İngilizce mi konuşursunuz?»

«Her ikisini de. Aslında İngilizcesini ilerletmeye çalışır. Ama yorulunca Fransızcaya döneriz.»

Tor başını salladı ve hiçbir şey söylemedi. Sacha, 'gelmekle iyi yapmadım mı, diye düşünmeye başladı bu sırada. Adam, teyzesine gitme önerisini kabul ettiği zaman, bu ona çok iyi bir fikir gibi gelmişti. Ancak gayet dikkatli davranması gerekiyordu artık.

Çantasına bir kalemle boş bir kâğıt atmıştı. Ne yazacağına daha karar verebilmiş değildi. Hem bu, daha da güvenilir bir davranışa benziyordu. Sacha'nın asıl amacı, yazacağı notu her akşam geç saatlerde evine giden, Marie teyzenin hizmetçisi Hortense'e vermektir. Akıllı bir kadındır Hortense. Üstelik ağzını açmaması gereken zamanı da iyi bilirdi.

Sokak kapısı aralık duruyordu. Geldiklerini görünce, «Buyurun^..» diye karşıladı onları Marie teyze. Şişman olduğu için güçlükle yürüyebiliyor, bu nedenle zamanının çoğunu balkon biçimine sokulmuş odasında, dört bir yanı saksılarla çevrili oyma demir iskemlede oturarak geçiriyordu. Buraya, 'Bahçem,' adını takmıştı. Saçları her zaman düzgün bir biçimde geriye doğru sınıksız taranmış ve kaplumbağa kabuğu taramalarıyla tutturulmuş, olurdu. Mavi gözlerinin rengi hafifçe solmuştu artık, ama bunlar bir genç kızın kadar keskindi. Siyah satenden başka elbise giydiğini görmemişti Sacha.

Yaşlı kadının yanına doğru yürürken gırtlığına bir yumrunun tıkanıp hissetti. Ve oturduğu tekerlekli iskemlenin önünde diz çöktü.

«Oh, Marie teyze. Seni yeniden görmek ne kadar güzel.»

«Ben de seni gördüğüme çok sevindim, yavrum. Ama seninle birlikte gelen kim? Bir arkadaş mı?»

«Oh, evet. Seni... »Hafifçe duraladı, «Evet, seni Tor'la tanıştırayım. Madam Cassel'in evinde kalıyor. Tor, bu hanım Madam Beauvais.»

Tor, deminden beri beklediği kapı eşliğinden ileri doğru yürüdü. Hasır şapka ile gözlük sol elindeydi. Sağ elini ise, kendisini dikkatle izleyen yaşlı kadına doğru uzatmıştı. Eski günlerdeki gibi reverans yaparak eğildi. Bu hareketteki soyluluk Sacha'yı garip bir biçimde etkilemişti.

«Memnun oldum, madam,» dedi. Marie teyzenin kaşları hayretle yukarı doğru kalkmıştı.

«Vay, vay, vay... » diye mırıldandı. «Bu ne büyük nezaket? Sen nerelerden geldin delikanlı? Her neyse... Oturun, oturun... Eğer ayakta durmakta devam edersen, sana bakmaktan boynum tutulacak korkarım.» Adamın iki ağır yemek iskemlesini tüy gibi kaldırdığını görünce, «Hah...» dedi. «Bu daha iyi işte.»

İsterik kahkahalar atmak geliyordu Sacha'nın içinden. Tor, buraya kadar hiç kuşkusuz yaşlı hanımefendiye sorular sormak için gelmişti. Ama şimdilik Marie teyze kendi sorgusunu sürdürüyordu. Sacha onun ne kadar meraklı olduğunu bilirdi. Alayla, 'ikisi birbirleriyle iyi çekişecekler diye düşündü. Sonra birden kendine geldi. Hortense nerelerdedi acaba? Ama Tor'la Marie teyzenin arasındaki konuşmayı hayretle dinlemeye başladıktan bir dakika sonra bunu yine unuttu.

O sırada yaşlı kadının yüzü büyük bir hoşnutlukla aydınlanmıştı. «Moskova ha...» dedi. «İşte bu, anılarımı geri getiriyor.»

«Hiç oraya gitmiş miydiniz Madame?» «Gitmez olur muyum? Sevgili yavrum Sacha sana söz etmedi mi? Küçük bir çocukken, Le ningrad'ın hemen dışında yıllarca yaşadım. Babam, Çar'ın maiyetinde mühendisti...»

Sacha dikkatle Tor'u süzdü. Sık sık beliren o haşın sertlik yok olmuştu. Hiçbir anlamı olmayan o ismarlama gülümseme de silinmişti artık. Son derece terbiyeli ve sabırlı bir biçimde yaşlı kadını dinleyip sorulara cevap veriyor, yeri geldiğinde de kendisi bir şeyler soruyordu. Sacha çoktan unutulmuştu. Konuşmanın en hararetli yerinde Sacha birdenbire sordu. «Hortense nerede?»

«Ne??...»

İkisi birden, sanki konuşmalarına gereksiz yere karışan bir yabancıymış gibi hayretle Sacha'ya döndüler. Neden sonra Marie teyze kendisini toplayarak, «Oh...» dedi. «Budala kadın, uzak bir yeğenin evlenme törenine gitti. Seni göremeyeceği için çok üzülecek. Eh, Sacha... Şu köşeden benim eski fotoğrafları sakladığım kutuyu getiriver. Tamam, tamam, o kutu işte.»

Yaşlı kadın kocaman çikolata kutusunu dizleri üzerine yerleştirerek hafifçe titreyen parmaklarıyla bunun kurdelesini açmaya çalıştı. Ama hayli güç bir işti bu onun için. Tor atıldı. «İzin verir misiniz, Madam?»

Tor kurdelenin düğümünü çözerken Marie teyze Sacha'ya dönerek gizlice göz kırptı. Başını önüne eğmiş olan Tor bunu göremezdi. Ama Sacha bu göz kırpsın anlamını çok iyi biliyordu. Dudaklarını sımsıkı kapattı. Ah, içerisinde bulunduğu durumu bir de şu yaşlı kadın bile bilseydi. Aklına bir şey geldi birdenbire. Gayet doğal bir biçimde ayağa kalktı. Çantası elindeydi.

«Gidip birer kahve yapayım, olur mu teyze?» diye sordu. «Sen de bu arada Tor'a resimleri gösterirsin.»

Kısa süreli bir fırsat için bulunmaz bir mazeretti bu. Yaşlı kadın, «Elbette iyi olur,» dedi. «Her şeyin yerini biliyorsun nasıl olsa. Gitmeden önce Hortense çikolatalı bir pasta yapmıştı. Öyle sanıyorum ki, bunu o mavi kutunun...»

Ama başını sallayarak sürekli gülümseyen Sacha, yolu yarlamıştı bile. Oturma odasından mutfağa giden küçük bir koridor vardı. Arkasındaki kapıyı iterek açıp dışarıya doğru ilk adımını attı. Onların böylesine anlaşabileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Tanrı kendisine hiç kuşkusuz yardım ediyordu. Süzgeçli kahve cezvesini aceleyle fırının üzerine yerleştirdikten sonra çantasını açarak kâğıdı aramaya başladı. Tam parmaklan buna değiyorken...

«Ben kahveyi mi pişireyim, yoksa pastayı kesmene yardımcı olmamı mı tercih edersin?»

Sacha, mutfak kapısı yönünden gelen bu tembel sesle bir suçlu gibi arkasına döndü. Aynı an da çantası da kayıp yere yuvarlandı. Eşikte be iren Tor'dan başkası değildi tabii. Bir eli belinde, kapının pervazına dayanmış kendisini seyrediyordu. Daha Sacha kımıldamaya fırsat bu lamadan Tor eğildi ve yerdeki çantayı aldı. Bu defa da kalem, çantadan dışarıya yuvarlanıverdi.

«Ne kadar da beceriksizim,» dedi Tor. «Galiba kalemin ucu kırıldı.» Çantayla kalemi uzatırken

Sacha kalp atışlarının' duyulacağı korkusu için deydi.

«Siz resimlere bakmıyor muydunuz?» diye sordu.

«Daha değil. Madam Beauvais, bana göstermek istediklerini ayırıyor. Bundan yararlanarak sana yardım edeyim dedim. Merak etme, küçük sehpayı yanına bıraktım. O resimlere birkaç dakika yalnız bakmak hoşuna gidecektir sanırım.» Sonra usulca ekledi. «Seni gözümün önünden ayıracağımı mı düşünüyordun yoksa?»

«Bunu gerçekten bilemeyeceğim. Zaten ne önemi var? Eğer yardım etmek istiyorsan pasta kutusu dolabın üzerinde duruyor. Tabaklar da içerisindeki raflardadır.»

Büyük bir ilgisizlikle arkasına döndü. Eğer banyoya gidecek olursa, herhalde kendisini orada da izleyemezdi. Bu düşünceyle hafifçe kıkırdıyacakken son anda toparlandı.

Bir hayli sonra kahvelerini içip dünyanın en lezzetli çikolatalı pastalarından birini yemişlerdi. Bu sırada Marie teyze zayıf Rusçasıyla konuşmaya çalışıyordu. Tor sıkılmış olsa bile bunu kesinlikle belli etmemiştir.

Sacha ise büyük bir merakla dinliyordu aslında. Bu merakına kendisi de hayret etmişti, ama nedense adamın çocukluk çağları ona çok ilginç geliyordu.

Küçük bir çocuğun, ısı sıfırın hayli altında olduğu için gözlerine kadar örtülü, buz tutmuş yollardan okula gittiğini görür gibiydi. Yaşadığı çiftlikle okul arasında hiçbir araç işlemediğini de öğrenmişti bu arada.

Büyüdükten sonra ne kadar kötü bir insan haline gelmiş olursa olsun, bu anlatılanların gerçekliğine inanıyordu. Hem zaten, Tor bile zamanın gerisine gitmiş, bu her şeyi öğrenmek isteyen yaşlı hanımefendinin karşısında bütün hatırladıklarını anlatmaktaydı.

Artık kendisine çok yabancı gelen o garip dilde konuşuyorlardı. Sacha Tor'u, ipnotize edilmiş gibi dinliyor ve seyrediyordu. Onu seyretmeyi hiç istemiyordu aslında.

Kafasında Hortense'e yazacağı mesajla uğraştığı için düşüncelerinin bölünmesinden hoşnut değildi. Ama bir türlü kendisine engel olamıyordu. Adam o ağır iskemleye oturmuş, öne doğru eğilmişti. Balkondan gelen güneş ışıkları, profilini altın sarısına boyuyordu adeta. Yaşlı kadının kendisine uzattığı resimleri alarak bunları ciddiyetle inceleyip bazen Fransızca, bazen de Rusça yorumlar yapmaktaydı.

Marie teyze öylesine güldü ki, gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Sonunda, «Sen, kötü bir insanın delikanlı,» dedi. «Aslında benimle böyle konuşmana izin vermemeliydim. Ama beni öylesine hoşnut ettin ki, anlatamam.»

Yeteri kadar dinlemişti Sacha. Yavaşça oradan uzaklaşarak banyoya girdi. Neler yapacağını çok iyi biliyordu. Önce boş kâğıdı ortadan ikiye yırttı. Tor o çıktıktan sonra banyoyu arayacak ve büyük bir olasılıkla bunu bulacaktı. Zaten böyle olmasını istiyordu genç kız.

Sonra da ikinci kâğıdı mutfağa, Hortense'in muhakkak bulabileceği yere koyacaktı. Süzgeçli kahve cezvesinin içine.

Sacha kâğıtları dikkatli ve okunaklı bir biçim de yazdı. Bunların, okuyanı korkutmaması da gerekiyordu. Sonra kâğıtlardan birincisini banyodaki havlu yığınının altına sakladı. İkincisini de sutyeniyle memesi arasına sıkıştırarak oturma odasına döndü. Kalbi heyecanla çarpıyordu.

Bir süre sonra Tor saatine bir göz attıktan sonra üzüntülü bir yüzle Sacha'ya döndü. «Korkkarım artık gitmemiz gerek,» dedi. Bunu duyan Marie teyzenin yüzü bir anda küçük çocukları gibi asılmıştı.

«Dünyada olmaz,» diye itiraz etti. «Gitmeden önce benimle şarap içeceksiniz. İçmeden gitmenize izin veremem. Sacha?..»

«Evet, pek tabii.»

Şarap sunma töreni, birkaç dakika sürdü. Küçük, kuru bisküvi ve pötibörlerle kadehlerin içinde ışıldayan tatlı kırmızı şaraplarını yudumladılar. Marie teyze birdenbire sordu. «Sigara içeriyor musun delikanlı?»

Tor hayretle kaşlarını kaldırdı. «Evet, ama ben...» diye omuzlarını silkti sonra.

Yaşlı kadın, «Çıkart paketini öyleyse,» diye güldü. «Şarabımla bir tane tütürmek istiyorum.»

Tor'un yüzünde beliren ifade bayağı hoşuna gitmişti anlaşılır. «Benim kötü bir ihtiyar olduğumu düşünüyorsun değil mi? Pöh... Daha bir şey görmüş sayılmazsın. Söylesene... Kısa bir süre içerisinde beni görmek için yeniden gelecek misin?»

Tor büyük bir ciddiyetle ikram ettiği Gauoise'ı yaktıktan sonra bir kül tablası bakınırken, «Buna çok sevinirim, madam” diye karşılık verdi. Sacha yerinden fırladı.

«Kül tablasını ben getireyim. Mutfakta bir tane görmüştüm.»

Şans yüzüne gülmüştü işte. Bundan yararlanması gerekti. Birkaç saniye sonra elinde bir kül tablasıyla dönerken görev tamamlanmış bulunuyordu. Artık duyduğu rahatlama duygusu o kadar belirliydi ki, bunu gizlemesi şarttı.

Tor banyoya gittiği zaman Marie teyze uzanıp Sacha'nın elini tutarak onu kendisine doğru çekti.

Sonra, «Nefis bir erkek,» diye düşüncelerini açıkladı. «Onu bir daha getirecek misin? Açık konuşmak gerekirse, beni tam Kırk yıl gençleştirdi.»

Sacha yutkundu. Gülümsedi, ama yalan söylemek de zorundaydı. İstemeye istemeye, «Elbette,» diye karşılık verdi. «Denerim.»

«Onun kaçmasına göz yumma, tamam mı? Bu devirde böylesini bir daha kolay kolay bulamazsın.»

Sacha içinden, kadının yerden göğe kadar haklı olduğunu hemen kabul etti. Yapmak zorunda olduğu şeyden nefret ediyordu. Ama başka seçeneği yoktu. Bu altın çocuğun ne mal olduğunu bilse, Marie teyze de çok şaşardı her halde.

Tor'la birlikte sokağa çıktıkları zaman Tor birden elini cebine atarak, «Ah...» diye homurdandı. «Sigara paketimle çakmağım... Onları yukarıda masanın üzerinde unuttum. Sen bekle. Bir saniyede alır gelirim.»

Sacha başını kaldırarak bir çiçek bahçesine benzeyen balkona baktı. Marie teyze el sallıyordu. Birdenbire, şimdi kaçsam, diye düşündü. Ama fazla uzaklaşamazdı. Hem yaşlı kadın ne düşünürdü sonra? «Sigarasıyla çakmağını almaya geliyor,» diye yukarıya seslendi.

«Evet. Onları burada unutmuş.»

Sacha apartmanın loş antresine girdi. Tor, banyoyu bir daha gözden geçirmek mi istemişti acaba? Yoksa birinci notu da mı bulamamıştı?

Kâğıtları, asıl kaleminin ucu kırıldığı için göz farıyla yazmak zorunda kalmıştı. Belki de Rus, onun böyle bir girişimde bulunabileceğini ummuyordu. Dışarı çıkarak elleriyle yüzünü siper edip onun ne yaptığını anlayabilmek için yukarıya baktı. Marie teyzeyle konuşmaktaydılar.

Adamın kaim,' gür sesi aşağıdan bile duyulabiliyordu. Evet. Balkondaydı Tor. Hattâ sigarasıyla çakmağını yaşlı kadından aldıktan sonra onu eğilerek selâmlayıp sonra da yanaklarından öptüğünü de gördü. Son derece ani ve beklenilme dik bir davranıştı bu. Hırsla dudaklarını ısırıldı. Neden bu çekiciliğe ve kendisini böylesine etkileyebilecek davranışlara sahipti?

Arkasına dönerek dışarısını seyretmeye başladı. Kırmızı bir Volkswagen, motosikletleriyle bir Renault'nun arasına park etmek için uğraşıyordu. Uzaklardan oynayan çocukların sesleri yansıyor, uğultulu bir trafik gürültüsü kulaklarında uğulduyordu. Başını yeniden yukarıya kaldırdığında Tor'un kaybolduğunu fark etti. Ama Marie teyzenin, «Fazla ara vermeden yine gelin,» dediğini açık seçik duydu.

Birkaç saniye sonra Rus yanı başındaydı. Motosiklete binip, kendilerine el sallayan yaşlı kadını selamladılar. Bu ziyaretin, Marie teyzeyi çok mutlu ettiğinin farkındaydı Sacha. Ve bırak tığı, o notlarla onların bulunmalarından sonra olabilecekler kendisini bayağı rahatsız etmeye başlamıştı.

La Valais'e dönüşleri sırasında adam çok ses sizdi. Bir ara durarak yiyecek alıp tekrar yola koyuldular. Ana caddeden yan yola sapacakları sırada Tor'a sınıksı tutunmuştu. Ama sağlı sollu yükselen.

Duvarların arasındaki yoldan ilerlerlerken adam birden duruverdi. Sacha onun neden durmuş olduğunu biliyordu. Ya da bildiğini sanmaktaydı! Ama bu ikisi, aynı şeyler değildi kuşkusuz.

«Motosikletten in,» dedi Rus. Sacha onun dediğini yerine getirdi. Bir yandan da elinden geldiği kadar şaşırılmış bir tavır takınmaya çalışıyordu.

«Neden durduğumu biliyor musun?» Son derece masum bir ifadeyle,

«Yoksa motor da bir arıza mı var?» diye sordu Sacha.

«Seni pataklamak için bazen avuçlarımın içi kaşınıyor. Sana adam gibi davranmanı söylemiştim. Oysa sen neler karıştırdın?»

Cebinden Sacha'nın yazdığı notlardan birini çıkartarak katlarını açıp okumaya başladı?

«Hortense. Polise git ve La Valais'de üç Rus tarafından tutsak edildiğimi bildir. Marie teyzeye sakın bundan söz etme. Acildir. Lütfen bana inan.»

Sacha dudaklarını ısırarak başını önüne eğdi. Bir ağlayabilse... Ağlayabilirdi aslında. Kendini sıktı ve... Başını kaldırdığı zaman gözleri dolu dolu olmuştu.

Başını iki yana sallarken, «Ne olursun beni dövme,» diye inleyerek geri geri gitti.

Çok korkmuş gibi davranmayı başarmıştı. Adam soluğunu hızla içine çekti. Ama fazla öfkelenmiş gibi bir hali yoktu. Büyük bir yetenekle onun korku dolu ifadesini ve kullandığı kelimeleri tekrarlardı.

«Ne olursun beni dövme... İnan bana, eğer bu şekilde davranmaya devam edersen sonunda çok öfkeleneyeceğim.»

Sacha hiç ses çıkartmadan bekledi. Bir yandan da onu süzüyordu. Tor çakmağını çıkararak kâğıdın bir ucunu tuttu. Sonra bunun ellerini yakıncaya kadar kömürleşmesini bekledi ve külleri yere attı.

Sonra... Ve sonra... Yüzündeki ifadede hiçbir değişiklik olmadan gömlek cebinden, Sacha'nın yazmış olduğu ikinci notu çıkarttı. Şimdi dikkatle yüzüne bakıyordu. Sacha bu defa rol yapma gereğini duymadı. Çünkü çevresindekilerin gerçekten büyük bir hızla dönmeye başladığını sanıyordu. Bayılacağını hissedince düşmemek için motosikletin selesini yakaladı.

Güçlkle, «Nasıl ...» diye kekeledi.

«Sen beni hepten budala yerine koyuyorsun galiba Şimdi bu ikinci kâğıdı da yakmaya başlamıştı. Sacha, bunun küllerinin de ötekinin yanma saçılışını dehşet dolu bakışlarla izledi. Midesi bulaniyor, kusacak gibi oluyordu.

Adam sert bir sesle, «Motosiklete bin,» diye emretti.

«Binmeyeceğim.»

Tor, «Sana, bin diyorum.» diye homurdandı. «Sabrımı, sınırlarının sonuna kadar zorladın. Seni uyarıyorum. Gerçekten öfkeli olduğumu gördüğün zaman, bu hiç hoşuna gitmeyecek.»

Sacha, olmaz anlamında başını salladı. «Umurumda bile değil.»

Ve bu, gerçeğin ta kendi siydi. Üzerine tanıdığı olanaksız bir uyuşukluk çökmüştü. Bu duygunun hiç kesintisiz devam edeceğini sanıyordu. Döndü, eve doğru yürümeye başladı. Başka bir yere gidemezdi. Adamın altında o motosiklet olduğu sürece kaçabilmesi de olanaksızdı. Nereye istese kendisini izleyebilirdi.

Birdenbire kolundan, geriye doğru çekildiğini hissetti. Dönünce adamın rengi daha da koyulaşan gözleriyle karşılaştı. Usulca, «Motosiklete bin,» dedi Tor.

Sachâ, çaresizliğin verdiği güçle, «İyi ki Marie teyze şu halini göremiyor,» diye meydan okudu. «Oysa seni çok sevmişti. Hayır, motosiklete binmeyeceğim. Eve yürüyerek gitmek istiyorum.»

Gerginlik dolu birkaç saniye sessizce bakiştılar. Sacha gözlerini onunkilerden kaçırmamayı başarmıştı. Fazla da meraklanmadan, 'acaba bundan sonra ne yapacak, diye düşündü. Demin den beri olanları, sanki bir başkasının başına gelen ve kendisinin uzaktan izlediği olaylar gibi görüyordu. Rüyadaydı sanki. Ya da çok uzaklar da...

Tor, «Bilmem farkında mısın,» diye homurdandı, «İstediğim an seni bu motosiklete bindirebilirim.»

«Sahi mi? Neden denemiyorsun öyleyse?» Tatlı tatlı gülümsedi. Ama gözlerinin derinliklerin de parlayıveren bir kıvılcım, kalbinin daha hızlı atmaya başlamasına yol açmıştı. Sonra Tor gayet sakin bir biçimde,

«Cesaretine hayranım,» dedi. Sözlerinde alay yoktu. Ciddiydi.

«Senden korkmuyorum,» diye karşılık verdi Sacha.

Bu doğruydı. Bütün olanlardan sonra korkunun sınırların çoktan aşmıştı. Tor hafifçe gülümsedi.

«Benden korkmanı zaten istemi yorum. Eğer istiyorsan yürüyebilirsin. Seni izleyeceğim.»

Sacha arkasını dönerek dik yokuşu tırmanmaya başlâdı. Yüzünden, memelerinin arasından ve sırtından ter boşanıyordu. Vücutu güneş ışınlarının etkisiyle öyle yanmaktaydı ki, bir an için La Valais'in mutfağında kendini soğuk bir şeyler içerken hayal etti. O sırada motorun uzaklarda bir yerde çalıştığını duydu. Ama aldırmadı.

Böylece küçük bir zafer kazanmış olu yordu. Ama bu ona ne sağlayabilirdi? Vitesi boşa alınmış motosikletin bu defa rölantide kuvvetle çalıştırıldığını işitti. Sanki onun biraz da ha uzaklaşmasını bekler gibiydi Tor. Oysa Sac ha alabildiğine yavaş yürüyordu. Bir bakıma aşırı sıcakın etkisindendi bu. Biraz da Tor'u öfkelen-dirmek için.

Tam çay saatiydi; Acıkmıştı Sacha. Yemekte neler olabileceğini düşündü. Acaba yumurta mı?.. Diğer iki adam nerelerdeydiler? Yukarı koşup satranç oynamak için onun dönmesini mi bekliyorlardı?

Birden böylesine küstah davranmamış olmayı istedi. Eğer motosiklete binmiş olsa, şimdiye kadar eve çoktan varırlardı. Ev... Acı acı gülümsedi. Yine, ev demişti La Valais'e. Oysa burası bir daha hiçbir zaman kendisine ev gibi gelmeyecekti. Madam Cassel sağ ve esen olarak dönse ve bunlar buradan tamamen gitseler bile.

Durdu. Sandaletine taş kaçırmıştı. Eğilip bunu çıkartarak silkeledi. Motosiklet ağır ağır kendisini izliyordu. Birden arkasından hızla gelerek kendisini ezeceği duygusuna kapıldı. Gerçi bu düşünce yalnızca bir saniye sürdü, ama sırtı buz kesmişti. Adımlarını sıklaştırdı. Aynı zamanda da Tor'a bakarak için hafifçe arkasına döndü. İşte önündeki kocaman çukuru bu nedenle fark edemedi. Oysa arabayla gelirken bundan dik katle kaçınmayı başarmıştı. Ama daha arkasına bile dönmeden kendini çukurun içine buldu. Çantası elinden fırlayarak çimenlerin üzerine düşmüştü. Birkaç saniye, ne olduğunu anlayamayacak biçimde sersemledi. Ama çok uzaklardan yansıyan motor sesinin durduğunu ve he men sonra Tor'un kendisini yerden kaldırdığını fark etti. Üzüntüyle toz içerisinde kalan elbise sine baktı. Birden dayanma gücünün sınırlarına geldiğini hissetti. Hele bu son olay tuz biber ekmişti her şeyin üzerine. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Tor onu kendine doğru çekerek kollarıyla sarıp yüzüne göğsünü dayadı. Sacha şimdi adamın kalp atışlarını duyuyordu. Birden, bu adi adamın göğsünde neden böylesine rahatladığını merak etti. Hıçkırıkları giderek azalmaktaydı.

Tor, «Bir yerin acıdı mı?» diye sordu.

Ağzı adamın göğsüne dayalı olduğu için, «Hayır,» diye cevap verirken sesi boğuk boğuk çıktı yordu. «Sanmıyorum. Yalnızca elbisem...»

Tor, «Merak etme, yıkanır,» diye onu teselli etti. «Kirlenmiş değil, yalnızca tozlanmış.»

Onu sımsıkı tutmakta devam ediyordu Tor. Şimdi, ellerini saçlarının arasına sokmuş, ensesini de okşamaya başlamıştı. Bu öylesine sakinleştirici bir hareketti ki Sacha uykusunun geldiğini hissetti. Hem vücudu da hafif hafif ürperiyordu. Bundan çok hoşlandığını ve elinde olduğu halde uzaklaşmak istemediğini dehşetle fark etti. Bu ihanetinin nedenini hiç kuşkusuz inceleyecekti. Ama şu anda değil.

Tor sordu. «Şimdi daha iyisin değil mi?»

«Hayır.»

«Neden?»

Gayet yumuşak bir sesle konuşuyordu Tor. Sonra hafifçe kulağını öptü. Sacha, «Çünkü bacağımla acıyor,» diye sorusuna karşılık verdi. «Hem be... Beni öpebileceğin! söyle... medim ki...»

«Şişt... Yine ağlamaya başlama. Bunu yalnızca çok üzüldüğün için yaptım. Küçük çocuklar düşüp bir yerlerini acıttıkları zaman öpülürler, bilirsin.»

Bunları söylerken hafifçe gülüyormuş gibiydi. Onun yeniden rol yaptığını düşündü Sacha. Bunun üzerine onu bütün gücüyle itti. Tor, şaşırmıştı. Üstelik hem kırılmış, hem de öfkelenmişti. «Neden böyle yaptın?» diye sordu.

«Nedenini biliyorsun. Siz erkekler hep aynısınız!»

«Hepimiz aynı değiliz.» Sacha'nın bacağına bakarken kaşları çatıldı. Hafifçe eğildi. «Eteğini kaldır,» dedi sonra.

Sacha öfkeyle, «Nasıl cüret edersin..» diye atıldı.

Ama onun gülümsediğini görünce durdu. Fırsattan istifade, Tor bu arada uzanarak eteği kaldırmıştı. Ama bu Sacha'nın ona şiddetli bir tokat sallamasına yetti. Adam başım hızla eğerek bu darbeden güçlükle sakınmıştı. Kahkahalarla gülerken, «Lütfen şuraya bak.» dedi. «Elbisene kan sürülmüş. Gerçekten, doğru söylüyorum.»

Sacha bakışlarını bacağına çevirince korkuyla irkilerek onun ne yapmak istediğini fark etti. Dizi sıyrılmıştı. Elbisesinin beyaz baskısı üzerindeki büyücek kırmızı leke de Tor'un iyi niyetinin en belirli kanıtıydı aslında. Bunu görünce, «Oh...» diye mırıldandı. «Söyleyebilirdin. .»

Tor çaresizlik içerisinde ellerini iki yana açtı. «Denedim ya. Gel, motosikletin selesine yandan bin. Oldu mu? Sonra da zavallı bacağı sararız.»

Bir dakika sonra, evin arkasındaki garajın önündeydiler. Sacha, elbisesinin eteğini bacağından ilerde tutarak dikkatle yürümeye çalışıyordu. Ama buna hiç gerek yoktu. Elbise fazlasıyla kirlenmişti zaten.

Tor, «Sen mutfakta otur,» dedi. «Önce bacağına tedavi edelim. Ondan sonra kıyafetini değiştirirsin.»

Sacha karşı koymaktan usanmıştı artık. Hem o tür davranışlarıyla pek bir şey elde etmiş de sayılmazdı. Adamın söylediklerine uysa, belki de her şey daha iyi gidecekti. Mutfaktaki iskemlelerden birine oturarak Tor'un sargı beziyle merhem getirmesini beklemeye başladı.

Tor iskemlenin önünde eğilip keten tiftiğini hazırladığı sırada Sacha, «Ben yapayım,» diye atılınca, Tor karşılık vermeden şöyle bir baktı.

Sonra elindeki bezle, yaranın içine dolmuş olan küçük taş parçacıklarını temizlemeye başladı.

Sacha bir yandan onu seyrediyor, bir yandan da, bağırmamak için dudaklarını sıkıyordu. Ama bir defasında kendini tutamayarak hafif bir çığlık attı. Tor hafifçe başını kaldırarak gülümsedi.

Sacha hırsla, «Eğleniyorsun, değil mi?» diye homurdandı. «Yüzünden anlaşılıyor.»

«Hayır, ama...» Hafifçe durakladı, sonra yeniden kızın yüzüne bakarak, «Aslında sen kaşındın,» diye devam etti. «Motosiklete binmeyip yürümek istedin ve...» Omuzlarını silketti.

Sacha onu etkilemek için, «Ben yalnızca, acaba hızla gelip beni ezecek mi diye arkama bakmıştım,» dedi. Bu sözlerle, istediğini de elde etti aslında.

Tor tedaviyi bırakarak bakışlarını onun yüzüne çevirdi. Yüzü allak bullak olmuştu. «Böyle mi düşündün?» diye mırıldandı. «Gerçek ten böyle mi düşündün?» Yüzü son derece sakindi, ama Sacha onun birdenbire müthiş öfkelenişini anladı. Keşke bağırsa diye düşündü. Söylediklerine çok pişman olmuştu. Yutkunarak,

«Hayır,» diye kekeleydi. «Yalnızca bir... saniye için... Aslında böyle düşünmedim. Lütfen bağış la.»

Adam, «İstedığın gibi olsun,» dedi. Hâlâ kızgındı. Öyle ki, yüzü bembeyaz kesilmişti. Söyle diklerinin onu neden böylesine öfkelenirdiğini bir türlü anlayamıyordu Sacha.

Sargının geri kalan bölümü, derin bir sessizlik içerisinde tamamlandı. Kalbi, her zamankinden daha hızlı çarpıyordu. Bir yandan da, Marie teyzenin evinde Tor'un nasıl bir değişikliğe uğradığını düşünmekteydi.

İşini bitirir bitirmez ayağa kalkan Tor'a, «Teşekkür ederim,» dedi. «Şimdi gidip üzerimi değiştireyim.»

Ama Tor hiç cevap vermeden arkasını dönüp lavaboya giderek ellerini yıkamaya başlamıştı. Sacha biraz durakladı. Sonra dışarı çıktı.

Bir süre sonra açık mavi bir bluz ve aynı renkte dar bir pantolon giymiş, banyoda beyaz elbisesini yıkıyordu.

İşi bitince aşağı inip bunu evin arkasındaki iplere astı ve tekrar içeriye girdi. Yapacak bir şey bulamadığından canı sıkılıyordu. Tor mutfakta olduğu için oraya da gidemi

Adam mutfaktan çıkıncaya kadar beklemeye karar verdi. Ama ne kadar sürecekti bu? Acıkmış ve susamıştı. Ne var ki, gururu oraya gidip Tor'a yalvarmasına engel oluyordu.

Bir ara yerlerin hayli tozlu oluşu dikkatini çekti. Yanık kibrit çöpleri ve şekerleme kâğıtları da göze çarpıyordu. Kararını verip süpürgeyle faraşı aldı.

Kendisine bir iş bulmuştu işte. İskemleleri çekerek yerleri süpürmeye koyuldu. Az sonra kendini işe bayağı kaptırmıştı. Tam bitirirken birden başını kaldırdı ve Tor'un, mutfağın eşliğinden durmuş kendisini seyrettiğini gördü.

Tor, «Çay yaptım,» dedi. «Sen daha susamadın mı?»

«Şey... Evet, ama...»

«Öyleyse gel de çayını iç.»

Sonra onun cevabını beklemeden dönüp mutfığa girdi. Süpürgeyle faraşı bırakan Sacha da peşinden. Süklüm püklüm bir tavırla masaya oturdu. Hiç konuşmamanın çok daha iyi olduğunu biliyordu, ama bu ezici sessizliğe dayanmak da kolay değildi. Sonunda kendini daha fazla tutamadı ve «Yerleri süpürüyordum,» dedi. «Çok tozluymuş.»

Tor sigarasını yakarak çakmağını masanın üzerine bıraktı. «Evet...»

«Söylemem gerektiğini düşündüm,»

«İşte artık söyledin.»

Sonra kalkıp pencerenin önüne giderek dışarısını seyretmeye başladı. Dümdüz sırtı ve dik başıyla bir askere benziyordu. Sacha yavaş yavaş onu tanımadığını anladı. Hatta hiç tanıyıyordu aslında. Acaba neden tanımak ihtiyacı duyuyordu? Bu düşünce onu rahatsız etti.

Özlemle mayosunu giyebilmeyi hayal etti. Ama bu düşünce, yüzünün isteksiz bir gülümsemeyle aydınlanmasına yol açmıştı. Acaba bu düşüncesine ne derdi Tor? Ve... Oh... Denize gir meye... Bir

yıldır Akdeniz'de yüzmemişti. Ama o kristal kadar berrak ve yumuşak yeşil-mavi suların vücudunu tatlı tatlı okşamasını iyi hatırlıyordu yine de.

Birdenbire ağzından, «Ben yüzmek istiyorum,» sözleri döküldü ve bunları nasıl söylediği ne kendisi de şaştı. Çünkü bu düşüncesini açık lamayı hiç istememişti.

«Gitmeyi hak ettiğini düşünüyor musun?» diye sordu Tor.

Sacha'nın gözleri öfkeyle parladı bunun üzerine.

«Hayır,» dedi. «Ama buraya gelip tatilimi mahvetmeseydin, canımın her isteyişinde, kimseye hesap vermeden yüzmeye gidebileceğimi de çok iyi biliyorum.»

Tor'un çene kasları birden gerildi. Sacha onun neden hâlâ öfkeli olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Sonunda saatine bakarak, «Pekâlâ,» dedi Tor. «Gideceğiz.»

Sacha inanmadı tabii. Hiç kıılmıdamadan ona bakmaya, devam etti. Tor bacaklarını masadan indirip bir kule gibi önünde ayağa kalktığı zaman bile ağzını açmadı. Tor sordu.

«Gidip motosikleti alayım. Yoksa yürümeyi mi tercih ederdin?»

Evden ana yola kadar bir mil sürüyordu. Ora dan da plaja beş dakika çekerdi. Hangi öneriyi kabul etmeliydi Sacha? Taş gibi bir sessizlik içinde onunla yan yana yürümeyi mi, yoksa sımsıkı beline sarılmayı mı? Sonunda kararını vererek, «Yürüyelim,» dedi ve hemen terbiyeli bir biçimde ekledi, «Lütfen...»

Tor başını hafifçe eğdi. «Nasıl istersen.» Sonra onun hâlâ yerinden kıılmıdamadığını görerek, yumuşak bir sesle, «Sen çıplak mı yüzersin?» diye sordu.

Soru o kadar ani ve şaşırtıcıydı ki, Sacha bir den kıpkırmızı kesildiğini hissetti. «Yoo... Hayır, ne münasebet?»

«Öyleyse neden gidip mayonu giymiyorsun?»

«Oh, elbette,» diye mırıldandı Sacha. Sonra aceleyle yukarıya fırladı. Hem tedirgin olmuş, hem de fena halde aptallaşmıştı. Birkaç saniye sonra Tor'un da kendisini izlediğini işitti. Yandaki odaya girerek, oradaki iki adamla konuşmaya başlamıştı. Onların daha uzaktan ve hayli yavaş bir sesle cevap verdiğini duydu. Sonra Tor'un sahanlığa çıkmakta olduğunu fark edip aceleyle bavuluna doğru eğildi, kısa bir aramadan sonra beyaz mayosunu buldu.

Hemen kapıyı kapatıp sürgüsünü sürdü. Üzerindekileri çıkartıp mayoyu sırtına geçirdikten sonra yeniden giyindi ve dışarıya çıktı.

Yürümeye başladıkları sırada Sacha, «Sen yüzmeyecek misin?» diye sordu.

«Hayır.» Cevap tek kelimelik ve hayli cesaret kırıcıydı, ama Sacha ısrar etti.

«Neden?»

«Çünkü istemiyorum.»

«Ve... ve... oraya gidip dönene kadar hiç ağzını açmayacak mısın?»

Tor, «Konuşmamamın daha iyi olacağını sanıyorum,» diye karşılık verdi. «Ne zaman konuşsak kavga ediyoruz.» Omuzlarını silkerek adımlarını sıklaştırdı. Sacha ona yetişmek için koşacaktı neredeyse. «Eğer ağzımı açmazsam, *kavga* etmeyiz. Sen de o zaman mutlu olursun.»

Sacha asıl bu durumdan ötürü mutsuzluk hissettiğini söyleyemezdi tabii. «Pekâlâ,» dedi. «Hiç olmazsa bunları açıklamak için yaptığın uzun konuşmaya çok teşekkür ederim.»

Yüksek kayalarla çepeçevre sanlı olan plaj o kadar küçük bir yerdi ki, bilmeyen, burasını kesinlikle bulamazdı.

Dar yolun son birkaç metrelik bölümünü hız la geçtiler. Tor çevresine şöyle bir bakındı, ama ağzını açmadı yine. Kısa yolculuklarının en kötü bölümü, anayolda karşı kaldırıma geçmekti. Çünkü arabalar, özellikle gece vakti inanılmayacak kadar hızlı gidiyorlardı. Tor, koşmaya başladıkları sırada onun kolunu hafifçe tuttu, ama karşıya geçer geçmez hemen elini çekti.

Az sonra plajdaydılar. Tor, sonunda konuşma ya karar vermiş olmalı ki, «Ben burada otura cağım,» diye homurdandı. Eliyle, arkası doğal bir biçimde koltuk sırtı gibi yükselen yassı bir kaya parçasını işaret ediyordu. «Gidip yüzebilir sin. Ama daima görebileceğim yerlerde... Anladın mı?»,

Sacha, «Hem de çok iyi anladım,» diye karşılık verdi. «Kendininkinden başka bir dille bile konuşsan, ne demek istediğini en iyi biçimde anlatabilecek eşsiz bir yeteneğin var»

Onu öfkelenmek için böyle konuştuğunun Sacha da farkında değildi. Ama öyle bile olsa, hiç de etkilenmişe benzemiyordu Tor. Arkasına yaslanarak sigara paketini aramaya başladı.

Bluzuyla pantolonunu çıkardıktan sonra bir daha ardına bakmadan denize koştu Sacha. Beyaz mayosunun içinde ince, güzel vücudu ve uzun biçimli bacaklarıyla ne kadar çekici olduğunun farkında olamazdı tabii. Ama gözlerini bir türlü ondan ayıramayan Tor hiç de böyle düşünmüyordu herhalde.

Su önce ayaklarını, sonra sırasıyla bacaklarını ve belini okşarken hafifçe titredi. Ama bu üşümekten değil, duyulan zevkten aslında. İcini hafifçe çekerek daldı* sonra sırtüstü dönüp yüzerken pırlantalarla örülmüş gibi duran simsiyah gökyüzünü seyre başladı. Saçları bir yelpaze gibi açılmış dalgalanıyordu. Daha iki gün önce kuaföre gitmiş olduğunu düşündü. Ama artık ne fark ederdi ki?

Yüzükoyun dönüp yüzmeye koyuldu. Bu sıra da yanından geçtiği iri bir deniz yosunu koluna değince ürkererek sıçradı. Ve o anda da yatı gördü. Dürdü, hayranlıkla bunu süzmeye başladı.

Yaklaşık olarak yarım mil kadar ötesinde demirlemişti yat. Her yanından ışıklar saçılıyor, az önce gayet hafif gelen müzik sesi şimdi iyice duyuluyordu. Hattâ şarkıyı bile tanıdı. Beatles' ların eski bir parçasıydı bu: 'Yeşterday'... Sonra güvertedeki kalabalığı fark etti. Dans edip içen, kahkahalarla gülerек eğlenen düzinelerle in san...

Sacha, 'acaba Rus da görebiliyor mu diye ar kasına baktı. Ama kayaların duruş açısı onu gözden saklıyordu. İşte tam o sırada aradığı fikir beyninde şekillenmeye başladı. Yapabilir miydi? Yata kadar yüzebilir miydi? Acaba??... Şimdi son derece yavaş hareket ediyordu suyun içinde. Bütün gücünü toplamaya çalışmaktaydı.

Aynı zamanda da düşünüyordu. Denizde, özellikle ay ışığında uzaklık tahmini yapmak çok güçtü. O yarım mil aslında daha fazla da olabilirdi. O ise ömründe bu kadar yüzmemişti hiç. Tereddütle düşünüyor, bir yandan da sakın suların içinde nazlı nazlı sallanan yatı ve sulara yansıyan gümüşsü ışıklarını seyrediyordu. Şarkının değiştiğini duydu. Birdenbire kararını vererek yata doğru yüzmeye başladı.

O sırada kıyından gelen bir ses işitti. Tor'du bu. «Buraya gel,» diye bağıırıyordu adam. Sacha, sanki kendi niyeti de buymuş gibi elini salladı, sonra bütün soluğunu içine çekerek dibe dalıp yata doğru yüzmeye başladı. Yeniden yüzeye çıktığı zaman ciğerleri patlayacaktı neredeyse. Ama artık ondan hayli uzaklaşmıştı. Üstelik bu o kadar önemli de değildi. Çünkü Tor nasıl olsa yüzme bilmiyordu.

Müzik daha da güçlenmişti artık. Güzel ve dinlendirici nağmeler, sıcak durgun havayla birlikte adeta suyun yüzünden kayarak kendi sine kadar geliyordu. Yüzmeye devam etmesini sağlayan aslında bu şarkıydı. Çünkü kollan hayli yorulmuştu.

Bir ara Tor'un ne yaptığını merak ederek durup kıyıya baktı. Ama adam orada değildi. Yakın bir tehlike duygusuyla hafifçe ürperdi. Kollarını dinlendirmek için suyun içinde doğruldu ve o anda denizdeki köpükle beraber az ötede Tor'un kafasını gördü...

B E Ş İ N C İ BÖLÜM

Paniğe kapılan Sacha yata doğru bütün gücüyle yüzmeye başladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Ama iyice yaklaşmıştı ar tık.

Birdenbire kolunu bir şey yakaladı. Ama yo sun değildi bu. Ne var ki, korkudan bile olsa, bağıramayacak kadar bitkin hissediyordu kendisini. Aynı anda Tor'un sesini duydu. «Eğer sesini çıkartırsan seni hemen baylıtırım,» dedi adam. «Anladın mı?» .',.

Elleri Sacha'nın boynundaydı. Vücudun basınç noktalarını bilen genç kız onun bir anda dediğini uygulayacağını fark etti. Yorgun vücudu dibe doğru çökerken can havliyle solumaya çalıştı. Adam, «Sırtüstü yat,» dedi.

«Hayır,» diye fısıldadı Sacha. «Ben yalnızca oraya gitmek istedim, o kadar.» Sonra elini uzatarak Tor'u itmeye çalıştı. Ama bu kalın bir duvarı itmekten farklı değildi.

Adam, «Çırpınmayı bırak da uzan,» diye tekrarladı. «Seni kıyıya götüreceğim. Sırtüstü yat.»

Onunla savaşmanın hiçbir yararı, olmadığını çok uzun süredir anlamıştı Sacha. Ama içinden gelen bir tepkiyle gene de çabalıyordu. Ne var ki, yeniden başarısızlığa uğrayınca artık kolunu bile kımlıdatacak gücü kalmadığını hissetti. Sırtüstü döndü. O zaman Tor onun vücudu altına girip kollarını tutarak yalnızca ayaklarıyla, yüzmeye başladı. Ama Sacha bir süre sonra gücünü yavaş yavaş yeniden elde etmeye başladığını hissetti. Tor'un pençelerinden kurtularak kendi kendine yüzmeye çalıştı. Yattan hayli uzaktaydılar artık. Belli belirsiz, duyulan müzik nedense çok hüzünlü gibiydi.

Sacha adamın ellerini iterek, «Bırak da kendim yüzeyim,» dedi. «Bırak beni...»

Tor parmaklarını gevşetince, Sacha kendini kurtararak yüzmeye başladı. Onu arkadan izli yordu Tor. Giderek kıyıya yaklaştılar. Ama Sacha'nın her ayak vuruşu ayrı bir acıydı. Kolları ateşe tutulmuş gibi yanıyor, kasları en ufak bir harekette bile isyan ediyordu. Ama bunları ona belli etmeyecekti. Bir robot gibi kollarıyla bacalarını sallıyor, soluk alıp veriyordu. Sonun da ayaklarının yere değdiğini hissederek o son birkaç metreyi de dizleri üzerinde emekleyerek geçti ve bembeyaz kumun üzerine sırtüstü yığılıp kaldı.

Bir saniye sonra Tor onun üzerindeydi. Salt kaslardan oluşan sert vücudu tüm soluğunun tükenmesine yol açacaktı neredeyse. Sacha yalnızca, «Bırak...» diyebilirdi. Hemen sonra kaba bir vahşinin sevişmeye susamış aç dudakları dudaklarına şiddetle yapışarak soluk almasına engel oldu. Sacha adamın altında, tıpkı yatak odasının da olduğu gibi, tamamiyle çaresiz bir biçimde yatıyordu. Bunu hatırlayınca Toru itmeye çalıştı. «Hayır... Tor... Dur...» diye inledi. Karşılık olarak Tor uzun saçlarını eline dolayarak onu daha da şiddetli öpmeye başladı.

Bir heyecan dalgası kaplamıştı Sacha'nın içini. İstememesine rağmen, Tor'un dokunduğu yerler ateş gibi yanıyor, vücudunda, beynine ihanet eden alevden diller dolaşıyordu. Vücutları birbirine kilitlendi. Adam soluk almak için başını kaldırına kadar öylece kaldılar. Ancak o zaman Sacha biraz toparlanarak gözlerini açıp derin bir soluk alabildi. Kendisini son, derece güçsüz hissediyordu. Ama bir elini kaldırarak ağzını kapatmayı başardı. Adam elini çekmeye çalışınca, «Lütfen Tor...» diye inledi. «Ne olursun ... Canım yanıyor...»

Tor doğruldu ve bir çekişte kendisiyle beraber onu da ayağa kaldırdı. Göğsü hızla kabarıp iniyordu. Boğuk bir sesle konuşmaya başladığı zaman Sacha, şivesindeki hafif bozukluğun daha da belirginleşmiş olduğunu fark etti. «Seni dövmek istiyorum,» diye homurdandı adam.

Sacha elini onunkinden kurtarıp bileğini ovuştururken, «Ama az önce yapmaya çalıştığın şey hiç de dövmeye benzemiyordu,» dedi. Sesi kuvvetle titriyordu. Tor parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirirken,

«Hayır,» diye hırladı. «Ama... Şimdi git giyin. Hemen...»

«Daha kurumadım ki,» demeye kalmadan Tor onu hızla çekerek elbiselerini bırakmış olduğu yere getirdi.. Kendi gömleğiyle espadrilleri, Sacha'nın giyeceklerinin yanında duruyordu. Sacha'nın havlusunu aldığı gibi ona fırlattı.

«Benimle konuşma,» dedi. «Cevap da verme. Yalnızca kurulan. Bu gece fazla ileri gittin. Eğer yeniden benimle uğraşmaya başlarsan, inan bana, seni doğduğuna pişman ederim.»

Sacha'nın kalp atışları yavaş yavaş doğal biçimine dönmeye başlamıştı. Saçlarını ve sırtını kuruladı. Bununla uğraşırken düşünme zorunluluğundan da kurtulmuş oluyordu. Bacaklarıyla ayaklarını kurulamak için eğildiği sırada dengesini kaybederek neredeyse yere yuvarlanacaktı. Güçlkle toparlandı ve pantolonunu alarak bacaklarına geçirdi.

Aynı anda şiddetle aksırdı ve titremeye başladı. Nedense hava hayli soğumuştur. Tor ona döndü.

«Mayonu çıkart. Yürüyecek uzun bir yol var önümüzde.»

«Sen buradayken olmaz.»

«Arkamı dönerim. Sen, dediğimi yap.»

Sacha yutkunarak kayaların arkasına geçip vücuduna yapışan ıslak mayosunu aceleyle çıkarttı. Adam sırtını ona dönmüş, tedirgin bir biçimde denizi seyrediyordu. Bluzuyla pantolonunu giydikten sonra ortaya çıktı.

«Hazırım,» dedi.

Tor ağır ağır döndü. «Öyleyse gidebiliriz.»

«Kurumak istemiyor musun?» diye sordu Sacha. Aslında aldırış ettiği yoktu. Yata ulaşmakta başarısızlığa uğramaktan doğan bir hayal kırık lığı içerisindeydi, o kadar. Hayal kırıklığı ve az önce, kumların üzerinde olanlardan ötürü giderek fazlalaşan bir üzüntü duygusu... Çünkü ar tık inkâr kabul etmeyen bir gerçek çıkmıştı ortaya. Aslında Tor bunu, kızı cezalandırmak için yapmıştı. Öpüşmek, gariptir ama Tor için ne dense bir tür fiziksel şiddet uygulamasıydı. Ne var ki, Sacha için bu davranış, Nigel'den ayrılmasıyla öldü sandığı bir şeyi canlandırmış olu yordu. Yeniden kadınlığının ve duygularının farkına varmıştı.

Adam, «Ben yürürken kurulanırım,» diye karşılık verdi. «Hadi, gel.» Sonra gömleğiyle ceketini alıp bıçağı, anahtarları ve cüzdanını cebine koydu. Saatini de takınca hazır olmuştu. Sacha ona baktı. Arkasından denize girmeye karar verdiği sırada Tor suda zarar görebilecek eşya larını çıkartmayı bile akıl edecek kadar zaman bulmuştu. Oysa onun yüzme bilmediğini sanmıştı. Ne affedilmez bir hataydı bu.

Havluyu Tor'a attıktan sonra kayalık yokuşu tırmanmaya başladı. Kısa bir süre sonra, elinde mayosu, yukarıya vardığı zaman soluğu kesilmemişti bile. Ama motosikleti almadıkları için yine de pişmandı.

Islak mayoyu çıkarttıktan sonra yeniden ısındığını hissetti. Eğer bacakları da eskisi kadar güçlü olsa, geriye dönüş pek de kötü sayılmayacaktı.

Ana caddeye yaklaştıkları zaman durmak zorunda kaldılar. Spor arabalar, lüks Rolls-Royce'lar, arkalarına karavan takılmış otomobiller, karanlığı bıçak gibi delen parlak ışıklarıyla en az yüz mil hız yaparak her iki yönden de yıldırım gibi geliyorlardı. Sacha, yanında hiç kımıldama dan duran adamın tüm varlığını benliğinde hissederek sessizce bekliyordu. Yorgunluğu hastalık derecesine ulaşmıştı. Bir ara, karşıya geçemeyecekmiş gibi bir korku kapladı içini.

Sonunda Tor, «Hadi, fırla,» diye bağırdı ve onu da peşinden çekerek caddenin ortasına kadar koştu. Burada yayaların durabileceği daracık bir şerit vardı. Hızla gelen bir Peugeot'yu da bekledikten sonra başlarına bir kaza gelmeden yolun öbür yakasına geçmeyi başardılar. Tor o zaman Sacha'nın kolunu bıraktı.

Eve döndükleri zaman garip bir şey oldu. Tor kapıyı sürgülerken yukarıdaki adamlardan biri sahanlığa çıkarak ona seslendi. Tor duraladı. Sonra havluyu Sacha'ya uzatarak, «Burada bekle,» dedi ve basamakları ikişer ikişer atlayarak yukarıya koştu. Hiç sesini çıkartmadan dinlemekteydi Sacha.

Önce konuşma sesleri duydu, sonra kapı kapandı. Bir şey işitmesi olanaksızdı artık. Ama garip olan şey, adamlardan birinin Sacha'ya, İngilizce konuşuyor gibi gelmiş olmasıydı. Oysa yukarıdakilerin hiçbiri bu dili bilmiyordu.

Hemen mutfağa geçerek biraz süt ısıttı. Sonra bir yumurta kırıp bunu çırpı ve ısınan sütle karıştırdı. Bitkinliğinin nedenlerinden biri de açlıktı kuşkusuz. Ne var ki, canı yemek yemek istemiyordu.

Mayosuyla havluyu suya attıktan sonra oturup süt-yumurta karışımını içti. Aynı zamanda da Tor'un aşağıya inmesini bekliyordu. Ama adamın bir türlü gelmediğini görünce yukarıya çıkıp yatağının üzerine kıvrıldı. Söylediğine uymadığı için onu yeniden kızdıracağına aldırış edemeyecek kadar yorgundu. Zaten şimdiki halinden daha da kötü olamazdı herhalde.

Uyandığı zaman nerede olduğunu anlayamadı. Gördüğü kâbustan ötürü hâlâ hıçkırıyordu. Yüzlerine baktığı zaman yok oluveren garip yaratıkların yaşadığı yabancı bir ülkede yolunu kaybetmişti. Rüya öylesine gerçek ve canlıydı ki yatakta oturarak ateş gibi yanan yüzünü avuçları arasına aldı. Çıldırıyor muydu yoksa?

Sonra olanları hatırladı. Aslında gerçek, gör düğü rüyadan da kötüydü. Dönüp az ilerdeki yatağa bir göz attı. Tor uzanmış, kendisini seyrediyordu. Sacha'nın uyandığını görünce, «Bir şey mi oldu?» dedi.

«Ha... Hayır...» diye kekeledi Sacha. Sonra onun ayağa kalkmak için yerinden kımıldadığını görünce, «Yapma...» diye inledi. «Ne olursun... Bırak beni...»

Tor birdenbire heykel gibi hareketsizleşti. «Sana dokunacak değildim,» diye mırıldandı. «Aşağıya inip bir içki getireceğim. İhtiyacın var. Deminden beri uykunda sayıklıyordun.»

«Aşağıya ben inerim. Daha iyi... Lütfen izin ver.»

«Peki. Kanyak, mutfak dolabında duruyor. Bir kadeh içersen sinirlerin yatışır.»

Sacha ışıkları yakarak yalınayak aşağıya indi. Saat dörttü. Hava hâlâ karanlıktı. Oturma odasından mutfağa doğru yürüdü ve... Aynı an da evin dışından gelen garip bir gürültüyle olduğu yerde sanki dondu kaldı. Ön kapı... Sürgüsü açık olan ön kapı yavaş yavaş aralanıyordu.

Avazı çıktığı kadar haykırarak Tor'u çağırma ya başladı. Aslında çok daha ilerde hatırlayacaktı bunu. Sonra da olanca hızıyla basamaklardan yukarı koştu.

Ama daha yolu yarılardan Tor göründü. Bir panter çevikliğiyle basamakları ikişer üçer atlayarak Sacha'nın yanına ulaştı ve önüne geçti. Böylece önünde geniş sayılabilecek bir hareket alanı oluşmuştu.

Tam o sırada artık iyice açılan kapıdan uzun boylu bir genç girdi içeri ye. Sonra, belirgin bir Amerikan şivesiyle, «Hello...» diye bağırdı. «Neden bütün ışıklar yanıyor? Yoksa beni mi arıyordunuz?»

Sacha yanı başından Tor'un Rusça küfür ettiğini duydu. Rusça, bilmiyordu, ama küfürün ne olduğunu bilirdi. Genç Amerikalı ise yukarıya kalkmış kaslarıyla kendisini süzüyordu. «Yoksa yanlış bir şey mi yaptım?» diye sordu. «Bir kont rol edeyim diye dışarıya çıkmıştım.»

«Yoo... Hiçbir şey yapmış değilsin,» dedi Tor. «Yalnızca Sacha'yı korkudan öldürecekten, hepsi o kadar. »

Sacha merdiven basamağına çöktü. Bacakları vücudunu ne aşağı ne de yukarı taşıyacak güce sahip olmadığına göre, oturulacak en uygun yer burasıydı herhalde. Duyduğunu sandığı İngilizce konuşmanın esrarı böylece çözülmüş oluyordu. Ama daha acil sorular hâlâ cevaplandırılmamıştı.

Amerikalı, «Kusura bakma şekerim,» dedi. Sonra Tor'a döndü. «Bizi tanıştırmayacak mı sın?»

Tor bakışlarını Sacha'ya dikmişti. «Sacha, bu Wayne O'Malley,» dedi ağır ağır. «Amerikalıdır. Wayne... Miss Sacha Donnelly...»

Amerikalı birkaç basamak çıkararak elini uzattı. Otuz yaşlarında vardı herhalde. Boyu nere deyse Tor kadar uzundu. Açık kumral kıvrıkcak saçları ve gülen gözleriyle hoş bir çocuğa benziyordu.

«Bu koşullar altında tanıştığımız için üz günüm şekerini,» dedi. «Bir sürü şeyi açıklamam gerekecekti zaten. Ama bunu sabahın dördünde yapacağımı doğrusu hiç ummamıştım.»

Tor, «Sabahın dördü gerçekten uygunsuz bir zaman,» diye onun sözünü kesti. «Sacha yorgun. Aslında hepimiz yorgunuz, öyle değil mi?»

Sacha, «Durun bir dakika,» diye atıldı. Korkuyla Tor'u çağırdığından bu yana ağzını ilk defa açıyordu. İki erkek de susarak hayretle ona döndüler. «Bana kalırsa, şimdi açıklama yapmak için en uygun zamandır,» dedi. «Eğer benim tekrar yatağıma döneceğimi sanıyorsanız...» Sözlerini tamamlamadan sustu.

Tor kaşlarını çatarak ona baktı. Bacaklarına soluk renkli şortunu geçirmişti. Beyaz tişörtü, omuzlarını olduğundan daha da geniş gösteri yordu. Yalınayaktı. Sacha, 'çığığımı duyunca ayakkabılarını giyecek vakit bulamadı herhalde' diye düşündü.

Tor, «Gel şu iskemleye otur,» dedi sonunda. «Bir kanyağa ihtiyacın var. O merdivende oturmakta devam edersen soğuk alacaksın.» Kolunu tutarak onu ayağa kaldırdı.

Koltuğa oturunca, Tor mutfağa geçerek az sonra bir şişe kanyak ve üç kadehle döndü. Hiç konuşmadan içkiyi kadehlere koydu. O bunları ya parken Sacha da elleri dizinde sessizce oturuyor, daha nelere katlanması gerektiğini, ayrıca bunlara dayanıp dayanamayacağını düşünüyordu. Adam yarı yarıya amber rengi içkiyle dolu kadehi uzattığı zaman usulca, «Ben bu kadar istemem,» diye itiraz etti.

«İstersin. Sana bir zararı dokunmaz.» Sonra onun inatçı bakışlarla başını kaldırdığını görünce, «Lütfen Sacha,» diye ekledi. Artık öfkeli görünmüyordu.

Gözlerindeki öfke silinip gitmişti. Aksine nazik bir hali vardı. Dağınık saçları, uzamış olan sakalın daha da esmerleştirdiği yüzü Sacha'nın yüreğinin bir başka türlü atmasına yol açıyordu.

O sırada Wayne, «Şerefine Sacha,» diye kadehini kaldırdı. «Senni bu isimle çağırabilir miyim? Aslında kendimi seninle son derece içli dışlı hissediyorum. Açıklamam gereken bir şey var. Sözünü uzatmayacağım, çünkü neredeyse sabah olacak. Oysa ayrıntılara daha sonra da girebiliriz. Kısaca, pasaportun bende ve de geri getirdim. Bunu yürüttüğümüz için üzgünüm, ama senin, söylediğin kişi olduğunu araştırabilmemiz için zorunluyduk.»

Sacha Amerikalıyı hiç konuşmadan uzun uzun süzdü. Duydukları daha hiçbir şey ifade etmiyordu.

«Burada kalan o yaşlı adam yüzünden mi uğraşıyorsunuz?» diye mırıldandı. «Adı neydi?» Tor'a döndü. «Serge mi demiştin?»

Tor başını salladı. «Evet, ama adı Serge değil,» diye devam etti VWayne. «Aslında Igor Maievsky.. Profesör Maievsky... On gün önce taraf değiştirerek...»

Ama Sacha artık söylenenleri dinlemiyordu. O yüzü nerede gördüğünü sonunda hatırlamıştı. Önemli bir Rus kimyagerinin, Doğu Berlin'deki toplantı sırasında yok olduğunu gazeteler bir hafta kadar önce yazmışlardı daha. Adamın nerede olduğunu kimsecikler bilmiyordu. Sacha artık her şeyi yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

Bu sırada VWayne, «Tor'la Janos onu burada saklıyorlardı,» diye devam etti. «Yalnız Janos bir gün atlamış. Duşa girdiği bir sırada yaşlı Profesör puro sipariş etmek için Tor'un peşin den dışarı çıkmış. İşte o zaman karşılaşmışsınız.»

Sacha dinlerken yalnızca bir yudum kanyak içmişti. Birden odanın, çevresinde dönmeye başladığını sandı ve kadehi aceleyle masanın üzerine koydu. VWayne'in sesi artık çok uzaklardan belli belirsiz geliyordu. Kulakları giderek daha kuvvetli uğuldamaya başladı.

Bir ara, «Bayıldı...» diye bağırdığını işitti. Ama aslında bayıl mamıştı daha. Daha doğrusu, son duyduğu o kelime oldu.

Kendine geldiği zaman yumuşak ve soğuk bir şeyin yüzüne süründüğünü hissetti. Tor elindeki ıslak bir bez parçasıyla yüzünü siliyordu. Bunu iterek başını çevirdi ve içinden adamın gidip kendisini yalnız bırakmasını diledi. Gözleri dolu doluydu.

Tor usulca, «Sacha,» diye fısıldadı. «Kendine geldin mi?»

Sacha karşılık vermeyince uzanıp avuçları içerisine aldığı yüzünü kendisine çevirdi. «Az önce bayıldın. Biz de seni yatağına yatırdık. İstedığın bir şey var mı?»

Sacha, 'hayır' anlamında başını sallayınca ayağa kalktı. «Ben gidiyorum,» dedi. «Sen şimdi iyi bir uyku çek.» Sonra dışarı çıktı. Sacha hiç kıılmadan büyük bir sessizlik içerisinde yatıyordu. Öylesine yorgundu ki düşünmek bile güç geliyordu kendisine. Ama tek bir şey açık ve kesindi.

Tor'un adi bir suçlu olmadığı anlaşılıyordu. Tor'un ve ötekilerin. Şaşırtıcı bir hızla her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Birden Tor'un dudaklarının kendisinininkilere dokunduğunu hatırlayarak o aşk dolu sıcaklık yeniden içini kapladı. Ve bu anı ile dalıp uyudu.

Beşi birden oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Janos, hiç de Sacha'nın ilk gördüğünde korktuğu gibi kötü bir insan değildi. Tor'la VWayne yeni topladıkları mantarlarla birlikte jambon ve yumurta pişiriyorlardı. Hiçbir şeye elini sürmesi ne izin vermedikleri için Sacha bir kraliçe gibi masanın başına kurulmuştu.

Yanında oturan yaşlı profesör ne söylese, Tor bunu hemen Sacha'ya çevirmekteydi. Nasıl da bambaşka bir ortam oluşmuştu birdenbire. Daha bir gün önce sine kadar dayanılmaz bir gerginlik süregeliyordu. Artık bunun yerini huzur ve hatta mutlu kahkahalar almıştı.

Kahvaltı bittikten sonra "VWayne, «Biraz sonra seninle yürüyüşe çıkabilir miyiz?» diye sordu. «Birçok şeyleri açıklamam gerek. Tor ise senin ona inanmayacağını düşünüyor.»

Ocak başından kendilerine doğru bir şey söylemek istercesine dönen Tor'a göz kırptı. Bunun üzerine ağzını sıkı sıkı kapatan Tor da yalnızca çarpık bir gülümsemeyle yetindi.

Bunların farkına varmayan Sacha, «Pek tabii,» diye karşılık verdi. «Ama önce gidip yatağımı toplamam gerek. Uzun sürmez.»

Yatağı toplamış, tam örtüleri düzeltirken kapının vurulduğunu işitti. Tor'du bu. «İçeri girebilir miyim?» diye soruyordu.

«Tabii, gel.»

Tor kapıyı arkasından sıkıca kapattıktan sonra, «Dün gece yaptığım için af dilemeye geldim.» dedi. «Hani plajda...»

«Oh...» Sacha bakışlarını aceleyle başka bir yöne çevirdi. Akli karışmıştı. «Hiç... Hiç önemli değil,» diye kekeledi.

«Hayır, önemli.» Yaklaşarak hafifçe koluna dokundu. «Çok kötü davrandım. Aslında fazlasıyla öfkeliydim, ama bu bir mazeret olamaz, biliyorum.»

«Neden kimseye bir şey söylemem gerektiğini şimdi çok iyi anlıyorum. Eğer işin başının da bana biraz açıklasaydın.»

«Doğru, ama bunu yapamazdık, Seni tanıyı yorduk, biliyorsun. Kimliğinden habersizdik. Emin olmamız gerekiyordu. Ve gerçeği tümüyle öğrenene kadar seni gözetlemem şarttı. İşte bu nedenle,» Kendi

yatağını işaret etti, «Burada kaldım. Bu, senin için de hiç kolay olmadı, biliyorum. Ama artık her şey sona erdi. Bu gece huzur içerisinde uyuyabilirsin.»

Sacha kaçınılmaz soruyu sorarken soluğunun adeta duracakmış gibi yavaşladığını hissetti. «Sen ne zaman gideceksin Tor?»

Tor omuzlarını silketti. «En kısa süre içerisinde. Ondan sonra tatiline başlar, canın ne isterse yapabilirsin.»

«Anlıyorum,» diye mırıldandı Sacha. Kalbinin derinliklerindeki ona nasıl söyleyebilirdi? Tek başına geçirilecek bir tatil, gerçekleşmesi istenilenlerin gölgesi bile olamazdı. Bir sızı, daha doğrusu bir acı hissediyordu içinde. Ama hiçbir şey söyleyemedi. Yalnızca, «Pekâlâ,» diye fısıldadı. «En iyisi, günlük işlerime devam edeyim. Hazırladığın o nefis kahvaltıya karşılık, senin yatağını da yapacağım. Elimden bundan fazlası gelmiyor.»

«Teşekkür ederim Sacha. Haa... Az kaldı unutuyordum. Mayonla havlunu dışarıya astım. Dün gece onları suyun içerisinde bırakmışsın.»

«Unutmuşum. Sağol.»

Odanın içerisini, adeta nabız gibi atan bir gerginlik doldurmaya başlamıştı. Sacha buna dayanamayacağını hissediyordu. Bakışlarını Tor'a çevirdi. O da bu ortamın farkındaydı. Yüzün den', gözlerinden belli olan duygular çevreye yayılıyor, her ikisini de kavırıyordu. Sacha gözlerini yumarak eliyle alnını sıktı. «Yorgun mu sun?» diye sordu Tor.

«Evet, biraz. İyi bir uyku uyursam, eski halime kavuşurum.»

«Doğru. Zaten ben de aynı durumdayım.» Hafifçe gülümsedi. «Artık gitsem iyi olacak herhalde. Alışveriş edeceğim. İstedüğün bir şey var mı?»

Sacha birden önemli bir şey hatırladı. «Evet. Geldiğimi bir türlü babama haber veremedim. Acaba... Bir telgraf çekebilir misin?»

«Pek tabii. İstediklerini yaz. Ben bunu gönderirim. Acele etmene gerek yok. Önce tavuklara yem vereceğim.»

VWayne'le birlikte Madam Cassel'in kulübesi ne kadar yürüdüler. Tavuklar, az önce Tor'un kendileri için serpmiş olduğu yemleri gagalıyorlardı. Bu arada Sacha, adamın anlattıklarını büyük bir dikkatle dinlemekteydi. İnanılmayacak kadar ilginç şeylerdi bunlar.

«Anlıyorsun ya Sacha,» diye Wayne devam etti. «Her yönüyle bu-çok sıkı bir harekâttı. Maievsky'nin konferans için Doğu Berlin'e gittikten sonra iltica edeceği hakkında söylentiler çalınmıştı kulağımıza. Böyle bir girişimde bulunduğu takdirde, bizim de bu yandan hemen harekete geçmemiz gerekiyordu. Sonunda profesör bu isteğini gerçekleştirdi. Bunu nasıl yaptığını açık lamam olanaksız.

Çünkü aynı yöntem, keşfedilene kadar daha defalarca kullanılabilir. Yalnızca, bir hafta kadar önce Marsilya'ya vardığını ve doğrudan doğruya buraya getirildiğini söyleyebilirim.» Sacha'ya bir sigara uzatıp kendisi ninkiyle birlikte yaktıktan' sonra, «Tor'la Janos baş muhafızlardır,» diye sözlerini bitirdi. «Ama Tor daha çok, üç dili birden konuşabildiği için burada bulunuyor. Onun yarı Fransız olduğunu biliyorsun tabii.»

Sacha'nın bundan haberi yoktu aslında. Ancak hiç sesini çıkartmadı. Wayne, «Ben, profesörü Amerika'ya götürmek için buradayım,» dedi. «Tor'un görevi o zaman bitecek. Yalnızca Janos bizimle geliyor.»

Sacha soracağı şeyin zamanı geldiğine karar vererek, «Ya Tor?..» diye atıldı. «O ne yapacak?»

Wayne sırttı. «Lokantasına geri dönecek. Loire vadisinde, yaptığı nefis yemeklerden ötürü sürekli madalya kazanan o ünlü lokantalardan birinin sahibidir aslında. Buraya beş yıl kadar önce gelmişti. Bu nedenle artık Rus'dan çok Fransızdır.»

Sigarasının külünü yere silkerek devam etti.

«O yokken lokantayı karısı yönetiyor. Çünkü burası, gideceğin tarihten günlerce önce yer ayrılması gereken lokantalardan biri.»

Wayne konuşmasına devam ediyordu ama Sacha'nın hiçbir şey işittiği yoktu artık. Demek Tor evliydi? Evli olmaması için ne neden vardı zaten? En az otuz yaşlarında gösteriyordu. Bu kadar da yakışıklı olduğuna göre, söylenilende hiç de garip bir yan bulunamazdı. Ama bütün bunlara rağmen, ağzı ve gırtlığı kupkuru kesilmişti. Kalbinin bulunduğu yerde ise bir kaya parçası vardı artık. Bu çok garip bir şeydi. Çünkü hâlâ çarpmasına devam ediyordu.

Elinden geldiği kadar doğal olmasına çaba gösterdiği bir sesle, «Onun evli olduğunu bilmiyordum,» dedi.

«Evlidir. Hattâ iki de çocuğu var. Gerçi onları hiç görmedim. Ama böyle şeyler duyulur, bilirsin.»

Demek Tor, üstelik babaydı da. Hiç olmazsa Nigel'in çocukları yoktu. Yine de her iki durum birbirinin aynıydı.

Zaten gerçeği şimdi, önüne geçilmesi olanaksız bir yanlışlık yapmadan öğrenmiş elması çok daha iyi değil miydi? Doğal görünmek için olağanüstü bir çaba harcarken hafifçe gülümsemeyi bile başardı.

Sonra, «Söylesene,» dedi, «La Valais, geceleri gözetleniyor muydu? Bir gece sabaha karşı bahçeye çıktığımızda içimde bir duygu...»

«İlerdeki çiftliğin çevresinde kamp yapan iki adamımız var. Çoğu zaman onlar dürbün, Tor da telsiz radyo ile...»

Sacha tam yerinde başını sallayıp gerektiğinde de gülümseyerek adamı dinliyordu. Ama hissettiği acı dayanılamayacak kadar güçlüydü.

Buraya Nigel'i unutmak için gelmiş ve büyük bir başarı göstererek istediğini elde etmişti. Bütün sorun, şimdi eve, kalbinde bir başka ve değişik acıyla dönüyor olmasıydı. Ne kadar komik bir durumdu bu. «Demek tam o sırada buraya gelmemiş ve Serge'i, yani profesörü demek istiyorum, görmemiş olsaydım, bunların hiçbiri ger çöklemeyecekti,» diye mırıldandı.

«Çok doğru. Oh, gerçi seni bir süre her olası lığa karşı izletirdik, ama pek o kadar da önemsemezdik. Aslında sen yalnızca şanssızmışsın. Tor'dan edindiğim... Öh... İzlenime göre, bir kaç defa... Şey... Kaçmak istemişsin galiba?»

Sacha, onun bu utangaç tavrına içinden gelerek gülümsedi. Sonra, «Tam olarak sana ne anlattı?» diye sordu. Wayne yeniden sırttı.

«Söylemem. Kimseyi kimseye çekiştirmekten hoşlanmam zaten. Hele Tor gibilerle dalaşmak hiç işime gelmez. Onları kendi yanımda görmeyi tercih ederim.»

«Lütfen anlat. Kimseye bir şey açıklamam.»

Wayne omuzlarını silkerek gülümsedi. «Öteki anlattığı şeylerle birlikte, bu kadar ince görünümüne rağmen inanılmayacak kadar güçlü ve azimli olduğunu söyledi.»

Sacha, bütün öğrendiklerinden sonra, neden hâlâ bazı şeyleri bilmek istediğini anlayamıyordu. Tor'un söylediği ya da yaptığı şeyler ne diye ilgisini çekmeliydi? «Herhalde kalın bir odunla kafasına vurup onu bayıltmak istediğimi anlatmak istemiş,» diye mırıldandı. «Ama zaten isabet ettirememiştim.»

VWayne büyük bir hayranlıkla onu süzdü. «Kutsal inekler aşkına... Olamaz...» Hafif bir ısıklık çaldı. «İddiaya girerim ki iyice çıldırmıştır. Yerinde olmak istemezdim.»

«Bunu yapan bir erkek olsaydı onu öldürebilirdim, dedi.»

«Doğrudur. Bir mermer plakayı, elinin keskin yanıyla parçaladığını kaç defa gördüm. Şey... Hiç korkmadın mı?»

Sacha bir an duraladıktan sonra, «Evet,» diye kabul etti. «Ama ilk zamanlar... Yine de uğraşip kaçmam gerekiyordu, anlamıyor musun?»

«Çok iyi anlıyorum şekerim. Sen... Biliyor musun, sen müthiş bir kızsın.» Doğal bir tavırla koluna girdi. «Hadi, artık dönelim. Tor'un kıskanması hiç işime gelmez.»

Sacha aldırılmaz bir tavırla, «Pek sanmıyorum,» diye karşılık verdi. «Aslında birbirimizden hoşlanıyor sayılmayız. Hem zaten o evli bir erkek.» .

«Evet, öyle. Ama, her neyse... Hadi gel şekerim.» .

Eve döndükleri zaman Tor'un alışveriş etmeye gittiğini öğrenen Sacha sevindi. Bu şekilde, kendini hazırlamak için yeteri kadar zaman kazanmış oluyordu. Çünkü duygularını anlamaması için çok doğal ve dostça davranıp hiçbir şey belli etmemeye çalışacaktı.

Hatta gidişinden bir iki gün sonra Onu unutabilirdi de. Ama için den bir şey, bunun hiç de sandığı gibi olmayacağını haykırıyordu.

Tor eli kolu dolu dönünce, Sacha'yı mutfakta yalnız başına yakalayarak ona bir paket uzat ti. «Senin için Sacha,» dedi ve hafifçe eğildi. Dünyadaki en doğal davranış biçimiydi bu Tor için.

Sacha şaşkınlığını gizleyerek bunu dikkatle tuttu. «Teşekkür ederim,» dedi, Paket hayli ağırdı. «Hemen şimdi açabilir miyim?»

Adam, «Pek tabii,» diye gülümsedi. Sacha, kalbinin çok daha hızlı atmaya başladığını hissediyordu. Mahsustan mı böyle davranmıştı acaba? Üzerindeki etkisinin farkında değil miydi?

İskemleye oturarak iyice sarmalanmış paketi açmaya başladı. Sonunda, küçük bir kutunun içerisine konulmuş, mille-fiore adıyla bilinen son derece ince ve nefis cam bir küp çıktı içeri sinden. Bu, uçmamaları için kâğıt destelerinin üzerine konulan ağırlık verici bir süs eşyasıydı. Tam ortasında, tek yapraklı harika bir gül duruyordu. Sonsuza kadar orada tutsak olarak yaşayacak inanılmaz güzellikte bir gül.

«Çok güzel bir şey bu,» diye fısıldadı. «Teşekkür ederim Tor.»

Ağlamamalıydı. Hiçbir şekilde ağlamaması gerekiyordu. Aksine gülümsedi. Ama adamın bakışı vücudundaki olanca kanın yüzüne hücum etmesine neden olunca, gözlerini hediyesi ne çevirdi hemen. «Gidip bunu güvenli bir yere saklayayım,» dedi. «Kırılmasını istemem. İzinle.»

Yürüdü. Geçebilmesi için doğal olarak Tor'un yana çekilip yol vermesi gerekiyordu, ama böyle yapmayınca vücutları birbirine değdi. Bir an da içine yayılan sızı marnlamayacak kadar güçlüydü.

Odasına kapanıp kapıyı da örttükten sonra kararını verdi. Geri kalan zaman süreci içerisin de elinden geldiği kadar Tor'la yalnız kalma maya çalışacaktı. Bunun nedenini anlayamazsa, kendi bilirdi. Tor gibi evli bir erkeğin kendisine yaptıklarından zevk alabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Hiçbir suçluluk duygusu hissetmiyor muydu acaba? Belki de böyle şeyler Tor için önemli değildi. Fransızlardan çoğunlukla yaramaz ve çapkın kocalar çıkardı. Uzun süre ir burada yaşadığı için yarı yarıya Fransızlaşmış olan Tor da belki öyle bir karaktere sahip olmuştu.

Odada işini bitirdikten sonra arabasına giderek tuvaleriyle boyalarını aldı. Daha önceden bir mutfak iskemlesi ve bir tepsi yardımıyla resim sehпасı yapmaya karar vermişti. Mutfaktan oturma odasına bunları taşıırken merdivenlerden inen Wayne ile karşılaştı.

«Merhaba,» dedi Wayne. Sonra, «Heey...» diye güldü. «Dur da sana yardım edeyim.» İskemleyle tepsiyi elinden alırken sordu, «Nereye götürüyorsun bunları?»

«Öndeki bahçeye. Herkes nerelerde?»

«Yukarıdalar. Son planlar üzerinde çalışıyorlar. Ya bu gece, ya da yarın sabah erkenden hareket edilecek.»

«Oh, anlıyorum.»

Bundan böyle Tor'u göremeyecekti. Korkunç bir şeydi bu. Ama başka seçeneği olmadığı için dayanmak zorundaydı.

Bu sırada Wayne taşıdiklarını, boyaların yanına getirmişti. «İşte...» diye mırıldandı. «Sehpanı kurmamı ister misin?»

Sacha gülümsedi. «Bunu düşündüğümü nereden anladın?»

«Boşu boşuna, 'akıllı O'Malley' demiyorlar bana, şekerim. İyi ama sen neyin üzerine oturacaksın?»

«Oh, önemli değil. Oturma odasındaki daha küçük iskemlelerden birisi olabilir. Gidip alayım.»

İçeri girdiği sırada Tor merdivenlerden iniyordu. Sacha'nın başını kaldırdığını görünce, «Yarın sabah senin arabanı alabilir miyim?» diye sordu.

«Madam Cassel'i buraya getirmek istiyorum da.»

«Pek tabii. Ama ona ne anlatacağın? Burada bir iki hafta daha kalacağını söylemişsin yanılmıyorsam.»

«Doğru. Yine de daha önce gidebileceğimizden söz etmiştim aslında. Böyle yaptığımız takdirde de, tavukların aç kalmamaları için kendisine durumu haber verecektim. Merak etme. Kayıp mektubun nasıl başkasiyla karıştığını' ve senin bu nedenle geldiğini ona açıklarım.»

Her şeyi bir anda ayarlayabiliyor^ diye acı acı aklından geçirdi Sacha. Budala bir İngiliz kızının kendisine âşık olmasını önleyebilmekten başka... Keşke ilk başlarda olduğu gibi ondan nefret edebilseydi. Her şey çok daha kolaylaşacaktı o zaman. Ama artık nefret etmiyordu. Hem belki ilk zamanlarda da etmemişti. İlk karşılaşmalarında üzerinde yarattığı etkiyi her zaman hatırlayacak, arabasının önünde bir dev gibi yükselerek gülümseyen bu olağanüstü yakışıklı ada mı asla unutamayacaktı. Asla...

Sacha günün geri kalan bölümünü bahçede, evin resmini yapmakla geçirdi. Önce güneş al tında, sonra da çam ağaçlarının gölgesinde. Böylesi daha iyiydi. Hem de çok daha güvenliydi kuşkusuz. Hatta öğle yemeği için bile içeri girmeyip bahçede sandviç atıştırdı. Bırak, adamlar kendi aralarında konuşup plan hazırlasınlar, diye düşünüyordu.

Akşamın alacakaranlığı çökünce, istemeye istemeye içeri girmek zorunda kaldı. Artık resim yapmaya olanak yoktu. Adamların masa başın da poker oynadıklarını gördü. Ve bu küçük gruptan ayrıldığı için üzerine birden garip bir yalnızlık duygusu çöktüğünü hissetti.

Onun geldiğini gören Torla Wayne ayağa kalkmak için davrandılar. «Lütfen rahatsız olmayın,» dedi Sacha. «Bir köşeye oturup sizleri seyredeceğim.»

Tor, «Sen de oynamak ister misin?» diye sordu.

«Hayır. Kâğıt oyunlarında ben her zaman kaybederim; Seyredeyim, daha iyi.»

Mutfaktan, pişen bir yemeğin kokulan geliyordu. Islak tuvallerle boyaları, ayakaltında durmasınlar diye köşedeki masanın üzerine bıraktı. Sonra birden aklına müthiş bir şey geldi. Buradakilerin hepsi yarın gidiyordu. Tor'un dışında.

Yani yarın sabahtan itibaren bu koca evde, Torla yalnız başına kalacaktı...

A L T I N C I BÖLÜM

Akşam yemeğinden sonra, Wayne bir ara ortadan yok oldu. Az sonra aşağı indiğinde elinde kocaman, modern bir transistorlu radyo vardı. Daha doğrusu radyoya benzeyen bir aygıt... Buna olağan bir hava vermek için birtakım kadranlar eklemişlerdi. Heyecanla, «Tamamdır,» diye bağırdı. «Gece yarısı hazır olunacak. Tor, onlara söyler misin?»

Bunu, Rusça yapılan kısa bir konuşma izledi. Sonra Tor kanyak şişesini ortaya çıkartınca birer kadeh içtiler. Oda puro ve sigara dumanlarıyla göz gözü görmez bir hal almıştı. Sacha ise uykusunun geldiğini hissediyordu. Ama bir süre sonra gidecek olan üç adama güle güle diyebilmek için uyumamaya kararlıydı. İyice kıvrıldı oturduğu koltuğun üzerine. Bir iki defa esnedi. Adamlar kendi aralarında konuşuyorlardı. Ama nedense sesleri giderek hafifliyordu. Yoğun sigara dumanı, lambanın çevresinde ağır ağır dalgalanmaktaydı. 'Tıpkı bir film sahnesi gibi diye düşündü Sacha.'Ve benim de bir rolüm var'

Birden kolunun hafifçe dürtüldüğünü hissederek korkuyla gözlerini açtı. Wayne'di bu. Hayretle, «Ne oluyor?» diye söylendi.

«Artık gidiyoruz şekerim. Saat neredeyse on iki.»

Sacha aceleyle doğruldu. Gözlerini kırıştırırken, «Bağışlayın,» dedi. «Müthiş yorgun olmalıyım. Öylece kalmışım burada.»

Wayne sırttı. «Farkındayım. Hepimiz zaman zaman böyle oluruz. Aslında o kadar güzel uyuyordun ki. Horlaya horlaya...»

Sacha dehşetle, «Horlamıyordum, değil mi?» diye yerinden sıçradı.

Wayne güldü. «Yok canım. Yalnızca şaka ediyorum. Varlığınla, yokluğun belli bile değildi.»

Odada yalnızca ikisinin bulunduğunu gören Sacha merakla çevresine bakındı. Onun ne düşündüğünü anlayan Wayne, «Arkadaşlar eşyalarını topluyorlar,» dedi. «Bana bakma... Ben aşağı yukarı hiçbir şey almam yolculuk ederken. Yalnızca üzerimdekiler, o kadar.»

Gürültüyü tam o sırada işittiler. Sacha'nın içine garip bir heyecan dalgası yayılmıştı. Wayne ayağa kalktı. «İşte geldi sanırım. Hadi, sen de seyret.»

O güne kadar hiç yaklaşan bir helikopter görmemişti Sacha. Keşke bu görüntüleri resimleyecek bir fotoğraf makinem olsaydı, diye geçirdi aklından. Yoksa babası kendisine asla inanmazdı. La Valars'ın ön bahçesinde bir helikopter...

Helikopterin pervanesi giderek yavaşlayıp sonunda durduğu zaman adamlar da merdivenler den iniyorlardı. Tor kapıyı açarak dışarıya doğru el salladı, sonra profesörle Janos'a dönerek Rusça bir şeyler söyledi.

Profesör Sacha'ya yaklaştı,,elini uzattı. «Güle güle!..» dedi Sacha yavaşça. «İyi yolculuklar dilerim.»

Yaşlı adam belki de ne söylenildiğini anlamıştı. Karşılık veremedi tabii, ama gülümsüyordu. Janos hararetle Sacha'nın elini sıkıp sonra da eğildi. Wayne ise onu hafifçe kucakladı. «Tek rar görüşelim Sacha. Şey... Pasaportunu aldın mı?»

Tor, «Pasaport yukarıda,» dedi. «Az sonra Sacha'ya vereceğim.»

Genç kız kapının eşiğinde durarak siyah gölgelerin helikoptere doğru ilerleyişlerini izledi. Helikopterin kabinindeki ölgün ışık, pilotu bir siluet halinde belli ediyordu. Tor adamlara yardım etmek için yanlarına yaklaştı. Son defa bir birleriyle tokalaştılar. Sonra iki büküm eğilerek güçlü motorların çalışmasıyla dönmeye başla yan pervanenin etki alanından dışarıya koştu. Helikopter hızla yükseldi ye tıpkı dev bir sivrisinek gibi uzaklaştı.

Her şey bitmişti artık. Gitmişlerdi. Sacha büyük bir üzüntü duydu. Tor'un koşarak geldiğini görünce de içeriye girdi. Onunla yalnız kalma maya karar vermişti, ama bu koşullar altında kararını uygulaması biraz güç olacaktı galiba.

Vakit gece yarısını geçtiğine göre, pazartesi günü başlamış oluyordu artık. Bu, Sacha'nın tatilinin ilk pazartesisiydi. Daha önce söyleseler Sacha böyle olacağına asla inanmazdı.

İçeri giren Tor kapıyı sürgüledikten sonra, «Bir içki ister misin?» diye sordu.

«Hayır, teşekkürler. Çok yorgunum. Hemen gidip yatacağım.»

«Nasıl istersen. İyi geceler Sacha,»

«İyi geceler Tor.»

Tor diğerlerini yolcu ettikten sonra sanki uzun bir sarhoşluktan ayılmış gibiydi. Uykuya ihtiyacı varmışçasına yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında koyu gölgeler belirmiş, burun kenarlarından ağzının yanlarına doğru çizgiler uzamıştı.

Sacha ağır ağır merdivenleri çıkmaya başladı. Az sonra duşunu almış, hiç ses çıkartmadan dikkatle kapısının sürgüsünü sürüyordu.

Uyandığı zaman vakit çok geç olmuştu. Bunu, pencereden giren güneş ışınlarının aydınlattığı yerden anladı. Sonra gerinerek saatine uzandı. Onu geçiyordu.

Tuvalet masasının önündeki iskemleye oturarak lekeli aynanın karşısında saçlarını fırçala maya başladı. Gülünç bir şeydi bu. Aşk denilemezdi. Çok heyecanlı ve de aşırı tecrübeli bir Slav Romeo'suna duyulan geçici duygulardan başka bir şey olması olanaksızdı. Ve bunun ne kadar çabuk üstesinden gelirse, o kadar iyiydi kendi için.

Acıdan gözleri yaşarana kadar saçlarını fırçaladı. Tam dudaklarını boyarken, dar yoldan yansıyan araba gürültüsüyle yerinden fırlayarak pencereye koştu. Eğer gelen herhangi bir düşmansa hemen' Tor'u çağıracaktı tabii. Ama hayretle bunun kendi Citroen'i olduğunu gördü. Tabii... Madam Cassel'i getirecekti ya...

İşte, neredeyse Marie teyzesi kadar iyi tanıdığı şişman kadının arabadan inmesine yardım ediyordu. Az sonra yan yana, eve doğru yürümeye başlamışlardı.

Sacha hızla aşağı koşarak kadını kapıda karşılayıp şişman vücudunu büyük bir güçle kucakladı. «Madam ...» diye söyleniyordu bir yandan da. «Sizi gördüğüme öyle sevindim ki.»

«Ben de çok sevindim çocuğum. Ne var?.. Neler oluyor??...»

Tor elinde kadının bavuluyla kapı eşiğinde duruyordu. Konuşma bu aşamaya gelince ilerleyerek, «Madam'a, o mektup karışıklığını açıklıyordum,» dedi. Fransızca konuşmaya başlamıştı. «Ama bütün bunları sonunda çözümledik. Nice'de oturan bir dostumuz bizi villasına davet etti. Artık burası tümüyle sizin Miss Donnelly.»

Sacha inanmaz bakışlarla adamı süzüyordu. Bütün bunları bir solukta nasıl da sıralayıvermişti. Ama ne de olsa eskiden beri yalan söylemeye alışık olmalıydı. Çok uzun zamandan beri...

Madam Cassel, «Ama mösyö, karınız...» diyecek OLDU «O burada değil mi?»

Tor zarif bir biçimde omuzlarını silktilti. «Hayır, karım bavullarla birlikte gitti. Benim bazı özel eşyalarımı toplamam gerek, anlarsınız ya. Son a ben de yola çıkacağım. Ama gitmeden önce Miss Donnelly'ye, tavuklara da tabii, bakabilmeniz için sağ ve esen olarak geri döndüğünüzden emin olmalıydım.»

Küçük çocuklara özgü bir saflıkla gülümsedi. Sonra kadının valizini salladı. «Bunu taşımama izin verir misiniz madam? Zaten anahtarınız da bende.»

«Tabii, tabii... Çok teşekkür ederim. Benim için ne büyük bir sürpriz oldu. Seninle ilgilenebilmek için hemen döneceğim Sacha.»

«Oh, hayır madam. Lütfen bana hiç aldırmayın. Bu sabah gereği yok. Birkaç saat kadar resim yapmak istiyorum. Hepsi o kadar.»

«Nasıl istersen, güzelim,» dedi Madam Cassel. Aslında eve döndüğü bu ilk sabah, kendiışlerini yapacak zaman bulduğu için bundan hoşnut bile kalmıştı, Belki de Sacha'yı ortada bırakmasını açıklayabilecek birkaç mantıklı neden aramak istiyordu. Sacha, karmakarışık duygularla kadının uzaklaşmasını izledi.

Mutfakta kahve hazırlarken Tor döndü. Bir kaç saniye kadar onu kapıdan seyrettikten sonra, «Madam Cassel geri geldi,» dedi. «Artık ben de gidebilirim.»

«Yani Madam Cassel gelmeseydi, gitmeyecek miydin?»

«Hayır. Seni yalnız bırakamazdım.»

«Ben aslında her işimi kendim yapabilirim Tor.»

Konuşurken, adamın yüzünü görürüm korkusuyla arkasına dönmüyordu. Tor, «Sorun bu değil, sanırım,» dedi. «Tatilin için geldiğin zaman onu burada bulacağını umuyordun. İşte artık Madam Cassel gerçekten burada.»

Sacha sonunda ona bakmayı başarmıştı. «Evet,» diye karşılık verdi. «Birkaç gün geç de olsa, artık gerçekten burada. Sen eşyalarını hazırlayacak mısın?»

«Gerek yok. Hepsi toplandı, motosikletin arkasında duruyor. Al, işte anahtarların... Frejus'da arabaya benzin de koydum.» Ağır ağır ona doğru yürüdü.

«Sacha... Seni tekrar görmek istiyorum. Lütfen... Yarın gelebilir miyim?»

Sacha, «Evine dönmen gerektiğini sanıyordum,» diye karşılık verdi. Bir yandan da keşke gerçeği şimdi söylese bari diye düşünüyordu. Buna bile razıydı. Bir söylese...

Ama Tor, «Önce Cannes'da biraz tatil yapa çağım,» dedi aksine. «Aceleyle eve dönmem için herhangi bir neden yok.»

Kalbinin sanki donduğunu hissetti Sacha. Anahtarları alarak elbisesinin cebine attı. Sonra, söyleyecekleri çok kırıcı olduğu için dikkatle konuştu.

«Hayır Tor. Ne yarın, ne de bir başka gün gelebilirsin. Seni bir daha görmek istemiyorum.»

Adamın yüzü gerildi. «Nedenini sorabilir miyim?» '

«Çünkü artık bitti. Her şey sona erdi. Her şey...» Elleriyle çevresini işaret etti. «Bunlar, bundan böyle gerçek değiller. Hepsi gitti: Ve ar tık sen de gidebilirsin. Ben de, daha önce tasarlamış olduğum gibi tatilime başlayacağım. Sen, planlarımın zaten içerisinde değildin. Geldiğim zaman da yoktun, şimdi de olmamalısin.»

Bu sözleri söylemek için büyük bir güç harcamıştı. Biriken yaşlar gözlerini yakıyor, ama o olağanüstü bir çabayla bunların akmasını önlüyordu.

Sacha konuşurken adamın yüzü değişti -Hele gözleri... Bu gözlerin ifadesini uzun süre unutamayacaktı Sacha. Bekledi. Onun cevap vermesini ya da tartışmasını bekledi. Ama böyle bir şey olmadı. Tor yalnızca sırtını döndü ve mutfaktan çıktı. Ön kapının açılıp kapandığını duydu Sacha. Sonra da mutfak penceresinin önünden geçtiğini gördü. Bir defa bile dönüp arkasına bakmamıştı.

Sacha ağlamaya başladı.

Bundan sonraki birkaç günü nasıl geçirdiğinin farkında bile değildi. Arabayla sahile inip denize girdi, resim yaptı, hep kendi başına eğlenmeye çalıştı. Ama her an Tor'u görüyordu. Ne yaparsa yapsın, öldürücü bir boşlukla karşı karşıyaydı.

Ertesi pazar günü artık dayanamayacağını iyice anladı. Eve gitmek istiyordu. Babası nasıl olsa onu bağrına basardı. Orada soru sorulmaz, ne gibi aksiliklerin meydana geldiği araştırılmaz, insanla alay edilmezdi.

Kararını verdikten sonra birdenbire hafiflediğini hissetti. Sanki üzerinden ağır bir yük kalkmıştı. Bir hamlede odasına koşarak hemen eşyalarını valizlerine yerleştirip bunları girişteki hole koydu. Bir saat kadar sonra gelecek olan Madam Cassel'in merak etmemesi için, hemen döneceğini bildiren bir de not yazmayı ihmal etmedi.

Sonra arabasına atlayarak uzun süredir gitmek istediği Marie teyzesine doğru sürdü. Daire kapısı her zaman olduğu gibi aralıktı. «İçeri girebilir miyim?» diye seslendi.

«Pek tabii Sacha. Gel yavrum, gel...» Marie teyze giyinmiş, ama daha balkonuna çıkmamıştı. Pencerenin yanındaki koltukta oturuyordu. Ellerini uzatarak onu karşılarken, «Pazar günü bu kadar erken buralarda ne arıyor sun?» dedi.

Masanın üzerinde, içerisi belki de dünyanın en güzel çiçekleriyle dolu kocaman bir vazoduruyordu. Sacha yaşlı hanımefendiyi kucaklarken kadın, «Şu nefis buketimi gördün mü?» diye atıldı. «Senin o yakışıklı delikanlı gönderdi.»

Sacha sormak istemiyordu, ama kendini tutamadı. «Notta ne yazılıydı Marie teyze?»

Yaşlı hanımefendi güldü. «İstediği zaman çok güzel konuştuğunu kabul etmem gerek. Şöyle yazmıştı nota: 'Cannes'daki en güzel kadına sevgilerimle.' Bana, yaşlılığımı unutturdu.»

Sacha gülümseyerek eğildi ve buketi kokladı. Güzel çiçeklerin tam ortasında kıpkırmızı, görkemli bir gül duruyordu. «Nefis,» diye mırıldandı, gülü okşarken. Kendisine de, sonsuza kadar bir cam kutunun içinde tutsak olacak bir gül vermişti. Hem o, buradakiler gibi bir süre sonra ne ölür, ne de solardı.

Orada bir saat kadar daha oyalandı. Bu ara da Nice havaalanına telefon ederek aynı günün akşam uçağında yer ayırtmıştı kendisine. Londra'ya varır varmaz, yazacağına söz verdikten sonra yaşlı kadının evinden ayrıldı.

Taksi, kaldırımlarında ağaçların sıralandığı sessiz caddedeki evin önünde durduğu zaman saat çok ilerlemişti. Işıklar sönmüştü. Fransa'dan bir türlü telefon bağlantısı kuramadığı için o gece deneceğini bilmeyen babasının yatmış olması doğaldı.

Valizlerini antrede bıraktıktan sonra yukarıya çıkarak sessizce babasının yatak odasına süzüldü. «Ben geldim baba;» dedi usulca. «Uyuyor muydun?»

«Ne... Sacha... Gel içeri, gel. Daha uyumadım.»

Adam doğrulup yatağında oturdu. Kır saçları birbirine karışmıştı. Uzanıp yanbaşındaki sehpanın üzerinden gözlüklerini alırken, «Aman Tanrım.» diye mırıldandı. «Bütün tarihleri şaşırıdım mı yoksa? Oysa ben...»

Sacha babasının yanaklarından öptü. «Hayır baba. Tarihleri şaşırılmış değilsin. Yalnızca, ben eve erken dönmek istedim, o kadar. Ve de geldim.»

Adam gözlük camlarının arkasından kızını süzdü. «Çok iyi. Gelmene sevindim. Herhalde karnın açtır?»

Sacha gülümsedi. Babası gündüzleri resim yapmaya daldığı için genellikle yemek yemeyi unutur, ama gece yarısı tavuklu sandviç ve bir dilim pasta atıştırmak için gizlice mutfağa inerdi.

Bu nedenle, «Evet, biraz acıktım,» diye mırıldandı. «Biraz çorba ısıtacağım. Sen de ister mi sin?»

«Ah, evet. Doğrusu çok güzel bir fikir. Şu robdöşambrımı alayım, hemen geliyorum.»

Sacha elektrik düğmesini çevirince kocaman mutfak, tavandan yansıyan- floresan ampullerinin pembe ışıklarıyla pırıl pırıl aydınlanıverdi İri İrlanda kurt köpeği Bob, köşedeki kaloriferin önünde duran büyük sepetin içerisinde utangaç bir biçimde uyandı. Gerinip esnedikten sonra gelenin kim olduğunu fark ederek sevinçle ileri atıldı. Sacha kucaklamak için köpeğin yanında, çömeldi.

Bir yandan da gülerek, «Peki ama eve girdiğim zaman neden uyanmadın?» diye soruyordu. «Ne biçim bekçi köpeğisin sen?»

Babasının yaklaşan ayak seslerini duyunca, aceleyle çorba konservesini açmaya başladı. «Tabakları şimdi çıkartacağım,» dedi. «Sen otur.»

Bob birkaç adımda sahibinin yanına yaklaşarak başını dizine dayadı. Gür tüylerle kaplı iri kuyruğunu yere sürüyordu. Sacha tavuk çorbasını hazırladıktan sonra ekmeği kesti. Bütün hareketleri bir robota benziyordu. Tor da çorba yapmıştı, şort giyiyordu, beline önlük yerine havlu bağlamıştı bir defasında... Allah kahretsin... 'Bırak artık bunları, bırak,' diye düşündü. Babası uysal bir tavırla sordu:

«Neyi bırakayım, Sacha?»

Birden kendine geldi. Demek aklından geçenleri açık açık söylemişti. «Oh, bir şey yok,» diye mırıldandı. «Kendi kendime konuşuyordum.» Dönüp adama gülümsedi.

«Yaa... Bazen ben de yaparım. Kötü bir alışkanlık. Mrs. Brown benim çıldıracağım: sanıyor.»

«Asla. Hem Mrs. Brown kendi işiyle uğraşsa seni zaten işitemez.»

Mrs. Brown iş günleri gelir ve eve çeki düzen verdikten sonra da babasının yemeğini hazırlardı. Ama hafta sonları kendilerine aitti. O zamanlar yemeği Sacha pişirir, çok iyi anlaştıkları için de bu iki günü büyük bir zevkle yaşarlardı. Eğer bir erkek arkadaşı gelse, John Don nelly bu defa yorgun olduğunu ileri sürerek yatağından çıkmaz, onları aşağı katta yalnız bırakırdı.

Nigel'i biliyordu! Ondan hiç hoşlanmamıştı. Ama kendi üzerine vazife olmadığını düşünerek bu duygusundan kızma hiç söz etmemişti. Nigel'in evli olduğunu öğrenince de pek öyle şaşırılmış sayılmazdı. Yalnızca, fazla kırılmadan Sacha'nın da bu gerçeği öğrenmesine sevinmiş ti.

Şimdi de kızı çorbayı tabaklara boşaltırken onu seyrediyordu. Sacha babasının düşüncelerini, sanki kendisine aitmişler gibi rahatça okuyabiliyordu. Günün birinde La Valais'de olanların çoğunu ona da anlatacağı kuşkusuz. Çoğunu... Ama hepsini değil. Marie teyzeye de her şeyi anlatmamış, Tor'un nasıl

öpüştüğünü ve kendi sine dokunduğu zaman vücudunun nasıl titrediğini titizlikle saklamıştı. Çünkü bazı şeyler herkese söylenemeyecek kadar özeldi.

Sıcak ve içten bir hava içerisinde çorbalarını içtiler. Sonra babası bir sahanın içine süt dol durdu. «En iyisi, her şeyi yöntemiyle yapmak,» dedi. «Biz de gecemizi kakao içerek bitiririz, ne dersin? Çoktandır bu alışkanlığımızı unutmuştuk.»

Sacha gülümseyerek, «Haklısın,» diye karşılık verdi. «Çoktandır unutmuştuk.» Sonra içinden, 'belki ilerde daha sık kakao içeriz! Diye ekledi. Çünkü artık erkekleri sildim. Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleterek yemiş. Oysa benim ağızım süttten bir değil iki defa yandı. Şimdiye kadar dersimi almış olmam gerekirdi aslında? Avuçlarıyla başını sıktığını gören babası sordu. "Başın mı ağrıyor?»

«Yoo, hayır. Yalnızca yorgunluk. Eğer bir sakıncası yoksa, kakaomu yukarıda, yatakta içeceğim.»

«İyi fikir. Hadi sen odana çık. Ben kakaoyu yukarı getiririm.»

Sacha arkasını döndüğü için babasının yüzün de beliren kaygı dolu ifadeyi göremedi. Ama John Donnelly çok kötü şeylerin olduğunu anlamıştı. Ne var ki, hiçbir zaman bunları soracak değildi.

İşine başlaması için daha önünde bir hafta vardı. Eğer gitse kimse bir şey demezdi, ama çalıştığı zaten küçük bir gazete olduğu için, yapılacak fazla bir şey olduğunu hiç sanmıyordu. Personel bir aile gibiydi. Bu nedenle herkesin birbirinin işinden haberi vardı.

Sacha ertesi sabah hayli geç kalkarak önündeki yedi günü nasıl geçireceğini düşünmeye başladı. Mavi ve beyaz renklerle dekore edilmiş güzel odasında giyinirken aşağıdan yansıyan elektrik süpürgesinin uğultusu duyuluyordu. Büyük beyaz, ankastre gardiobunun karşısına geçerek kahverengi pantolon takımla asit yeşili ipek bir tunik giydi. Sonra kendini, bir hafta sonra geleceğini bilen Mrs. Brovra'nın sollarından korumaya hazırlayarak aşağıya indi.

Sacha, Mrs. Brown'ın işine engel olmaması için Bob'u yanına alarak yürüyüşe çıktı. Hem bu şekilde kadının zekâ dolu sorularını cevaplandırmaktan da kurtulmuş oluyordu. Çünkü kendisini hiçbir çarpışmaya giremeyecek kadar güç süz hissetmekteydi, Bir süre dolaşıp arkasından da Marie teyzeye telgraf çektikten sonra parka gelerek sıralardan birine oturdu. Bob hiçbir şey elde edememesine karşılık yine de büyük bir heyecanla güvercinleri kovalayıp eğlenmekteydi. Artık yuvasına dönmüş, olduğunu düşünmeye başlamıştı Sacha. Güçlü kişiliği yavaş yavaş kendini belli ediyordu. Arkada kalan anıları hatırlayarak sürekli üzölmektense, en iyisi bunları unutmaya çalışmaktı.

Böylece düşüncelerini ve duygularını yeniden düzenleyerek eskisinden farklı bir temel ile eve doğru yola koyuldu. Öğle vakti, bir avukat yanında sekreterlik yapan Janet'e telefon etti. Okul sıralarından bu yana arkadaşlıklar. İkisi de yirmi iki yaşında, aynı zevkleri ve hayat görüşünü paylaşan kızlardı.

Janet'in ilk sözleri, «Burada ne arıyorsun Tanrı aşkına?» oldu. «Ben postadan çıkacak kartını bekliyordum.»

Sacha hafif bir sesle, «Bu uzun bir hikâye,» diye karşılık verdi. «Görüştüğümüz zaman anlatırım. Zaten onun için telefon ettim ya. Bu gece bir işin var mı? Görmediğim bir James Bond filmi oynuyor.»

Janet neşeyle, «Yalnızca, ufak tefek bir şeyler yıkayacağım,» dedi. «Buluşabiliriz. Saat altı dolaylarında uğrayabilir misin?»

Sacha düşünceli bir biçimde telefonu kapattı. Nigel'le ilgili gerçekleri öğrendikten sonra Janet en iyi arkadaşı haline gelmişti. Fazla meraklı olmayan, sempatik ve gerçekçi bir kızdı. Sacha'ya çok yardımcı olmuştu. Tor'u ve Fransa'da olanları ona anlatmalı mıydı acaba? Bilemiyordu. Buna buluştuklarından sonra karar verecekti.

Film sürükleyici, eğlendirici ve heyecanlıydı. Sacha umduğundan daha iyi vakit geçildiğini hissetti. Daha sonra oradaki kafelerden birine gittiler ve Janet o güne kadar süregelmiş en son dedikoduları anlattı. Yolculuğunun neden bu kadar kısa sürdüğü hakkında hiçbir soru sormamıştı Sacha'ya. Belki de çok

kötü şeyler olduğunu hissetmişti. Saat on buçukta kafeden kalkıp yavaş yavaş eve doğru yürürlerken Sac ha bütün olanları arkadaşına anlattı.

Hikâye bittiği zaman Janet hafif bir ıslık çal maktan kendini alamadı. «İnanılmaz bir şey bu Sacha. Sen anlattığın için doğruluğunu kabul ediyorum tabii, ama eğer bunu gazetede okusaydım, fazla hayali geniş birinin palavraları der, geçerdim.» Hafifçe durakladıktan sonra ekledi. «Bu Tor... Müthiş bir adama benziyor. Çok üzülüyor musun?»

Sacha başını salladı. Kuruyan boğazını temizlerken, «Evet,» diye karşılık verdi. «Evet. Çok acı çekiyorum Janet. Ama zamanla bunu da yenerim. Nigel konusunda çok başarılıydım, öyle değil mi?»

Janet, «Beni dinle,» dedi. Tereddütle konuşu yordu. «Çarşamba günü bir partiye gidiyorum. Hayır, dur...» Sacha'nın itirazına engel olduk tan sonra devam etti. «Gitmek istemediğini, hattâ nefret bile edeceğini biliyorum. Ama bir süre için bile olsa, en azından acın hafifleyene kadar, denemelisin. Seni gerçekten severek karşılayacaklardır. Hem seninle beraber gitmekten ne kadar hoşlanacağımı biliyorsun. İyi bir dalga geçeriz. Hem biz Robert'le geçen hafta ayrıldık.»

«Oh, Janet. Çok üzüldüm. Neden daha önce söylemedin? Ben burada dertlerimi anlatırken sen ağzım bile açmıyorsun.»

Janet güldü. «Artık hiç önemi yok. Gerçekten... Son zamanlarda fazla buyurgan olmaya başlamıştı. Bir gün uzun uzun Onu süzdüm ve... Olamaz! dedim. Hayatım boyunca kahvaltı masasının öbür yanından yüzüne bakamayacağım..? Böylece...» Hafifçe omuzlarını silktilti. «Romantik ilişkimizi dostça denilebilecek bir biçim de bitirdik. Hatta belki o da partiye gelecek.»

«Ama yaş gününde nişanlanacaktınız yanılmıyorsam.»

«Bazı şeylerin, geç olmadan farkına varmak çok daha iyi. Ben böyle düşünüyorum, ne der sin?»

«Oldu. Davetin için teşekkür ederim. Partiye geleceğim. Bana da, sana olduğu gibi yaran dokunabilir. Kendime acımama engel olur herhalde, değil mi?»

Sacha ön kapıyı anahtarla açarak içeri girdiği zaman kendisini Bob karşıladı. O akşam hayli eğlenmişti. Şimdi de bir partiye çağırılmıştı. Eğer böyle devam ederse, birkaç haftaya kadar duyduğu acı hafif bir sızıya dönüşebilirdi belki. Belki...

Ama çarşamba akşamı yapılacak olan partiye hazırlanmak için kendini bayağı zorlaması gerekti. Parti Janet'in bir arkadaşı tarafından veriliyordu. Çoğu kızların evlerine birkaç mil uzakta olduğu için yola çıkmak üzere Sacha'da buluşmaya karar almışlardı. Babası, gidecekleri yerde içki içeceğini ileri sürerek, araba kullana çağı yerde, taksitle gitmesinde ısrar etti. Adam haklıydı. Hem o kadar seyrek olarak diretirdi ki, Sacha itiraz edemeyeceğini biliyordu.

Partinin verildiği eve vardıkları zaman, saat daha sekizi biraz geçiyordu. Sacha, pikaptan yayılan müzikle dans eden gençlerin kaynaştığı büyük, aydınlık salona girdiği zaman garip bir çekingenlik hissetti. Doğal görünebilmek için kendini zorlaması gerekiyordu.

Çevresine bir göz attığı zaman, erkeklerin çoğunun kendileri ne baktığını sezdi. Burada iyi vakit geçirecekti galiba. Evet, hem de çok iyi vakit geçirecekti. Janet de kendisi kadar güzel bir kız olduğu için kısa bir süre sonra iki tane yakışıklı" erkek çevrelerinde dolanmaya başladılar. Sacha büyük bir hayretle eğlenmeyi başarabildiğini anladı.

Kendini düşüncelere fazla kaptırmadığı takdirde ta bii. Belli bir evi, başka dünyalardan gelmişçesine değişik olan ve bakışı ya da dokunuşuyla dizlerinin kesilmesine yol açan o belli erkeği kafasından uzaklaştırması koşuluyla...

«Adım Nick, sen de Sacha'sın... Ve bundan sonraki dans için isimlerimizi kaydettirmiştik yanılmıyorsam.»

Parti nedense geçici bir sakinliğe kavuşmuştu. Konukların büyük çoğunluğu, yemekler bitmeden önce bir şeyler atıştırabilmek için yandaki salona geçiyorlardı. Ama hiç acıkmamış olan Sacha, üst üste

yığılmış uzunçalarını incelemek için orada kalmayı tercih etmişti. Bu sözleri duyunca, hayretle başını kaldırdı. Sonra gülümsedi.

Karşısında duran uzun boylu, ince gençten hoşlanmıştı. Hele keskin bakışlı lacivert gözleri gerçekten çok hoştu. «Sahi mi?» diye mırıldandı hafif bir alayla. «Bu partide kimin kiminle hangi dansı yapacağı gerçekten kayıt mı ediliyor? Oysa ben bu âdetin, fam dö şambr ve yelpazelerle birlikte devrini kapadığını sanıyordum.»

Genç adam, «Hiç de sandığınız gibi değil,» diyerek pikaba eski bir Frank Sinatra koydu. Evin sahibi gibi davranmaktaydı. Hoş belki de öyleydi. Çünkü Sacha, bunun kimin partisi olduğunu bilmiyordu.

Duyguları okşayan, rüya gibi bir müzikti bu. Ve Sacha daha ne olduğunu anlayamadan bom boş salonun içerisinde kendini bu cüretkâr gencin kolları arasında dönerken buldu.

Dans ederken bir ara bahçeye açılan kapının önüne geldiler. Ve genç adam, daha Sacha itiraz etmeye fırsat bulamadan onu şiddetle öpmeye başladı. Ne yapacağını şaşırılmıştı. Adam soluk almak için bir an duraklayınca, Sacha hızla sil kindi. Sonra, «Yavaş ol bakalım,» diye homurdandı. «Seni tanımıyorum. Hem böyle şeyler den...»

Adam, «Adım Nick,» diye Sacha'nın lafını ağzına tıkadı. «Nick Jameson... Az önce söylemişim. Sakın unuttum falan demeyesin.»

«Nick ya da her neyse...Hoşlanmadığım şeylerin başında;..»

Ama Nick genç kızın sözünü bitirmesine bir türlü izin vermiyordu. «Biliyorum, biliyorum,» diye atıldı. «Senin sorunun da bu zaten. Bana bir defa alıcı gözüyle bak. Kadınlar beni genellikle dayanılmayacak kadar yakışıklı bulurlar ama sen bütün gece beni fark etmedin bile.» Bu sırada beline de sımsıkı sarılmıştı.

Sacha kendini tutamayarak gülmeye başladı, Nick gerçekten yola getirilemeyecek türden bir erkekti galiba. Onun güldüğünü görünce, «Hah,..» diye ferahladı genç adam. «Böylesi çok daha iyi. Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Açlıktan neredeyse bayılacağım.»

iki saat kadar sonra parti yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Ama bir köşeye çekilmiş olan Nick ve Sacha bunun farkında değillerdi. Akıllı bir insandı Nick. Ayrıca çok da iyi konuşuyordu. Ne var ki Sacha için yalnızca bol bol konuşabileceği bir erkekten başka bir anlam taşımıyordu. Hattâ o sırada karşındakini erkek olarak görmüyordu bile. Bir ara saatine bakan Nick, «Seni evine ben götürebilir miyim?» diye izin istedi.

«Şey... Janet'le geldim ama...» Çevresine bakındı. Ve arkadaşının, kızıl saçlı bir gençle son derece sıkı fıkı bir konuşmaya dalmış olduğu nu gördü. Nick alaylı bir sesle,

«Anladığım kadar, Janet son derece iyi korunuyor,» dedi. «Ama yine de kendisine bir soralım. Oldu mu?»

Sacha Janet'e kendileriyle beraber geri dönüp dönmeyeceğini sorduğu zaman Janet hülyalı bakışlarla boş boş bakmaya başladı. Sacha bu bakışların anlamını çok iyi bilecek kadar arkadaşını tanıyordu. Nick'in yanma döndüğü zaman adam ayağa kalkarak sırttı. «Evet...»

«Dediğin gibi... Janet şu anda gayet iyi korunuyor. Ama bak, seninle açık konuşalım. Her şeyden önce...»

«Biliyorum... Bunları söylemene hiç gerek yok.»

«Söyleyeceklerimi nereden biliyorsun?»

Nick gülümsedi. Gerçekten yakışıklı çocuktu ama Sacha'nın üzerinde sanki bir ağabey etkisi uyandırmıştı. «Ben bilirim,» diye devam etti. «Terbiyeli davranacağım, hızlı gitmeyeceğim, ellerimi direksiyondan ayırmayacağım ve ıssız bir ana yol üzerinde benzin kesinlikle bitmeyecek.»

Sacha başını salladı. «Doğru. Aşağı yukarı aynı şeyleri söyleyecektim. Eğer kendini bu koşullara uyamayacak gibi hissediyorsan...»

«Merak etme Sacha. Gidebiliriz. Yemin ediyorum, son derece uslu bir çocuk olacağım.»

Gerçekten de söylediği kadar sözüne bağlı bir insandı Nick. Yirmi dakika kadar sonra genç kızın evinin önünde durdukları zaman kontağı kapatarak sordu.

«Oldu işte. Bir daha seni ne zaman görebileceğim?»

«Görmeyeceksin. Yani... Demek istediğim... Bu gece çok eğlendim. Gerçekten. Ama bunu devam ettirmenin anlamı...»

«... Yok, demek istiyorsun. Anlıyorum. Demek başka birisi var. Kim o? Çenesini dağıtmak bayağı hoşuma gidecek.»

İstememesine rağmen Sacha hafifçe gülümsedi. Eğer Tor'u bir tanımış olsaydı... Ama hiçbir şey açıklamadan, «Bir dereceye kadar doğru,» dedi.

«Pekâlâ. Şimdi şunu kesin olarak ortaya koyalım. Aslında bu gece, seninle aynı derdi paylaşan bir insanla tanıştın. Bilmem ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?»

«Yani...» Sacha şiddetle yutkundu. Devam etmek işine gelmemiştir.

«Evet. Bu her şeye boş veren, neşeli dış görünüşün altında kırık bir kalp yatıyor. Şimdi gayet namuslu ve gerçekçi konuşacağım. Aslında hiç böyle olmak istemiyorum ama neyse... Be nimle tam olarak platonik bir ilişki içinde arkadaşlık etmeye ne dersin?»

«Kulağa pek ters gelmiyor. Pekâlâ Nick. Teşekkür ederim.»

«Mükemmel. Öyleyse el sıkışalım.»

«Sıkışalım.»

Sacha arabadan inerek onun uzaklaşmasını seyretti. İki gün sonra birlikte akşam yemeğine gitmeyi kararlaştırmışlardı. Yatağına yattığı zaman, yedi günlük bir süreden sonra ilk defa rahat rahat uyudu.

Cuma akşamı Nick onu, ana yol üzerinde bulunan büyük lokantalardan birine götürdü. Şehirde birkaç mil uzaktaydı burası. Dans ede biliyor, yiyor ve içebiliyordunuz. Sacha hayretle Tor'u yalnızca yarım saatte bir hatırlamaya başladığını fark etti.

Mum ışığıyla aydınlanan masada otururlarken Nick kendi hikâyesini anlattı. Sacha yalnızca dinleyerek bile olsa ona yardım edebildiğinden ötürü mutluydu. Nick'in kalbini açacağı bir insana muhtaç olduğu belliydi. Konuşmanın, bu tür acıları azalttığını kendi tecrübeleriyle biliyordu.

Nick bir kızla sevişiyordu. Yaklaşık olarak bir yıldır beraberler. Her ikisi için de önemli olduğu anlaşılan bir nedenden ötürü iki, üç hafta önce tartışmışlardı. Dinledikçe Sacha, Nick'in de son derece gururlu bir insan olduğunu anlıyordu.

Sonuç olarak Nick, sevdiği kızın zengin babası tarafından yapılan iş önerisini kabul etmemiştir.

Sevdiği kız, Anne, onun bu inatçılığına bir anlam verememiştir. Ve şiddetli bir kavga sonucu ayrılmışlardı. Nick üzgün bir tavırla, «işte hepsi bu,» diye yarı içilmiş, puroyu tablaya bastırdı. «Anne, babasının yanında, şimdiki aylığımın iki katı paraya çalışmaktan çok mutlu olacağımı sanıyordu. Oysa hayatımı kendim kurmak istiyorum. Eğer beni yeteri kadar sevseydi bunu rahatlıkla anlayabilirdi. Kimseye dalkavukluk etmeye niyetim yok.»

«Hiç olmazsa bir defa daha buluşarak bu konuyu yeniden konuşamaz mısınız?»

Nick ekşi bir yüzle, «Sanki çok muhtaçmışım gibi ona gidemem,» dedi. «Ama ne yazık ki Anne'in katır inadı, benimkinden de iki kat fazla dır. Böylece...» Çaresiz bir biçimde omuzlarını silkerek sustu.

Nick elini uzatarak, «Hadi gel,» dedi. «Dans edip eğlenelim. Kimseyi üzmem için gelmedim buraya. Hem biliyor musun? O kadar seksi bir kızsın ki. Hani, platonik ilişki içerisinde arkadaşlık edeceğiz diye söz vermiş olmasaydım...»

Gülünç bir biçimde homurdanarak sarılıp onu kolları arasında sıkı. Gülmekten kendini alamadı Sacha. Nick yine o eski vurdumduymaz haline dönmüştü. Ama ona yardım edebilmesi için muhakkak bir yol olduğundan emindi. Ve bunun ne zaman karşısına çıkacağından da kesinlikle haberi yoktu.

Sacha, Nick'in birdenbire allak bullak olduğunu hissettiği zaman daha partiye geleli yarım saat bile olmamıştı. Akşam yemeğini birlikte ye melerinden bir gün sonraydı bu. Nick, yakın bir arkadaşının verdiği bu partiye gitmeleri için onu ikna etmeyi başarmış, ayrıca çok eğlenebileceklerini de eklemişti.

Kalabalık salonun bir köşesinde içkilerini yudumlarlarken Sacha usulca, «O burada, değil mi?» diye sordu. Kendilerini uzaktan gözleyen uzun boylu sarışını fark etmişti. Nick'in cevap vermesine bile gerek yoktu aslında.

Nick bitkin bir şekilde, «Evet,» diye mırıldandı. «Ama yemin ederim ki Mike'in onu da çağıracağını bilmiyordum. Allah kahretsin...» Sonra ıstıraptan kaynaklanan büyük bir öfkeyle, «Artık burada kalamam,» diye bağırdı.

Sachu sakin bir tavırla, «Bal gibi de kalırsın.» dedi. Sarışının yüz ifadesini görmüştü. Güzel ve mutlu bir duruşu vardı kızın. Ama Sacha, karşısındakinin benlisinde uçurum gibi açılan boşluğun farkına varmakta gecikmemişti. Bunu kendisi de çok iyi biliyordu. Anne denilen bu kız aslında Nick'e deli gibi âşikti. 'Eğer bakışları ta banca olsa şimdiye kadar çoktan vurulup ölmüş tüm', diye düşündü,

Nick ya da bir başkasıyla dans ederken genç kızın yanından geçtiği zaman yüzünden neler hissettiğini anlıyor, onun için kalbi parçalanıyordu. 'Aslında ne kadar şanslı olduğunun far kında değil diye düşündü. Ufacık bir yardımla sevdiği adama kavuşabilirdi. Ve aynı anda akbaş çok iyi bir fikir geldi.

Bir süre sonra planını en masum tavrıyla uygulamaya başlamıştı bile. Tatlı tatlı gülümseyerek. «Bağışla Nick,» dedi. «Gidip makyajımı tazelemem gerek. Fazla gecikmem, merak etme.»

Sonra ayağa kalkarak hızla merdivenleri çık maya başladı. Az önce Anne'in de oraya gittiğini görmüştü. Bütün korkusu, akla gelmeyen bir olay sonucu konuşmalarının engellenmesiydi. Ama sanki her şey, başından planlanmış gibi mükemmel yürüyordu. Anne banyodan çıktık tan sonra konukların paltolarının konulduğu yatak odasına geçti. Sacha da peşinden... Kapıyı arkasından kapattığı zaman Anne hayretle başını kaldırdı. Gelenin Sacha olduğunu anlayınca da yüzü kıpkırmızı kesildi. Hemen söze girdi Sacha.

«Siz beni tanımazsınız. Ama aşağıda biri var. Hem sizi iyi tanıyor, hem de size âşık. Adı da Nick.»

Kaskatı kesilen Anne bir uyurgezer gibi tuvalet masasının iskemlesinden kalktı. Gözleri pırl pırl parlıyordu. «Böyle bir şeyin...» diye başladı ama Sacha, onun sözlerini bitirmesine izin vermedi.

«Lütfen dinleyin. Size yardım etmek istiyorum. Ben de, beni sevmeyen bir erkeğe âşığım. Nick'le bu hafta bir partide tanıştık. Birlikte gezmemizin tek nedeni birbirimize destek olma ya çalışmak, hepsi bu. Ne o bana âşık, ne de ben ona. Ama hem iyi bir arkadaş, hem de son derece mutsuz. Yalnızca ona yardım etmeye çalışıyorum. Çünkü...» Söze başladığından beri ilk defa tereddüt etti. «Çünkü birisini sevmenin ne demek olduğunu iyi bilirim. İnsan bazen dayanılmayacak kadar ıstırap çeker.»

Tor'un yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. Gözlerine dolan yaşların akmaması için kirpiklerini kırparak yatağın üzerine çöktü. Birden ne kadar budalaca davrandığını fark etmişti. «Bağışlayın,» diye fisıldadı. «Yapmaya çalıştığımın iyi bir fikir olduğunu sanmıştım.»

Yanma oturan Anne, «Siz de beni bağışlayın,» dedi. «Size... size inanıyorum. Adınız nedir?»

«SachaDonnelly.»

«Anne Carlinö.»

Birdenbire ikisi de gülümseyerek el sıkıştılar. Sanki her şey değişivermişti. Anne usulca, «Ne yapmalıyım?» diye sordu.

«Onu seviyor musunuz?»

«Tabii. Ayrıldığımızdan beri çektiğim ıstırapı anlatmam olanaksız. Ama bu gece sizi onun yanında görünce...»

«Biliyorum; Duyularınızı hemen anlamıştım. Aşağıya inelim mi artık?»

«Ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

«Göreceksin. Bana güveniyor musun Anne?»

«Evet.»

Az sonra kalabalık salonda önlerine çıkanları ite kaka kendilerine yol açmaya çalışarak yürüyorlardı. Onların kol kola kendisine doğru yaklaş tıklarını gören Nick'in yüzü bir anda aptal rolü yapan aktörlere benzemişti. Sön derece yavaş hareketlerle ayağı kalktı ve elindeki meze dolu tabağı yanındaki masanın üzerine koydu.

Sacha neşeli bir sesle, «Anne,» dedi. «Seni bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum. Nick Jameson... Nick, bu hanım Anne Carline... Bizimle bir ara da olmaktan çok hoşlanacak.»

Ve birdenbire uyguladığı planın işlediğini gördü. Her şey Nick'le Anne' in gözlerinden belli oluyordu. Hayretle, biri sevdiği kişiyle karşılaştığı zaman bu gözlerinden hemen anlaşılıyor, diye düşündü. Kendisi böyle bir bakışla hiçbir zaman karşılaşamayacaktı. Ama ne önemi vardı ki?

Sonra genç çifte dönerek, «Birdenbire başımın fena halde ağrıdığını fark ettim,» dedi. «Gidip taksi durağına telefon edeyim de...»

Nick, «Hayır, telefon etme,» diyerek Anne'e döndü. «Sacha'yı evine götürsek olur, değil mi? Zaten burası bana fazla sıcak gelmeye başladı.»

Anne, «Pek tabii,» dedi. «Ayrıca burası gerçek ten çok sıcak.»

Birbirlerine büyük bir mutlulukla gülümsüyorlardı. Sacha küçük ama sıcacık bir duygunun içine yayıldığını hissetti.

«Bakın,» dedi Sacha. «Bize gelip bir kahve içmek istemez miydiniz?»

Vakit neredeyse gece yarısına gelmişti. Evin bütün ışıkları işe, biraz garip olmasına rağmen yanıyordu. Çünkü babası genellikle saat onda yatar. Ama belki de bu akşam onu beklemişti.

Anne ile Nick bakiştılar. Sonra Nick gülümse yerek, «Teşekkürler Sacha,» dedi. «Ama bu gece kalsın. Konuşmamız gereken bazı şeyler var. Vakit de hayli geç oldu.» Hafifçe duraladıktan sonra, «Her şey için sana çok teşekkür ederiz,» diye ekledi.

«Asıl ben size teşekkür ederim. Çünkü...» Nick'e baktı, «Her ihtiyaç duyduğumda sen de bana yardımcı oldun. Birlikte yaptığımız gezintileri özleyeceğim...» Sonra telaşla Anne'e döndü. «İnan ki, bu gezintilerde herhangi bir şey ol...

Anne başını salladı. «Üzümene gerek yok Sacha. Sana bütün kalbimle inanıyorum. Çok teşekkür ederim.»

Nick hemen yerinden fırlayarak Sacha'nın kapısını açtı. İnerken de usulca, «Nikah törenimiz için sana bir davetiye göndereceğiz,» diye fısıldadı.

«Bunu unutmamanı dilerim.» Sonra gülümseyerek el salladı. «Her ikinize de iyi geceler. Ya kında görüşürüz.»

Ama onları bir daha ne zaman görebileceğini doğrusu kendisi de pek bilmiyordu.

Araba uzaklaştıktan sonra içini çekerek anahtarıyla kapıyı açtı. Mutfaktan, konuşma sesleri geliyordu. Aynı anda Bob, hoş geldin demek istercesine havlayarak ortaya çıktı. O sırada babasının, «Daha geç bekliyordum, ama işte geldi,» dediğini işitti. Hafif bir şaşkınlıkla ağır ağır mutfağa doğru yürüdü. Tam eşikte duraladı.

Fırının önünde sırtı kapıya dönük biri duru yordu.
Tor'du bu! ...

Y E D İ N C İ B Ö L Ü M

Sacha düşmemek için sıkıca kapıya tutundu. Tor yavaş bir sesle, «Merhaba Sacha,» dedi.

«Merhaba...»

Ama Sacha yerinden kıılmıdamadı. Erkeklerin kahve pişirdiklerini görmüştü. Bu manzara, as la silinmemek üzere Sacha'nın beynine sanki oyuldu.

Aynı anda babasının usulca, «Bağışlayın ama benim şey... şey almam gerek,» dediğini belli belirsiz duydu. Ve adam aceleyle dışarı çıktı.

Sonunda konuşmayı başarabilen Sacha, «Burasını... Burasını nasıl buldun?» diye fısıldadı. Sesi boğuk boğuk çıkıyordu. Ama buna aldırdığı yoktu. Çünkü bütün gücünü ayakta durabilmek için harcamaktaydı. Her ne pahasına olursa olsun bayılmaması gerekti.

Tor, «Uçakla Londra'ya gelip trene bindim,» diye cevap verdi. «Dün Marie teyzenin evine gidip uzun süre orada kaldım. Sonra da Nice havaalanından, uçakta, yer ayırtmak istedim. Ama yalnızca bugün için yer varmış.» Birkaç adım yürüdü.

Sacha, «Lütfen yanıma yaklaşma,» diye mırıldandı. Dayanabilmesi olanaksız şeyler oluyordu. Ama Tor kendisine dokunursa ne yapacaktı acaba? Karşı koyamayacağını çok iyi biliyordu aslında. Ve istediği tek şey onun kollan arasında olmaktı. Ama Tor bunu bilmemeliydi.

Adam ciddi bir sesle, «Bu kadar yolu, yeniden uzaklaştırılmak için geldiğimi sanıyorsan yanıyorsun,» dedi. «Beni hangi nedenle görmek istemediğini La Valais'de niçin söylemedin?»

Şivesini büyük bir dikkatle kontrol ederek son derece yavaş konuşuyordu. Sanki her söylediğinin karşısındaki tarafından iyice anlaşılmasını ister gibiydi. Sacha derin bir soluk aldı.

«Bunu bildiğinden eminim. Yoksa benim açıklamamı mı tercih ederdin? Evli erkeklerle dolaşmaktan hoşlanmam.»

«Ama ben evli değilim ki Sacha.»

Sacha başını salladı. Dudakları nefretle bükülmüştü. «Yalan söylemenin senin için çok kolay bir yöntem olduğunu biliyorum,» dedi «Görevinin bir bölümü de bu, öyle değil mi? Ama karınla çocuklarını inkâr etmen...»

«Sözünü ettiğin kişi karım değil, kız kardeşim. Ben de onun çocuklarının amcasıyım tabii. Annemin ölüsü üzerine yemin ediyorum. Evli değilim, dahası hiç evlenmedim. Çocuğum falan da yok.»

«An... anlamıyorum...» Sacha kendisini iyiden iyiye bayılacak gibi hissetmeye başlamıştı. Çaresizlik içerisinde elini uzattı. O anda yanındaydı Tor. Sacha karşı koymadı. Kendisini kucakladığı zaman büyük bir rahatlama duygusuyla gevşedi. Dudakları birbirine adeta yapışmıştı. İkisi de titriyordu. Sonunda ayrıldıkları zaman sevgiden koyulaşan gözlerle Sacha'yı süzerken,

«Sacha, *dushinka*,» diye fısıldadı Tor, «Seni bütün kalbimle sevdiğimi biliyor musun? O günden, beni terk ettiğin o korkunç günden beri korkunç acılar çektim.»

Yan yana yürüdüler. Şimdi Sacha mutfaktaki dolaba dayanıyordu. Tor kendisine o kadar yakındı ki, kımıldaması olanaksızdı. Ama kımıldamak istemiyordu zaten. Bütün arzusu, hiç ayrılmadan sonsuza kadar o güçlü kolların arasında kalmaktı.

«Ben de seni seviyorum,» diye inledi. «Ve acı çekmiş olan tek kişi sen değilsin. Ama nasıl... Neden... VWayne dedi ki...»

«VWayne gerçeği söylüyordu. Ama doğru sandığı bilgi aslında yanlıştı. Keşke bu olayı hepimiz oradayken öğrenmiş olsaydım. Onunla yaptığınız yürüyüşten döndüğün zaman sende bazı değişiklikler olduğunu hissetmişim zaten. Sana o küçük hediyeyi verdim. Ama bu değişikliğin nedenini bilmiyordum. Ertesi sabah beni bir da ha görmek istemediğini söyleyince gururum sana yalvarmama engel oldu tabii. Ben hiçbir zaman yalvarmam. Hiç kimseye...»

Bu sözleri söylerken başını hafifçe arkaya atmıştı. Sacha yüzünde o mağrur ifadeyi görerek gülümsedi. Elini uzatarak hafifçe onun yanağım okşadı.

Tor inledi. «Bunu yapma, *dushinka*. Beni ne hale soktuğunu anlayamıyorsun.»

Sacha hafifçe güldü. Kalbi mutluluktan çatlayacak gibiydi. «Birkaç yıl önce kız kardeşim Anna ile iltica ettiğimiz zaman karı koca gibi davranmamız gerekmişti,» diye anlattı Tor. «VWayne herhalde bunu duydu ve gerçeği de nedense hiç bir zaman öğrenemedi. Bir süre sonra Anna ile bir Fransız deniz subayı evlendiler. Böylece, çok iş yapan bir lokantanın ortak sahipleri haline geldik. Şimdi eniştem mesleğinden ayrılıyor. Ben de payımı onlara satmayı düşünüyorum. Bir kızları, bir de oğulları var. Az kaldı unutuluyordum... Bir de iyi fare avcısı, Minou adında kedileri var. Ben otuz üç yaşındayım. Çok yaşlı bir adamım, ne yazık. Ve en çok yemek pişirmesini severim. Yoo... Hayır. En çok seninle sevişmeyi severim. Pek yakında da bunu yapmaya başlayacağım.»

Sacha, «Marie teyzeye neden gittin?» diye sordu.

«Çünkü söz vermiştim. Hem eve dönmeyede hazırdım artık.» Hafif hafif Sacha'nın bileğini okşadı. «Buraya gelmemin gerçek nedeni O'dur. Çünkü senin bana âşık olduğunu söyledi.»

Şacha'nın şaşkın haline kahkahalarla güldü. «Evet. O söyledi. Çok akıllı bir hanım bu senin Marie teyzen. Hem ayrıca beni neden terk ettiğini de anlattı. İşte o sırada gözlerinde, beni bile korkutan bir bakış belirmişti.»

Susup kahvesinden bir yudum aldı. Sacha mutluluktan pırlıl pırlıl yanan gözlerle onu seyrediyordu.

Tor, «Bunu duyunca, şimdi sana anlattıklarımı ona söyledim,» diye devam etti. «Ne kadar budalalık ettiğim artık daha iyi belli olu yor. Marie teyzeye hemen La Valais'e gideceğimi söyleyerek fırladım. Kadın, senin evine döndüğünü söyleyebildiği sırada yolu yarlamıştım bile.» Gözlerini yumarak Sacha'nın elini öptü. «O sırada neler hissettiğimi bilemezsin. Bunu fark eden Marie teyze beni oturarak şarap ikram etti. Sonra da bana, seni anlatmaya başladı. Ama bunları zaten biliyordum. Oh,

Sacha... Herhangi bir şey anlatması gereksizdi. Çünkü zaten seni bir hayat boyu tanıyor gibiydim. La Valais'de seni tutmak Ve acımasızca davranmak zorunda kaldığım zamanlar kendimden nefret ediyordum. Bir kadına kötülük etmek beni çok derinden yaralıyordu. Sana çok korkunç muamele ettim, biliyorum. Beni bağışlayabilecek misin?»

Sacha çok doğal bir tavırla, «Bağışlanacak bir şey yok,» diye cevap verdi. «Hiçbir zaman da olmadı. Bu ayrılığın belki yaran bile dokundu. Böylece sensiz yaşayamayacağımı öğrendim.»

Tor, «En çabuk ne zaman evlenebiliriz?» diye sordu. «Örneğin, yarın olur mu?» Gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

Sacha güldü. «Oh, Tor. Yarın ha... Bunu ben de ne kadar isterdim.»

Ve gerçeği söylemek gerekirse, ne kadar sûreden beri iskemlesi yerine Tor'un kucağında oturduğunu hatırlamıyordu.

...

Bir ay kadar sonra Sacha'ların evinin bulunduğu caddenin sonundaki küçük kilisede basit bir törenle evlendiler. Yalnızca akrabalar ve ya kın dostlar çağırılmıştı. Tor'un sağdıçlığını, eniştesi Paul yapıyordu.

Kiliseden çıktuktan sonra fotoğrafçıya poz verirlerken, Nick'in yanında duran Anne'in gözlerinin mutlulukla parıldadığını gördü Sacha. Onlarla parti dönüşü, yakında görüşürüz diye vedalaşmıştı, ama böyle bir ortamda yeniden bir araya geleceklerini asla tahmin edemezdi. El sallarlarken Anne'nin parmağındaki pırlanta yüzüğü gördü. Dönüp kocasına gülümsedi. Tor'a bir gün onların hikâyesini anlatacağı.

Nikâh töreninde bir kişi eksikti. Onun, bu törende olabilmesini çok arzu etmişlerdi kuşkusuz. Ama Marie teyze, uzun yolculuklara çıkamayacak kadar yaşlıydı. Ne var ki, çok kısa bir süre sonra büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

Sacha'yla kocası iki günlüğüne Paris'e uçtular. Sonra bir araba kiralayarak Tor'un lokantasına geldiler. Orada kendilerini nefis bir sofraya bekliyordu. Sacha Tor'un kız kardeşi ve çocuklarıyla tanıştı.

O gece Cannes'daki Cariton otelinde kaldılar. Gecenin geç saatlerinde Sacha dönerek yanında uyuyan adamı uzun uzun süzdü. Perdelerin arasından sızan ay ışığı Tor'u belli belirsiz aydınlatıyordu. Her şey öylesine La Valais'deki günleri, hatırlatıyordu ki, Tor'un gerçek olup olmadığını anlamak için elini uzatarak dokundu adama. Tor uykusunda hafifçe kimildadı.

Sonra, «Sacha. *dushinka*,» diye gülümsedi.

Ondan Rusça öğreniyordu. ilk ezberlediği kelime de *dushinka* olmuştu. *Sevgilim...*

Sabah olunca odalarının balkonunda kahvaltı ettiler. Sıcak bir kruvasana tereyağı sürerek karısına uzatan Tor, «Bizi görünce şaşırır mı dersin? » diye sordu.

«Pek tabii. Zaten burada bulunuşumuzu birçok bakımlardan ona borçluyuz. Bize hayli yararı dokundu.»

Kiraladıkları arabayla yola çıktılar. İhtiyar hanımefendi, sanki onların geleceklerini biliyormuşçasına balkonda bekliyordu. Gözlerinden yaşlar sızarken el sallayarak, «Yavrularım, gelin.» diye bağırdı. «Oh, bu ne kadar harika bir

Ne var ki Marie teyzenin beklemesi gerekti. Asansör yine bozulmuştı. Karanlık merdivenler ise Tor ve Sacha için gereğinden fazla uyarıcıydı. Bu nedenle, karşlarına çıkan her gölgeye sığınarak öpüşükleri için yukarıya çıkmaları hayli uzun sürdü.

İçeriye girdiklerinde yaşlı kadının yüzünü as-mış olduğunu gördüler. «Ne haltlar kanştırdığınızı bilemiyorum ama,» diye homurdandı, «Merdivenleri çıkmanız yıllar sürdü sanki.»

Ama onları balkona doğru götürürken gözlerinde garip bir pırıltı vardı. Belki de eski anılarını yaşıyordu...

Mutlu Son